

Univerzita Karlova
Právnická fakulta

Mgr. Michal Tuláček

Obstrukce spojené s právem na informace

DIPLOMOVÁ PRÁCE

Vedoucí diplomové práce: Mgr. František Korbek, Ph.D.

Katedra správního práva a správní vědy

Datum vypracování práce (uzavření rukopisu): 5. října 2016

Děkuji vedoucímu mé diplomové práce Mgr. Františku Korbelovi, Ph.D. za podporu a cenné rady nejen při tvorbě této práce.

Děkuji Martině za to, že mě při psaní této práce podporovala, a to postupně jako přítelkyně, snoubenka a nakonec i jako manželka. Bez jejího jemného a laskavého tlaku by nevznikla žádná z mých diplomových prací.

V neposlední řadě děkuji všem, kteří přispěli zkušeností s obstrukcemi, na které narazili při získávání informací, a dalšími cennými radami, zejména (v abecedním pořadí bez titulů) Marku Antošovi, Jaromíru Baxovi, Janu Cibulkovi, Jakubu Drápalovi, Jakubu Horkému, Jiřímu Kubíčkoví, Jakubu Michálkovi, Martinu Madejovi, Radku Pilařovi, Michalu Říhovi a Adamu Zábranskému.

Prohlašuji, že předloženou práci jsem vypracoval samostatně a že všechny použité zdroje byly řádně uvedeny. Dále prohlašuji, že tato práce nebyla využita k získání jiného nebo stejného titulu.

Mgr. Michal Tuláček

Obsah

1 Úvod	6
1.1 Motivace a cíl práce	6
1.2 Vymezení práva na informace	7
1.3 Vymezení pojmu obstrukce pro potřeby této práce.....	8
1.4 Struktura práce	9
2 Zakotvení práva na informace v právním řádu.....	11
2.1 Právní základy práva na informace	11
2.1.1 Mezinárodní právo.....	11
2.1.2 Evropské právo	12
2.1.3 Právo České republiky	13
2.2 Zákon o svobodném přístupu k informacím.....	16
2.2.1 Informace.....	17
2.2.2 Žadatel	18
2.2.3 Povinné subjekty.....	19
2.2.4 Poskytování informací	23
2.2.5 Úhrada nákladů za poskytnutí informací	24
2.2.6 Výroční zpráva.....	26
3 Legitimní důvody omezení práva na informace.....	27
3.1 Principy omezení práva na informace.....	27
3.1.1 Restriktivní výklad důvodů pro omezení práva na informace	28
3.1.2 Test proporcionality	28
3.2 Omezení práva na informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím	30
3.2.1 Způsob omezení práva na informace	30
3.2.2 Fakultativní a obligatorní důvody pro odepření poskytnutí informace.....	31
3.2.3 Jednotlivé okruhy omezení práva na informace	32
4 Obstrukce ze strany povinného subjektu	48
4.1 K obstrukcím povinného subjektu obecně.....	48
4.2 Jednotlivé druhy obstrukcí povinného subjektu	48
4.2.1 Odmítání role povinného subjektu.....	48
4.2.2 Neexistence informací	49
4.2.3 Extenzivní výklad ustanovení o odepření poskytování informací	52
4.2.4 Nepřiměřená výše úhrady nákladů	60
4.2.5 Procesní obstrukce	63
4.2.6 Nečinnost.....	67

4.2.7 Poskytnutí informace v nevhodném formátu.....	68
4.3 Odhad míry obstrukcí povinných subjektů	69
4.3.1 Metodika	69
4.3.2 Vlastní výzkum.....	77
5 Obstrukce ze strany žadatele o informace.....	85
5.1 K obstrukcím žadatele o informace obecně	85
5.2 Kverulantství	85
5.3 Šikanózní podání	86
5.4 Obcházení úhrady nákladů	88
6 Zneužití práva a pravomoci	90
6.1 Pojem zneužití práva.....	90
6.2 Vymezení zneužití práva v judikatuře	93
6.3 Zneužití procesního práva	94
6.4 Shrnutí.....	95
7 Právní prostředky ochrany před obstrukcemi.....	97
7.1 Obstrukce povinného subjektu <i>de lege lata</i>.....	97
7.1.1 Opravné prostředky	97
7.1.2 Nečinnost nadřízeného orgánu.....	99
7.1.3 Soudcovský informační příkaz	99
7.1.4 Fikce rozhodnutí jako ochrana před „procesním ping-pongem“	100
7.2 Obstrukce žadatele o informace <i>de lege lata</i>	101
7.2.1 Zneužití subjektivního veřejného práva obecně	101
7.2.2 Nepřiznání osvobození od soudních poplatků	103
7.2.3 Spojení vyřizování souvisejících žádostí o informace.....	104
7.2.4 Fikce nedokončeného vyhledání informace.....	105
7.3 Obrana proti obstrukcím <i>de lege ferenda</i>	105
7.3.1 Správní informační příkaz	106
7.3.2 Informační komisař.....	107
7.3.3 Sankce.....	112
8 Závěr	114
8.1 Náměty na možné rozšíření práce.....	115
Použitá literatura	116
A Seznam zkratk	146
B Zdrojová data pro odhad míry obstrukcí povinných subjektů.....	147
C Seznam tabulek	158

1 Úvod

1.1 Motivace a cíl práce

Jak již plyne z názvu této diplomové práce, jsou jejím ústředním motivem obstrukce, které jsou nějakým způsobem spojeny s realizací práva na informace. K volbě tohoto tématu mě inspirovaly mé zkušenosti s některými povinnými subjekty při vyřizování žádostí o informace. Zatímco byly v některých případech mé žádosti vyřízeny zcela bez problémů a v nejkratší možné době, tak v jiných případech bylo nutné svést s povinnými subjekty až „právní souboj“, abych se požadované informace domohl. Povinné subjekty v takových případech nezdídko vyvolávaly dojem, že cílem jejich snažení je zamezení poskytnutí informace, nebo alespoň její poskytnutí co nejvíce ztížit. Obdobné zkušenosti mají také mí přátelé, ať už studenti práv, nebo třeba novináři.

Na druhou stranu jsem ale měl také příležitost hovořit se zástupci „druhé strany“, s úředníky a s dalšími osobami, které mají na starosti vyřizování žádostí o informace. Mnozí z nich se setkávají s tím, že po nich jsou požadovány (alespoň z jejich pohledu) absurdní informace v nesmyslném rozsahu, a začasť tak získávají pocit, že právo na informace bylo vymyšleno jen k tomu, aby umožnilo kverulantům šikanovat úřady. Řízením osudu jsem se i já stal pracovníkem jednoho z povinných subjektů, Ministerstva financí, a v rámci své agendy čas od času pro příslušný útvar, který vyřizování žádostí o informace administrativně zajišťuje, buď dodávám požadované informace, nebo sestavuji podklady pro rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Tím se pro mě téma obstrukcí spojených s právem na informace stalo ještě aktuálnějším.

Cílem práce je popsat a zhodnotit jednání spojené s realizací práva na informace, které by mohlo být vnímáno jako jednání obstrukční. Součástí popisu obstrukčního jednání bude i představení typických způsobů, jakými povinné subjekty či žadatelé obstruují. Konečně je cílem práce také představit možné způsoby obrany proti obstrukcím, a to jak *de lege lata*, tak *de lege ferenda*.

1.2 Vymezení práva na informace

Právo na informace je politickým právem, které je v České republice zakotveno na ústavní úrovni, a to každému, bez ohledu na státní příslušnost. Právo na informace má několik rovin, ale v této práci se zaměřím pouze na jednu z nich, a sice na právo kohokoliv, žádat po povinných subjektech (což jsou zejména orgány veřejné moci, ale i další subjekty, jak bude rozvedeno dále) informace týkající se jejich činnosti.

Právo na informace se překrývá se svobodou projevu, protože nejde jen o právo být informován, ale také o právo informaci dále šířit, přičemž informací se rozumí libovolná znalost něčeho. Podle Knappa s Pavlíčkem nelze toto právo chápat jako neomezené právo člověka na uspokojení osobní zvědavosti či zvědavosti, ale jde o právo na informace ve velmi široce chápaném politickém smyslu, tedy o právo získat informace, které člověk žijící v daném státě potřebuje k tomu, aby v rozumné míře znal, co se děje ve veřejném prostoru. Právo na informace nezakotvuje právo na úplnost informací, ani subjektivní právo na podání určité informace, pokud takovou povinnost zákon přímo neukládá. V obecné rovině jde tedy podle Knappa s Pavlíčkem bez dalšího spíše o právo na to, aby nikdo nebyl rušen v podávání či získávání informací.¹

Oproti tomu má však Wagnerová za to, že informovanost zásadním způsobem podmiňuje schopnost relevantně se vyjadřovat k otázkám veřejného života, z čehož mimo jiné plyne, že zakotvuje jak negativní závazek státu (tedy aby stát garantoval, aby toto právo nebylo rušeno) tak pozitivní závazek státu (tedy aby stát činil aktivní kroky podporující realizaci práva na informace).² Obdobně k právu na informace přistupují i v zahraničí. Ve Spolkové republice Německo je právo na informace vnímáno jako součást práv zaručujících účast na demokratickém procesu, a platí zásada co nejširší míry svobody přístupu k informacím.³ Podle Nejvyššího soudu Spojených států amerických je základním účelem federálního zákona o svobodě

---

¹ PAVLÍČEK, Václav, Jíří HŘEBEJK, Viktor KNAPP, Jan KOSTEČKA, Zdeněk SOVÁK a Radovan SUCHÁNEK. *Ústava a ústavní řád České republiky: komentář, 2. díl, práva a svobody*. 2., dopl. a podstatně rozš. vyd. Praha: Linde, 2002. ISBN 80-720-1391-2, s. 180.

² Odlišné stanovisko soudkyně JUDr. Elišky Wagnerové k nálezů Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 31/03 ze dne 11. února 2004 (publikováno pod č. N 16/32 Sb. NU).

³ ROBBERS, Gerhard. Informationelle Selbstbestimmung und allgemeine Informationsfreiheit in Deutschland. *Juridica international: Law Review University of Tartu*. Tartu, 2002, 7(VII), 98-105. DOI: <http://dx.doi.org/10.12697/issn1406-1082>. ISSN 1406-1082, s. 99.

informací zabezpečit informované občanstvo, nezbytné pro fungování demokratické společnosti, potřebné k zabránění zkaženosti a k udržení odpovědnosti vládnoucích vládnutým.⁴ Podle Nejvyššího soudu Kanady je předmětem kanadského zákona o přístupu k informacím zabezpečení hodnot a odpovědnosti v demokratickém procesu. Zastřešujícím účelem legislativy v oblasti práva na informace je pak podporovat demokracii, tím, že napomáhá občanům mít informace potřebné ke smysluplné účasti v demokratickém procesu, a že politici a úředníci zůstanou odpovědní občanstvu.⁵ Nejvyšší soud Austrálie k tomu dodává, že základní důvod pro zavedení legislativy upravující právo na informace je stejný ve všech jurisdikcích, a sice posílení tří základních principů demokratického státu – otevřenosti, odpovědnosti a zodpovědnosti. Ústředním cílem této legislativy pak je posílení ústavních principů státu, které často nejsou uváděny v život, protože voličům chybí relevantní podstatné informace. V zásadě je vůdčí ideou této legislativy zhmotnění ústavních článků zajišťujících systém zastupitelské vlády – zvýšit účast občanů na vládě nad rámec pomíjivého zapojení ve dnech voleb a snížit apatii a cynismus, které občas vyvstávají z nedostatku voličových znalostí o tom, co se děje ve státě nebo nedostatku jeho vlivu na toto dění.⁶

Lze tedy shrnout, že smyslem práva na informace je snaha o dosažení maximální transparentnosti veřejné správy a možnosti její veřejné kontroly, a tím ke zlepšení její celkové „kvality“.

1.3 Vymezení pojmu obstrukce pro potřeby této práce

Vedle práva na informace je nutné vymezit pro potřeby této práce i pojem obstrukce. Tento pojem je obecně známý spíše ve spojení s blokováním parlamentního jednání. Slovník spisovné češtiny pro školu a veřejnost však toto slovo definuje širěji, a sice jako „záměrné maření nějakého jednání“⁷ Již sama slovníková definice slova obstrukce neomezuje ani okruh obstruujících, ani okruh obstruovaných. Použití pojmu

---

⁴ Rozsudek Nejvyššího soudu Spojených států amerických *NLRB v. Robbins Tire & Rubber Co.* 437 U.S. 214 (1978).

⁵ Rozsudek Nejvyššího soudu Kanady *Dagg v. Canada (Minister of Finance)* [1997] 2 SCR 403.

⁶ Rozsudek Nejvyššího soudu Austrálie *Osland v Secretary to the Department of Justice* [2008] HCA 37.

⁷ FILIPEC, Josef, František DANĚŠ, Jaroslav MACHAČ a Vladimír MEJSTŘÍK. Slovník spisovné češtiny pro školu a veřejnost. Vydání 2., opravené a doplněné. Praha: Academia, 1994. ISBN 80-200-0493-9, s. 231.

obstrukce jak na poruchové jednání jak povinných subjektů, tak žadatelů o informace, je tedy přílehlavé a já jej tak budu používat.

Obstrukcemi povinného subjektu zásadně rozumím takový postup, kterým povinný subjekt brání řádnému výkonu práva na informace nebo ho alespoň znesnadňuje. Za obstrukci však nepovažuji postup povinného subjektu, který v nejasných či složitých případech postupuje podle jiného legitimně dosaženého právního názoru, byť by se tento právní názor dodatečně ukázal jako nesprávný.

Škodlivé důsledky, ke kterým vede znesnadnění přístupu k informacím, popsal Korbel: „*situace, kdy již samotné získávání podkladových informací z veřejné správy činí občanům potíže [...] vedou k poklesu ztotožňování se veřejnosti s politickým systémem, k izolacionismu a postupné rezignaci na veřejné dění.*“⁸

Za obstrukce žadatele o informace pak považuji jednání, jehož cílem není získání požadované informace, ale sleduje žádostí o informace jiný účel. Mezi obstrukce žadatele o informace ale řadím také snahu o obcházení povinností, které zákony stanovují na ochranu oprávněného zájmu povinného subjektu nebo třetí strany, například povinnost uhradit náklady za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací.

V textu *promiscue* používám pojmy „obstrukce“ a „obstrukční jednání“. Není-li výslovně uvedeno jinak, rozumím oběma pojmy to samé.

1.4 Struktura práce

Práci lze rozdělit na tři okruhy, a sice popis řádné realizace práva na informace, popis obstrukčních zásahů do tohoto práva a konečně popis způsobů obrany proti těmto zásahům.

První okruh, popisující řádnou realizaci práva na informace, obsahuje kapitoly 2 a 3. V kapitole 2 rozeberu obsah práva na informace a řádný způsob jeho realizace. Právo na informace však nestojí samo o sobě, ale je si rovno s jinými ústavně

---

⁸ KORBEL, František. *Právo na informace: zákon o svobodném přístupu k informacím : zákon o právu na informace o životním prostředí : komentář*. 2., aktualiz. a dopl. vyd. Praha: Linde, 2005. ISBN 80-720-1465-X, s. 48. K závěrům Korbela se přihlásil i Nejvyšší správní soud v rozsudku čj. 2Ans 13/2012-14 ze dne 15. listopadu 2012.

zaručenými právy, svobodami nebo legitimními zájmy státu. Konfliktu práva na informace s těmito jinými právy a zájmy, a z toho plynoucím legitimním omezením práva na informace, se věnuji v kapitole 3.

Druhý okruh, popisující obstrukční zásahy do práva na informace, sestává z kapitoly 4, která se věnuje konkrétním případům obstrukcí povinných subjektů při vyřizování žádostí o informace a z kapitoly 5, která popisuje obstrukce žadatelů o informace.

Konečně třetí okruh, věnující se způsobům obrany proti obstrukčním zásahům do práva na informace, obsahuje kapitolu 6 věnující se fenoménu zákazu zneužití práva a kapitolu 7, představující obranu proti obstrukcím, a to jak *de lege lata*, tak *de lege ferenda*.

Příklady obstrukcí povinných subjektů a žadatelů o informace lze nalézt v judikatuře správních soudů a v komentářové literatuře. Ne každé obstrukční jednání je však nakonec konfrontováno se soudním přezkumem. Pro oživení jsem proto typické nešvary povinných subjektů ilustroval na případech z praxe, které postihly buď mě, nebo mé přátele. Tato kazuistika není, a s ohledem na účel a rozsah diplomové práce ani nemůže být, úplná. Přesto však slouží k ilustraci toho, že s obstrukčním jednáním povinných subjektů není složité se v praxi potkat.

2 Zakotvení práva na informace v právním řádu

2.1 Právní základy práva na informace

2.1.1 Mezinárodní právo

Právo vyhledávat, přijímat a rozšiřovat myšlenky je zakotveno již ve Všeobecné deklaraci lidských práv⁹. Deklarace sice není právně závazná (i když existují názory, že postupem doby nabyla závaznosti jako právní obyčej¹⁰), ale přesto jde o významný a respektovaný dokument, který je inspiračním zdrojem dalším katalogům lidských práv.

Právně závazný je však Mezinárodní pakt o občanských a politických právech¹¹, který zakotvuje právo na informace v článku 19 odst. 2. Pakt stanoví, že právo na informace zahrnuje svobodu informace vyhledávat, přijímat a rozšiřovat, a to libovolnými prostředky. Přímo z Paktu ale plyne, že právo na informace s sebou nese zvláštní povinnosti a odpovědnost, a toto právo lze v nutných případech omezit, pokud jde o respektování práv nebo pověsti jiných nebo k ochraně národní bezpečnosti nebo veřejného pořádku nebo veřejného zdraví nebo morálky.

Právo na informace je dále zakotveno v článku 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod¹². Úmluva hledí na právo na informace jako na součást svobody projevu a stanoví, že právo na svobodu projevu zahrnuje právo přijímat a rozšiřovat informace nebo myšlenky bez zasahování státních orgánů a bez ohledu na hranice. Na článek 10 Úmluvy navazují Deklarace Rady Evropy o svobodě vyjadřování a informací,¹³ Deklarace Rady Evropy o podmínkách informování o trestním řízení v médiích¹⁴ a řada doporučení Výboru ministrů¹⁵.

---

⁹ Deklarace schválená Valným shromážděním Organizace spojených národů dne 10. prosince 1948 v Paříži.

¹⁰ POTOČNÝ, Miroslav a Jan ONDŘEJ. Mezinárodní právo veřejné: zvláštní část. 6., doplněné a rozšířené vydání. Praha: C. H. Beck, 2011. Beckovy právnické učebnice. ISBN 978-80-7400-398-1, s. 100.

¹¹ Vyhláška ministra zahraničních věcí č. 120/1976 Sb., o Mezinárodním paktu o občanských a politických právech a Mezinárodním paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech.

¹² Sdělení Federálního ministerstva zahraničních věcí č. 209/1992 Sb., o Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod.

¹³ Deklarace Rady Evropy o svobodě vyjadřování a informací ze dne 29. dubna 1982.

¹⁴ Deklarace Rady Evropy o podmínkách informování o trestním řízení v médiích ze dne 10. července 2003.

V oblasti práva na informace o životním prostředí je pak významným pramenem práva Úmluva o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí¹⁶, která v článku 4 stanoví rozsah a podmínky práva na informace o životním prostředí.

Na poli Rady Evropy byla dále vytvořena Úmluva o přístupu k úředním dokumentům¹⁷, jejíž slučitelnost s českým právním řádem byla sice vládou posuzována¹⁸, avšak Česká republika k této úmluvě doposud nepřistoupila.

2.1.2 Evropské právo

Listina základních práv Evropské unie¹⁹ zakotvuje v článku 11 právo na informace v podobném rozsahu jako článek 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. V článku 42 Listiny je dále zakotveno právo na přístup k dokumentům orgánů, institucí a jiných orgánů Evropské unie. Toto právo je zaručeno všem občanům Evropské unie²⁰ a dále fyzickým osobám s bydlištěm a právnickým osobám se sídlem v Evropské unii.

Na článek 42 Listiny navazuje nařízení o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise²¹. Podle tohoto nařízení jsou poskytovány dokumenty institucí Evropské unie, a to buď na žádost, nebo zveřejněním v Úředním věstníku Evropské unie.

---

¹⁵ Například doporučení Výboru ministrů č. R (81) 19, o přístupu k informacím v držení veřejných orgánů, č. R (91) 10 o sdělování osobních údajů v držení veřejných orgánů třetím stranám, č. R (97) 18 týkající se ochrany osobních údajů shromažďovaných a zpracovávaných pro statistické účely, č. Rec (2002) 2 o přístupu k úředním dokumentům, č. R (2003) 13, o podmínkách informování o trestním řízení v médiích, č. CM/Rec (2007) 11 o podpoře svobody projevu a právu na informace v novém informačním a komunikačním prostředí a č. CM/Rec (2008) 6, o opatřeních na podporu svobody projevu a práva na informace s ohledem na filtrování Internetu.

¹⁶ Sdělení Ministerstva zahraničních věcí č. 124/2004 Sb. m. s., o Úmluvě o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí.

¹⁷ Úmluva Rady Evropy o přístupu k úředním dokumentům, Tromsø, 18. června 2009. Série evropských dohod (CEST) č. 205. Cit. podle: Úmluva Rady Evropy o přístupu k úředním dokumentům, Tromsø, 18. června 2009. Správní právo. 2013, 46(4-5), 227-235. ISSN 0139-6005.

¹⁸ MINISTERSTVO VNITRA. *Shrnutí legislativních změn, jejichž provedení je navrhováno k posílení účinnosti zákona o svobodném přístupu k informacím a k odstranění jeho aplikačních nedostatků* [online]. Praha, 2011 [cit. 2016-05-01]. Dostupné z: <https://apps.odok.cz/veklep-detail?pid=RACK8NGAUBJJ>

¹⁹ Listina základních práv Evropské unie, Úř. věst. C 326, 26.10.2012, s. 391-407.

²⁰ Tedy podle článku 9 Smlouvy o Evropské unii státním příslušníkům všech členských států Evropské unie.

²¹ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise.

Oblast práva na informace je v Evropském právu částečně harmonizována. Právním základem pro harmonizaci jsou články 26 a 114 Smlouvy o fungování Evropské unie, upravující fungování vnitřního trhu jako prostoru bez vnitřních hranic, ve kterém je zajištěn volný pohyb zboží, osob, služeb a kapitálu. Na tyto články navazuje směrnice o opakovaném použití informací veřejného sektoru²², která je do českého právního řádu transponována zákonem o svobodném přístupu k informacím. Důvodem pro harmonizaci je podle této směrnice to, že „[v] pravidlech a postupech členských států týkajících se využívání zdrojů informací veřejného sektoru existují značné rozdíly, které vytvářejí překážky pro plné využití hospodářského potenciálu tohoto základního zdroje dokumentů.“²³ Tato směrnice rámcově upravuje podmínky opakovaného poskytování informací od subjektu veřejného sektoru²⁴, ale sama o sobě povinnost nestanovuje opakovaně poskytovat informace. Rozhodnutí, zda mají být určité informace opakovaně poskytovány nebo ne je ponecháno na vůli jednotlivých členských států.

V oblasti životního prostředí je poskytování informací upraveno směrnicemi o přístupu veřejnosti k informacím o životním prostředí²⁵ a o zřízení Infrastruktury pro prostorové informace v Evropském společenství (INSPIRE)²⁶.

2.1.3 Právo České republiky

Právo na informace je zakotveno v článku 17 Listiny základních práv a svobod²⁷, kde je uvedeno společně s právem na svobodu projevu. Obdobně jako v případě Mezinárodního paktu o občanských a politických právech umožňuje přímo článek 17 odst. 4 Listiny omezit zákonem přístup k informacím, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. V odstavci 5 je pak zakotvena

---

²² Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/98/ES ze dne 17. listopadu 2003, o opakovaném použití informací veřejného sektoru, ve znění směrnice 2013/37/EU.

²³ Bod 6 odůvodnění směrnice č. 2003/98/ES.

²⁴ Podle článku 2 směrnice č. 2003/98/ES se subjektem veřejného sektoru rozumí státní, regionální nebo místní orgány, veřejnoprávní subjekty a sdružení vytvořená jedním nebo několika takovými orgány nebo jedním nebo několika takovými veřejnoprávními subjekty.

²⁵ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/4/ES ze dne 28. ledna 2003 o přístupu veřejnosti k informacím o životním prostředí a o zrušení směrnice Rady 90/313/EHS.

²⁶ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/2/ES ze dne 14. března 2007 o zřízení Infrastruktury pro prostorové informace v Evropském společenství (INSPIRE).

²⁷ Usnesení České národní rady č. 2/1993 Sb., o vyhlášení Listiny základních práv a svobod jako součásti ústavního pořádku České republiky.

povinnost státních orgánů a orgánů územní samosprávy poskytovat přiměřeným způsobem informace o své činnosti, přičemž se předpokládá přijetí prováděcího zákona k tomuto účelu. Právo na informace podle článku 17 je systematicky řazeno mezi politická práva a svědčí každému, tedy jak fyzickým, tak právnickým osobám, a to bez ohledu na jejich státní příslušnost, bydliště, sídlo či jiný vztah k České republice.

Listina dále stanoví v článku 35 odst. 2 právo na včasné a úplné informace o stavu životního prostředí a přírodních zdrojů. Toto právo je speciální k obecnému právu na informace zakotvenému v článku 17 Listiny a je systematicky zařazeno v mezi hospodářská, sociální a kulturní práva. Podle článku 41 odst. 1 Listiny se lze práva na včasné a úplné informace o stavu životního prostředí a přírodních zdrojů dovolávat pouze v mezích prováděcích zákonů (na rozdíl od obecného práva na informace, které takto omezeno není).

Dlouhou dobu však nebyl v právním řádu České republiky zakotven obecný předpis upravující svobodný přístup k informacím, který je článkem 17 Listiny předvídan. Právní úprava v této oblasti byla silně fragmentovaná a komplexněji uchopena byla pouze pro oblast poskytování osobních údajů uložených v informačních systémech²⁸ a pro oblast informací o životním prostředí²⁹. Pokud šlo o oblast poskytování informací hromadným sdělovacím prostředkům, platilo, že *„[s]tátní orgány a organizace, vědecké a kulturní instituce a hospodářské organizace jsou povinny zaujmout do jednoho měsíce stanovisko k důležitým společensky prospěšným návrhům, doporučením a podnětům a k závažné společenské kritice, které byly uveřejněny v periodickém tisku nebo v jiném hromadném informačním prostředku a na něž byly šéfredaktorem výslovně upozorněny.“*³⁰ Tento roztržštěný stav však nebyl ideální a bylo žádoucí, uchopit poskytování informací pomocí přesnější právní úpravy.³¹

---

²⁸ Informační služba podle § 6 zákona č. 256/1992 Sb., o ochraně osobních údajů v informačních systémech.

²⁹ § 14 zákona č. 17/1992 Sb., o životním prostředí.

³⁰ § 14 zákona č. 81/1966 Sb., o periodickém tisku a o ostatních hromadných informačních prostředcích.

³¹ BREJCHA, Aleš. Právo na informace a povinnost mlčenlivosti v českém právním řádu. Praha: Codex Bohemia, 1998. ISBN 80-859-6347-7, s. 20.

První komplexní předpis, upravující realizaci práva na informace tak byl přijat až v roce 1998 a upravoval právo na informace o životním prostředí. Partikulární úprava obsažená v jediném ustanovení zákona o životním prostředí byla nahrazena zákonem o právu na informace o životním prostředí³², navazujícím na článek 35 odst. 2 Listiny. Zákon upravuje jak hmotněprávní základ pro poskytování těchto informací, tak proces pro jejich vyřízení.

Teprve v roce 1999 byl přijat zákon o svobodném přístupu k informacím³³, který upravuje poskytování informací komplexně a bez ohledu na oblast poskytovaných informací nebo na okruh jejich příjemců. Zákon obsahuje jak hmotněprávní úpravu práva na informace, tak procesní úpravu poskytování těchto informací. Zákon o svobodném přístupu k informacím tak představuje obecnou úpravu práva na informace.

Zákon o právu na informace o životním prostředí je vůči zákonu o svobodném přístupu k informacím ve vztahu speciality. Zákonodárce však bohužel nevyužil příležitosti upravit proces poskytování informací jednotně, a ponechal ve zvláštním zákoně komplexní úpravu hmotného i procesního práva. Tyto dva předpisy si tedy do značné míry konkurují, což v praxi může přinášet obtíže. V minulosti sice došlo k pokusům o sjednocení právní úpravy poskytování informací³⁴, avšak tyto snahy skončily zatím neúspěchem.

Vedle obecné právní úpravy poskytování informací slouží k realizaci práva na informace i nadále další dílčí ustanovení jednotlivých právních předpisů. Takovou úpravou je například právo na nahlížení do spisu, zakotvené v různých procesních předpisech³⁵. Právo nahlížet do spisu svědčí zásadně účastníkům daného řízení a umožňuje jim bezprostřední přístup k informacím, se kterými orgán veřejné moci pracuje při posuzování jejich věci. Oproti obecné úpravě se neuplatní postup podle zákona o svobodném přístupu k informacím, zejména pokud jde o vyloučení přístupu

---

³² Zákon č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí.

³³ Zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.

³⁴ Srov. např. návrh zákona, kterým se mění zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů, uveřejněný v Knihovně připravované legislativy pod čj. OVA 384/13, PID KORN8YJDX4MQ, <https://apps.odok.cz/kpl-detail?pid=KORN8YJDX4MQ>.

³⁵ Srov. např. § 38 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, § 44 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, § 65 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu nebo § 66 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu.

k některým okruhům informací. Zároveň se však na osoby, které do spisů nahlízejí, přenáší povinnost nakládat s údaji tak, aby nebylo zasaženo do práv jiných osob.

Zvláštní kategorii předpisů na úseku přístupu k informacím představují zákony upravující činnost samosprávy, konkrétně obecní zřízení³⁶, zákon o hlavním městě Praze³⁷ a krajské zřízení³⁸. Občan územního celku má právo nahlížet do rozpočtu a do závěrečného účtu obce nebo kraje za uplynulý kalendářní rok, do usnesení a zápisů z jednání zastupitelstva, do usnesení rady, výborů zastupitelstva a komisí rady a pořizovat si z nich výpisy.³⁹ Občan obce resp. kraje, který dosáhl věku 18 let, má tedy právo na to, získat podrobné informace o fungování své obce či svého kraje. Podobně člen zastupitelstva obce resp. kraje má právo požadovat po zaměstnancích obecního resp. krajského úřadu a zaměstnancích právnických osob zřízených obcí resp. krajem informace související s výkonem funkce zastupitele.⁴⁰ Není bez zajímavosti, že obce v praxi tápají v otázce, podle jakého procesního předpisu mají postupovat při vyřizování těchto žádostí zastupitelů o informace (více k tomu v případě 11 uvedeném na straně 63).

Dále je právo na informace realizováno i předpisy upravujícími nahlížení do veřejných rejstříků a jiných obdobných evidencí nebo seznamů. Každý má právo nahlížet do veřejných rejstříků právnických a fyzických osob, a to buď dálkovým přístupem prostřednictvím sítě internet⁴¹ nebo prostřednictvím kontaktního místa veřejné správy Czech POINT či rejstříkového soudu.⁴²

2.2 Zákon o svobodném přístupu k informacím

V této práci se zaměřím na poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím a na obstrukce s tím spojené. V dalším textu tedy budu vycházet již pouze z hmotněprávní úpravy, zakotvené v tomto zákoně, a pomínu úpravu uvedenou ve zvláštních zákonech a jiných právních předpisech.

---

³⁶ Zákon č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení).

³⁷ Zákon č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze.

³⁸ Zákon č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení).

³⁹ Srov. § 16 odst. 2 písm. e) obecního zřízení, § 7 písm. e) a § 8 písm. e) zákona o hlavním městě Praze a § 12 odst. 2 písm. c) krajského zřízení.

⁴⁰ Srov. § 82 písm. c) obecního zřízení, § 51 odst. 3 písm. c) zákona o hlavním městě Praze a § 34 odst. 1 písm. c) krajského zřízení.

⁴¹ Srov. § 3 odst. 1 zákona č. 304/2013 Sb., o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob.

⁴² Srov. § 4 a 5 zákona o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob.

Jak již bylo uvedeno výše, představuje zákon o svobodném přístupu k informacím obecnou právní úpravu pro poskytování informací. Zakotvuje jak hmotněprávní ustanovení, která stanoví, které informace mohou být poskytovány a kdo je povinným subjektem, který je má poskytovat, tak procesní ustanovení upravující postup poskytování informací.

2.2.1 Informace

Klíčovým pojmem zákona o svobodném přístupu k informacím jsou „informace“. Tento pojem není jednoduché definovat v celé jeho šíři. Za základ však lze užít definici, uvedenou v § 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Podle ní je informací libovolný obsah nebo jeho část, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči. Zákon uvádí příklady nejčastěji se vyskytujících se informací – obsah písemného záznamu na listině, obsah záznamu uloženého v elektronické podobě případně obsah záznamu zvukového, obrazového či audiovizuálního.

Zákon sice pojem „informace“ vymezuje široce, přesto však není bezbřehý, protože se za informaci nepovažují například počítačové programy.⁴³ Definice v zákoně o svobodném přístupu k informacím dále vychází z toho, že aby bylo možno informaci poskytnout, musí být někde prokazatelně uchována. To však není případ každé informace, protože informací může být i pouhý smyslový vjem z určitého místa (např. věta „v restauraci vedle fakulty vaří často lépe než v menze“ je zcela jistě informací, i když nebude zachycena na žádném nosiči informací). Za informaci, na kterou se vztahuje zákon o svobodném přístupu k informacím, tedy nelze považovat libovolný údaj o světě, jeho stavu a procesech v něm probíhajících, ale pouze takové údaje, které byly nějakým způsobem zaneseny a trvale uchovány.

Vedle informací existují i takzvané doprovodné informace (zákon o svobodném přístupu k informacím pro ně užívá pojmu „metadata“). Doprovodnou informací je taková informace, která nestojí samostatně, ale úzce souvisí s jinou informací. Příkladem je údaj o tom, že nějaká informace existuje, kdy vznikla či kdo je jejím původcem. Dále mezi doprovodné informace patří údaje o tom zda, proč a kolikrát bylo odepřeno poskytnutí konkrétní informace a podobně.

---

⁴³ Srov. § 3 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím.

Protože je pojem informace velmi široký, je postupně upřesňován judikaturou. Tak například informací není selektivní sdělení obsahu smlouvy, ale text smlouvy v její celistvosti jako takový.⁴⁴ Stejně tak informací nejsou vnitřní motivy povinného subjektu k určitému konání či nekonání⁴⁵, ani myšlenkový postup uplatněný správním orgánem v jím vedeném řízení⁴⁶ či názory povinného subjektu, pokud ale nebyly tyto názory formálně zaujaty a zachyceny na jakýkoliv nosič⁴⁷. Naopak informací je například kopie všech zápisů ze schůze rady města⁴⁸ nebo kopie celého správního spisu⁴⁹.

2.2.2 Žadatel

Žadatelem může být podle zákona o svobodném přístupu k informacím každý, a to bez ohledu na to zda jde o fyzickou či právnickou osobou.⁵⁰ Při tom není rozhodné, zda je státním příslušníkem České republiky či zda má v České republice bydliště nebo sídlo. Právo na informace není vázáno ani na věk či svéprávnost žadatele. Žadatel však musí být procesně způsobilý k realizaci tohoto práva.

Soud se zabýval otázkou, zda právo na informace přechází na právního nástupce nebo nikoli.⁵¹ Soud v posuzovaném případě dovodil, že právo na informace je právem osobnostním, které na právního nástupce zásadně nepřechází. Případ se týkal poskytování informací podle zákona o právu na informace o životním prostředí, ale domnívám se, že jej lze vztáhnout i na poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím.

---

⁴⁴ Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1As 17/2008-67 ze dne 7. května 2008 (publikováno pod č. 1627/2008 Sb. NSS).

⁴⁵ Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 6As 18/2009-63 ze dne 14. září 2009 (publikováno pod č. 1957/2009 Sb. NSS).

⁴⁶ Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2As 4/2011-102 ze dne 27. dubna 2011.

⁴⁷ Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1As 107/2011-70 ze dne 19. října 2011 (publikováno pod č. 2493/2012 Sb. NSS).

⁴⁸ Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 6As 40/2004-62 ze dne 25. srpna 2005 (publikováno pod č. 711/2005 Sb. NSS).

⁴⁹ Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1As 98/2008-148 ze dne 29. července 2009 (publikováno pod č. 1944/2009 Sb. NSS).

⁵⁰ § 3 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím.

⁵¹ Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 6A 93/2001-56 ze dne 25. října 2004 (publikováno pod č. 453/2005 Sb. NSS).

2.2.3 Povinné subjekty

Zcela zásadní je určení, na koho dopadá povinnost poskytovat informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Zákon tyto subjekty označuje pojmem „povinný subjekt“. Povinné subjekty jsou dvojího druhu, a sice povinné subjekty v celém rozsahu své působnosti a povinné subjekty, kterým zákon svěřil rozhodování o právech, právech chráněných zájmech nebo povinnostech fyzických nebo právnických osob v oblasti veřejné správy. Tyto povinné subjekty jsou povinnými subjekty pouze v rozsahu, ve kterém jim byla svěřena rozhodovací činnost.

Povinnými subjekty v celém rozsahu své působnosti jsou podle § 2 odst. 1 zákona státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce. Zdánlivě jde o taxativní výčet s jasným vymezením povinných subjektů, ale vývoj ukazuje, že tomu tak není, a že jde o zcela klíčové ustanovení zákona.

V původním znění zákona byly takovými povinnými subjekty pouze státní orgány a orgány územní samosprávy. Z důvodové zprávy plyne, že záměrem zákonodárce bylo, aby povinnými subjekty byly „*ministerstva a jiné správní úřady, tj. orgány moci výkonné, ale i další subjekty, jimiž je stát tvořen a jimiž se vůči jedinci projevuje, například Parlament, soudy, Nejvyšší kontrolní úřad*“⁵². Státní orgány je přitom nutné chápat v širším smyslu než pouze orgány moci výkonné či orgány veřejné správy, protože zahrnují i orgány zbývajících složek státní moci, tedy moci zákonodárné a soudní. Pojem státní orgán také nelze zaměňovat s pojmy správní orgán ve smyslu správního řádu či s pojmem orgán veřejné správy.⁵³

Judikatura dovodila, že státním orgánem, který je povinným subjektem, je například kancelář prezidenta republiky⁵⁴, státní zastupitelství⁵⁵ či Veřejný ochránce práv⁵⁶. Důvody pro zařazení Veřejného ochránce práv mezi povinné subjekty lze

---

⁵² Důvodová zpráva k návrhu zákona o svobodném přístupu k informacím, sněmovní tisk 16/0, 3. volební období, 1998-2002.

⁵³ FUREK, Adam, Lukáš ROTHANZL a Tomáš JIROVEC. *Zákon o svobodném přístupu k informacím: komentář*. Praha: C. H. Beck, 2016. Beckova edice komentované zákony. ISBN 978-80-7400-273-1, s. 25.

⁵⁴ Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2As 89/2006-107 ze dne 12. července 2007 (publikováno pod č. 1367/2007 Sb. NSS).

⁵⁵ Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2As 93/2011-79 ze dne 4. října 2011 (publikováno pod č. 2462/2012 Sb. NSS).

⁵⁶ Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2As 58/2007-52 ze dne 19. února 2008 (publikováno pod č. 1586/2008 Sb. NSS).

analogicky uplatnit i na Úřad vlády, a proto by i tento úřad měl být povinným subjektem.⁵⁷ Státním orgánem ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím naopak není ministr při interpelaci⁵⁸ či organizační součást povinného subjektu⁵⁹. Specifické postavení má prezident republiky, který sice povinným subjektem je, ale pouze v rozsahu jím vykonávané správní agendy, a nikoliv v souvislosti s jeho postavením ústavního činitele. Rozhodování o žádostech o poskytnutí informací ale v případě prezidenta republiky spadá mezi úkoly Kanceláře prezidenta republiky, která je jeho servisním orgánem.⁶⁰

Druhým okruhem povinných subjektů podle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím jsou územní samosprávné celky a jejich orgány. V původním znění zákona byly tyto povinné subjekty označeny pojmem „orgány územní samosprávy“, ale s účinností od 23. března 2006 byla formulace změněna do dnešní podoby.⁶¹ Důvodem je to, že „[v] rámci samostatné působnosti územního samosprávného celku poskytují informace příslušné orgány obce a kraje. Orgány územního samosprávného celku nemají samy o sobě způsobilost a jsou vždy součástí příslušného územního samosprávného celku, přesto v oblasti přenesené působnosti stanoví Ústava i příslušné zákony, že výkon státní správy může být zákonem svěřen právě orgánům samosprávy (viz čl. 105 Ústavy České republiky, § 5 odst. 3, § 7 odst. 2, § 35 odst. 1 a další zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů, § 2 odst. 2, § 29 odst. 1, zákona č. 129/2000 Sb., o krajích, ve znění pozdějších předpisů), tato skutečnost je pro větší jistotu a instruktivnost v zákoně o svobodném přístupu k informacím zohledněna.“⁶² Územní samosprávné celky mohou vykonávat svou činnost buď v samostatné, nebo v přenesené působnosti. V případě samostatné

---

⁵⁷ FUREK, A., ROTHANZL, L., JIROVEC, T., op. cit, s. 26.

⁵⁸ Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5A 159/2002-49 ze dne 21. srpna 2003 (publikováno pod č. 226/2004 Sb. NSS).

⁵⁹ Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 7As 28/2005-66 ze dne 20. dubna 2006.

⁶⁰ Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2Ans 8/2010-68 ze dne 11. dubna 2011.

⁶¹ Zákon č. 61/2006 Sb., kterým se mění zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon), ve znění zákona č. 81/2005 Sb., a zákon č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů.

⁶² Důvodová zpráva k vládnímu návrhu zákona, kterým se mění zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon), ve znění zákona č. 81/2005 Sb., a zákon č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů, sněmovní tisk 991/0, 4. volební období, 2002-2006.

působnosti je povinným subjektem samotný územní samosprávný celek⁶³, což však neznamená, že žádost o poskytnutí informací nemůže být adresována krajskému úřadu daného kraje či obecnímu úřadu dané obce, a že by tuto žádost nemohl vyřídit tento úřad.⁶⁴ V případě přenesené působnosti je naopak povinným subjektem ten obecní orgán, který danou přenesenou působnost vykonává⁶⁵, avšak žádost může být adresována jinému orgánu obce, který tuto žádost následně postoupí příslušnému orgánu.⁶⁶

Výčet povinných subjektů, uvedených v odstavci 1, byl s účinností od 25. ledna 2001 rozšířen o veřejné instituce hospodařící s veřejnými prostředky.⁶⁷ Při výkladu tohoto pojmu se ale bohužel nelze opřít o důvodovou zprávu, protože novela zákona o svobodném přístupu k informacím byla do vládního návrhu zákona o České televizi doplněna až pozměňovacím návrhem Výboru pro vědu, vzdělání, kulturu, mládež a tělovýchovu Poslanecké sněmovny⁶⁸. Přesto lze dovozovat, že původním záměrem zákonodárce bylo, zahrnout do působnosti zákona o svobodném přístupu k informacím i Českou televizi, Český rozhlas a Českou tiskovou kancelář, vzhledem k tomu, že výčet povinných subjektů byl doplněn právě novelou zákona o České televizi. Soudy však pojem veřejných institucí hospodařících s veřejnými prostředky chápou širěji a okruh veřejných institucí hospodařících s veřejnými prostředky dále judikatorně rozšiřují. S účinností od 23. března 2006 byla vypuštěna slova „hospodařící s veřejnými prostředky“, protože se právo na informace má vztahovat na všechny veřejné instituce, bez ohledu na to, zda s veřejnými prostředky hospodaří nebo ne.^{69,70} Zákonodárce přitom vycházel z vymezení znaků veřejné instituce, jak je ve své judikatuře popsal Ústavní soud: *„Definiční znaky pojmu veřejná instituce hospodařící s veřejnými prostředky lze pak vymezit a contrario k pojům státního orgánu, orgánu územní samosprávy a veřejnoprávní korporace. Z množiny veřejnoprávních subjektů za takové pak nutno považovat veřejný ústav a veřejný*

---

⁶³ FUREK, A., ROTHANZL, L., JIROVEC, T., op. cit, s. 28-29.

⁶⁴ Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 4Ans 13/2008-87 ze dne 27. října 2010.

⁶⁵ FUREK, A., ROTHANZL, L., JIROVEC, T., op. cit, s. 30.

⁶⁶ Rozsudky Nejvyššího správního soudu čj. 3As 13/2007-35 z 28. března 2008 a čj. 2As 12/2007-79 ze dne 7. srpna 2007.

⁶⁷ Zákon č. 39/2001 Sb., kterým se mění zákon č. 483/1991 Sb., o České televizi, ve znění pozdějších předpisů, a o změně některých dalších zákonů.

⁶⁸ Usnesení výboru pro vědu, vzdělání, kulturu, mládež a tělovýchovu ze 42. schůze, ze dne 10. ledna 2001, sněmovní tisk 813/1, 3. volební období, 1998-2002.

⁶⁹ Zákon č. 61/2006 Sb., op. cit.

⁷⁰ Sněmovní tisk 991/0, 4. volební období, 2002-2006, op. cit.

podnik, veřejné fondy a veřejné nadace. Jejich společnými znaky jsou veřejný účel, zřizování státem, kreování jejich orgánů státem, jakož i státní dohled nad jejich činností (viz obdobně stanoviska doktrinární: J. Matějka, *Korporace veřejnoprávní*. In: *Slovník veřejného práva československého*. Red. E. Hácha, J. Hoetzel, F. Weyr, K. Laštovka, Sv. II., Brno 1932, s. 370 a násl.; J. Hoetzel, *Československé správní právo*. Část všeobecná. 2. vyd., Praha 1937, s. 73 a násl.; D. Hendrych a kol., *Správní právo*. Obecná část. Praha 1994, s. 186 a násl.). Všechny tyto znaky naplňují i ty subjekty, jejichž zahrnutí do rámce povinných subjektů představovalo záměr zákonodárce, jenž novelou zákona o svobodném přístupu k informacím provedenou zákonem č. 39/2001 Sb. zakotvil v postavení povinného subjektu rovněž "veřejné instituce hospodařící s veřejnými prostředky". Jednalo se o Českou televizi a Český rozhlas, přičemž podle zákona č. 483/1991 Sb., o České televizi, ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 484/1991 Sb., o Českém rozhlasu, ve znění pozdějších předpisů, jsou tyto právníckými osobami hospodařícími s vlastním majetkem, svojí činností sledují zákonem vymezené veřejné účely, jejich orgány jsou kreovány státem a nad jejich působením vykonává stát dohled.⁷¹ Podle citovaného nálezu Ústavního soudu je pak takovou veřejnou institucí Fond národního majetku České republiky, protože byl zřízen zákonem, jeho orgány byly vytvořeny státem, plní výlučně účely stanovené zákonem a stát zákonem zakotvenými prostředky vykonává nad činností Fondu dohled.

Postupně však začaly být řazeny mezi veřejné instituce i obchodní korporace, které jsou zcela vlastněny státem nebo územním samosprávným celkem, jako například městské fotbalové kluby.⁷² Dále jsou jimi obchodní korporace, ve kterých má stát nebo územní samosprávný celek rozhodující vliv, jako například společnost ČEZ a.s.⁷³ Veřejnou institucí naopak nejsou právnícké osoby, v nichž je povinný subjekt účasten, ale nemá rozhodující vliv.⁷⁴

V současné době jsou za povinné subjekty považovány i osoby, které nejsou s veřejnou mocí propojeny žádnou vlastnickou strukturou, ani je veřejná moc

---

⁷¹ Nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 686/02 ze dne 27. února 2003 (publikováno pod č. N 30/29 Sb. NU).

⁷² Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 8As 57/2006-67 ze dne 29. května 2008 (publikováno pod č. 1688/2008 Sb. NSS).

⁷³ Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2Ans 4/2009-93 ze dne 6. října 2009.

⁷⁴ FUREK, A., ROTHANZL, L., JIROVEC, T., op. cit, s. 37.

neovládá, a jde tedy o ryze soukromé osoby. Status povinného subjektu však získaly proto, že na ně stát převedl výkon veřejné správy. Průlomové rozhodnutí, upravující postavení takovýchto povinných subjektů, se týkalo společnosti CHAPS, spol. s r. o., která vyvíjí a dodává veřejný internetový jízdní řád IDOS.^{75,76}

2.2.4 Poskytování informací

Zákon o svobodném přístupu k informacím obsahuje vedle hmotněprávní úpravy také procesní úpravu jejich poskytování. Informace se poskytují zásadně dvojím způsobem. Tím prvním je poskytnutí informace zveřejněním, tedy bez vazby na konkrétní žádost o informace. Zákon o svobodném přístupu k informacím, případně i další zvláštní zákony, předepisují okruh informací, které povinný subjekt musí poskytnout zveřejněním vždy. Povinný subjekt však může ze své vůle zveřejnit i další informace. Nedávnou novelou zákona o svobodném přístupu k informacím byla doplněna úprava poskytování informací zveřejněním ve formátu otevřených dat.⁷⁷ Poskytování informací zveřejněním však není předmětem této práce, a proto ho nebudu podrobněji rozebírat.

Druhým způsobem poskytování informací je poskytování informací na žádost, tedy ve vazbě na konkrétní žádost konkrétního žadatele. Zákon staví na tom, že poskytování informací má být zásadně bezformální, a má tedy v ideálním případě probíhat tak, že žadatel požádá o informace a povinný subjekt mu je obratem poskytne. Proto je zásadně vyloučena aplikace správního řádu⁷⁸, s výhradou základních zásad činnosti správních orgánů, ustanovení o ochraně před nečinností a ustanovení § 178 správního řádu o určení nadřízeného správního orgánu. Správní řád se použije pouze pro rozhodnutí o odmítnutí žádosti, odvolací řízení a v řízení o stížnosti pro počítání lhůt, doručování a pro určení nákladů řízení.⁷⁹

---

⁷⁵ Internetový jízdní řád IDOS provozovaný na adrese: <http://www.jizdnirady.cz/>

⁷⁶ Rozsudek Krajského soudu v Brně čj. 62A 26/2012-129 ze dne 7. června 2013 (publikováno pod č. 2979/2014 Sb.NSS) a usnesení Nejvyššího správního soudu čj. 5 As 57/2013-16 ze dne 27. září 2013.

⁷⁷ Zákon č. 298/2016 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o službách vytvářejících důvěru pro elektronické transakce, zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon), ve znění pozdějších předpisů.

⁷⁸ Zákon č. 500/2004 Sb., správní řád.

⁷⁹ § 20 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím.

Žádost o poskytnutí informace lze podat jak ústně tak písemně, a to bez ohledu na zvolený komunikační prostředek. Písemné formy žádosti jsou však zvýhodněny. Pokud žádost podaná v ústní formě není vyřízena nebo pokud žadatel s jejím vyřízením nesouhlasí, musí žadatel podat žádost v písemné formě.

Povinný subjekt má ze zákona stanovenou lhůtu na vyřízení žádosti o informace. Obecnou lhůtou pro vyřízení, ať už poskytnutím nebo odmítnutím žádosti, je 15 dní. V této lhůtě musí předložit i případnou licenční nabídku, pokud je k poskytnutí informací zapotřebí licence. Ve výjimečných případech ale musí povinný subjekt konat dříve. V případě, že žádost nelze vyřídit pro nedostatek údajů o žadateli⁸⁰, pokud je žádost nesrozumitelná, pokud není zřejmé jaká informace je požadována nebo pokud je žádost moc obecná, případně pokud se požadované informace nevztahují k působnosti tohoto povinného subjektu⁸¹, tak musí povinný subjekt v souladu se zákonem konat již ve lhůtě 7 dnů od podání žádosti. Lhůtu 15 dnů může povinný subjekt ze závažných důvodů prodloužit, ale nejvýše o 10 dnů.

2.2.5 Úhrada nákladů za poskytnutí informací

Při vyřizování žádosti o informace mohou povinnému subjektu vzniknout náklady, které by mu jinak nevznikly. Zákon o svobodném přístupu k informacím tuto situaci předvídá a umožňuje, za určitých okolností, po žadateli požadovat úhradu těchto nákladů.

Zákon stanovuje dva druhy nákladů, jejichž úhradu lze po žadateli požadovat. Prvním druhem, který zpravidla nepřináší větší problémy, jsou náklady na materiál a poštovné. Povinné subjekty dále mohou požadovat úhradu nákladů za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací, tedy zejména náklady na úhradu pracovní síly, která se namísto své běžné činnosti zabývá vyřizováním žádosti o informace, například provedením rešerše v archivu. Podle judikatury se však za součást vyhledání informací považuje také další zpracování informací před jejím poskytnutím, jako

---

⁸⁰ Tento stav může nastat, pokud by k vyřízení žádosti bylo zapotřebí udělení licence, ale informace o žadateli by neobsahovaly všechny údaje nutné pro její udělení.

⁸¹ Podle judikatury se ale informace, které má povinný subjekt k dispozici, vždy vztahují k jeho působnosti. Tento důvod tedy lze uplatnit pouze ve vztahu k informacím, které povinný subjekt k dispozici v okamžik podání žádosti nemá (a ani nemá povinnost tyto informace mít, či si je opatřit). Srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 6As 38/2015-51 ze dne 15. října 2015.

například jejich anonymizace.⁸² Pokud žadatel požadované náklady ve lhůtě neuhradí tak povinný subjekt žádost odloží.⁸³

Povinný subjekt není povinen úhradu nákladů za poskytnutí informací po žadateli požadovat. Pokud tak však učiní, stane se úhrada těchto nákladů podmínkou pro poskytnutí informací. Výše úhrady nákladů vychází ze sazebníku. Ten patří mezi informace, které musí každý povinný subjekt poskytovat zveřejněním.⁸⁴ Sazebníky povinných subjektů vycházejí ze zásad pro stanovení úhrad za poskytování informací, které byly vydány ve formě nařízení vlády.⁸⁵

Judikatura dovodila, že úhrada nákladů povinnému subjektu má charakter soukromoprávního plnění.⁸⁶ Sice jde o úhradu na základě zákona, avšak na rozdíl od správních poplatků, jejichž výše je určena paušálně a jejichž výběr je zásadně povinný, se způsobem vyčíslení úhrady nákladů bližší spíše úpravě soukromoprávní.

Důsledkem soukromoprávní povahy úhrady nákladů je paradoxní dvojí režim soudní obrany proti neoprávněné výši požadovaných nákladů. Pokud žadatel náklady neuhradil, a tedy došlo k odložení žádosti o poskytnutí informací, je na místě podat žalobu ve správním soudnictví. *„Protože by důvodem odložení bylo nezaplacení, přezkoumá ovšem správní soud věcně také tuto otázku, v rámci které se bude mimo jiné zabývat výší úhrady. Tím bude zajištěna nejen ochrana žadatele, ale povinný subjekt nebude mít prostor k zneužívání oznámení o úhradě k tomu, aby neposkytnul požadované informace.“*⁸⁷ Naopak, pokud žadatel náklady povinnému subjektu uhradí, a ten informace poskytne, je na místě podat žalobu o vydání bezdůvodného obohacení v civilním soudnictví.

---

⁸² Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5As 76/2014-23 ze dne 31. července 2014 (publikováno pod č. 3109/2014 Sb.NSS).

⁸³ § 17 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím.

⁸⁴ § 5 odst. 1 písm. f) zákona o svobodném přístupu k informacím.

⁸⁵ Nařízení vlády č. 173/2006 Sb., o zásadách stanovení úhrad a licenčních odměn za poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím, k provedení § 21 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím.

⁸⁶ Usnesení Zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, čj. Konf 115/2009-34 ze dne 15. září 2010 (publikováno pod č. 2301/2011 Sb. NSS).

⁸⁷ Tamtéž.

2.2.6 Výroční zpráva

O své činnosti v oblasti svobodného přístupu k informacím musí všechny povinné subjekty informovat veřejnost ve výroční zprávě, kterou povinné subjekty poskytují povinně zveřejněním.⁸⁸ Tu je povinný subjekt povinen zveřejnit každoročně, do 1. března bezprostředně následujícího kalendářního roku, ledaže by měl ze zákona povinnost sestavovat výroční zprávu o své činnosti. V takovém případě by se výroční zpráva o poskytování informací stala její součástí.⁸⁹

Zákon o svobodném přístupu k informacím předepisuje minimální rozsah údajů, které musí být ve výroční zprávě uvedeny. Patří mezi ně číselné údaje o počtu podaných žádostí o informace, počtu vydaných rozhodnutí o odmítnutí žádosti, počtu podaných odvolání, počtu poskytnutých výhradních licencí spolu se zdůvodněním nezbytnosti poskytnutí, počtu podaných stížností spolu s důvody pro jejich podání a popisem způsobu jejich vyřízení a opis podstatných částí rozsudků týkajících se vyřizování žádostí o informace tímto povinným subjektem. Výroční zpráva pak má dále obsahovat další informace vztahující se k uplatňování zákona o svobodném přístupu k informacím.

---

⁸⁸ § 5 odst. 1 písm. g) zákona o svobodném přístupu k informacím.

⁸⁹ § 18 zákona o svobodném přístupu k informacím.

3 Legitimní důvody omezení práva na informace

V této kapitole se budu zabývat legitimními způsoby omezení práva na informace. Znalost legitimních způsobů omezení tohoto práva je potřeba pro posouzení, zda v konkrétním případě došlo ke svévolnému nebo legitimnímu omezení práva na informace.

3.1 Principy omezení práva na informace

Jak již bylo uvedeno výše, je právo na informace garantováno článkem 17 Listiny základních práv a svobod. Ze systematiky Listiny vyplývá, že jde o právo politické, které je ale zaručeno každému, ať už je občanem České republiky nebo ne. Nejde však o právo absolutní a neomezitelné. Podobně jako výkon dalších práv, je i výkon práva na informace způsobilý zasáhnout do práv jiné osoby (například do jejího soukromí), případně je výkon tohoto práva v určitých případech způsobilý zasáhnout do legitimního zájmu státu, například by mohlo ohrozit stíhání trestné činnosti.

Základní práva a svobody lze omezit, avšak pouze způsobem, který Listina základních práv a svobod předvídá. Zásadně lze garantovaná práva a svobody rozdělit do dvou skupin, a sice na práva, kterých se lze domáhat pouze v mezích zákonů, které provádějí příslušná ustanovení Listiny základních práv a svobod a na ostatní práva. Podle toho, do které skupiny příslušné právo či svoboda patří, je pak nutné zvolit odpovídající test, kterým bude přezkoumáno, zda bylo do práva zasaženo legitimně.

Právo na informace není uvedeno v čl. 41 Listiny základních práv a svobod, který stanoví taxativní výčet práv, jichž je možno se domáhat pouze v mezích prováděcích zákonů.⁹⁰ Nejde ani o speciální případ, jakým je například zásah do vlastnického práva z důvodu ukládání daní, poplatků a jiných obdobných peněžitých plnění, který je předvídaný v článku 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod.⁹¹

---

⁹⁰ Takovými právy je většina hospodářských, sociálních a kulturních práv podle článků 26–35 Listiny základních práv a svobod. Zásah do těchto práv je posuzován s ohledem na to, zda bylo zasaženo do esenciálního jádra takového práva nebo ne. Pokud bylo zasaženo přímo do jádra práva, použil by se test proporcionality. V opačném případě by se užil mírnější test racionality.

⁹¹ Protože jde o zásah předvídaný přímo Listinou základních práv a svobod, nepoužije se při přezkumu daní test proporcionality, ale test extrémní disproportionality. Srov. náleží Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 29/08 ze dne 21. dubna 2009 (publikováno pod č. N 89/53 SbNU a č. 181/2009 Sb.).

3.1.1 Restriktivní výklad důvodů pro omezení práva na informace

Meze práva na informace mohou být podle článku 4 Listiny základních práv a svobod stanoveny pouze zákonem, přičemž podle článku 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod lze právo vyhledávat a šířit informace omezit, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Ústavní soud k tomu dodává, že je zároveň nutné posuzovat, zda „*je takové omezení nezbytné, tzn., že cíle omezení jinak v demokratické společnosti dosáhnout nelze.*“⁹²

Z toho lze dovozovat, že ustanovení zákonů zakotvujících důvody pro omezení práva na informace, tedy stanovující meze realizaci práva na informace, je nutné vykládat restriktivně.

3.1.2 Test proporcionality

Zásada restriktivního výkladu důvodů pro omezení práva na informace, popsaná v předchozí části, ale neznamená, že by mělo právo na informace přednost před ostatními základními právy, svobodami nebo legitimními zájmy státu, plynoucími z ústavního pořádku. Důvody pro omezení práva na informace je tedy nutné vykládat restriktivně, ale zároveň s ohledem na to, aby nedošlo k nepřiměřenému zásahu do práva, svobody nebo zájmu, které jsou takovým důvodem pro omezení práva chráněny.

Všechny legitimní zájmy státu, základní práva a svobody, plynoucí z ústavního pořádku, jsou si navzájem rovny. V případě zásahu jednoho práva⁹³ do druhého tedy nelze *a priori* určit, které právo má převážít, a které se má naopak na úkor druhého omezit. Tento zásah je nutné posoudit v každém konkrétním případě. Aby nešlo o arbitrární posuzování *ad hoc*, používá se k tomuto posouzení standardně formalizovaný test proporcionality, který se v kontextu práva na informace označuje také jako „test veřejného zájmu“.⁹⁴ Ten sestává ze tří kroků, z testu vhodnosti, z testu potřebnosti a konečně z poměrování obou práv. Test vhodnosti spočívá v posouzení, zda je vůbec zásah do práva způsobilý dosáhnout svého sledovaného cíle, tedy zda má

---

⁹² Usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 156/02 ze dne 18. prosince 2002.

⁹³ Uvedená argumentace ob stojí i pro základní svobody a legitimní zájmy státu plynoucí z ústavního pořádku. V zájmu zachování čitelnosti však budu nadále používat pouze zkratku „práva“.

⁹⁴ FUREK, A., ROTHANZL, L., JIROVEC, T., op. cit, s. 626–627.

zásah nějaký smysl, nebo zda jde pouze o svévoli. V testu potřebnosti je posuzováno, zda neexistuje jiný způsob, jak sledovaného cíle dosáhnout, při kterém by ale bylo do jiného práva zasaženo méně nebo by do něj nebylo zasaženo vůbec. Konečně při poměrování je posouzena závažnost v kolizi stojících základních práv. „*Porovnávání závažnosti v kolizi stojících základních práv spočívá ve zvažování empirických, systémových, kontextových i hodnotových argumentů. Empirickým argumentem lze chápat faktickou závažnost jevu, jenž je spojen s ochranou určitého základního práva [...]. Systémový argument znamená zvažování smyslu a zařazení dotčeného základního práva či svobody v systému základních práv a svobod [...]. Kontextovým argumentem lze rozumět další negativní dopady omezení jednoho základního práva v důsledku upřednostnění jiného [...]. Hodnotový argument představuje zvažování pozitiv v kolizi stojících základních práv vzhledem k akceptované hierarchii hodnot.*“⁹⁵ Při aplikaci testu jsou tyto kroky vyhodnocovány postupně. Pokud zásah do základního práva neobstojí v libovolném kroku testu, pak je výsledkem testu konstatování, že zásah není proporcionální, a tedy je v rozporu s ústavním pořádkem. Naopak, pokud zásah obstojí ve všech krocích testu, tak lze zásah považovat za proporcionální, a tedy souladný s ústavním pořádkem.

V oblasti práva na informace použil test proporcionality například Nejvyšší správní soud v případě, kdy finanční úřad jako povinný subjekt odmítal poskytnout informace o prominutí daně fyzické osobě.⁹⁶ Z dřívější judikatury⁹⁷ sice plynulo to, že osoba, které je daň prominuta, je příjemcem veřejných prostředků ve smyslu § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, a tedy není možné užít zákazu poskytnutí informací o majetkových poměrech podle § 10 zákona o svobodném přístupu k informacím, ale pod vlivem evropské judikatury⁹⁸ došel povinný subjekt k tomu, že se toto omezení práva na ochranu soukromí týká pouze právnických osob.

Nejvyšší správní soud dovodil, že informace o prominutí daně je třeba poskytovat i v případě fyzických osob. Do protikladu k právu na ochranu soukromí zde postavil veřejný zájem na transparentnosti výkonu veřejné správy. V uvedeném

---

⁹⁵ Nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 4/94 ze dne 12. října 1994 (publikováno pod č. 214/1994 Sb.).

⁹⁶ Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1As 142/2012-32 ze dne 30. října 2012.

⁹⁷ Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5As 64/2008-155 ze dne 1. června 2010 (publikováno pod č. 2109/2010 Sb. NSS).

⁹⁸ Rozsudek Soudního dvora Evropské unie *Volker und Markus Schecke GbR a Hartmut Eifert v. Land Hessen*, spojené věci C-92/09 a C-93/09, EU:C:2010:662.

případě obstál zásah do práva na ochranu soukromí jak v testu vhodnosti, protože zveřejněním informace o prominutí daně lze uvedeného cíle dosáhnout, tak v testu potřebnosti, protože objektivní právo neobsahuje jiný právní institut, kterým by bylo možné uvedeného cíle dosáhnout. Při poměrování soud dospěl k závěru, že zásah do práva na ochranu soukromí je proporcionální, a proto v tomto případě ústavně konformní.

3.2 Omezení práva na informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím

Zákon o svobodném přístupu k informacím přímo vylučuje poskytnutí některých okruhů informací, protože tyto přímo kolidují s jinými základními právy a svobodami nebo s legitimními zájmy státu. Pro odepření přístupu k informacím existují různé závažné důvody. Zákon na tuto skutečnost reaguje tím, že důvody pro odepření informací rozlišuje na obligatorní a fakultativní.

3.2.1 Způsob omezení práva na informace

V případě, že povinný subjekt nemůže poskytnout požadovanou informaci, musí rozhodnout o odmítnutí žádosti, případně o částečném odmítnutí žádosti, pokud se důvod pro výlukou týká jenom její části. Zatímco poskytnutí informací je zásadně bezformálním postupem, kdy se správní řád nepoužije, tak při rozhodování o odmítnutí žádosti o informace se již plně uplatní a vydané rozhodnutí musí mít všechny předepsané náležitosti pro správní rozhodnutí.

I když povinný subjekt vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti (případně o částečném odmítnutí žádosti), tak to neznamená, že se žadateli neposkytne nic. Výluka se totiž vztahuje pouze na tu část informace, které svědčí důvod pro tuto výlukou. Tato část informace se musí vyloučit a žadateli se zásadně poskytne zbylá část informace. V praxi se tato situace řeší tak, že povinný subjekt poskytne kopie příslušných dokumentů, ve kterých ale vyloučené informace začerní či je jiným způsobem znečitelní.

3.2.2 Fakultativní a obligatorní důvody pro odepření poskytnutí informace

Zákon o svobodném přístupu k informacím rozlišuje důvody pro odepření poskytnutí informací na obligatorní a fakultativní. Zatímco v případě naplnění obligatorního důvodu pro odepření informací dojde zásadně vždy k odepření poskytnutí informace, v případě fakultativního důvodu musí povinný subjekt uplatnit správní uvážení a rozhodnout, zda informaci poskytne nebo ne.

Slovo zásadně jsem v případě obligatorního důvodu pro odepření poskytnutí informace použil záměrně, protože nejde o pravidlo absolutní a povinný subjekt by i tak měl provést úvahu, zda informaci opravdu není možné poskytnout. Tato úvaha však podle Furka bude mít spíše povahu interpretačního korektivu, protože v případě obligatorních důvodů pro odepření poskytnutí informací provedl úvahu o nezbytnosti odepření informací již sám zákonodárce.⁹⁹ Úvaha povinného subjektu bude zahrnovat jak restriktivní výklad ustanovení zakotvujícího důvod pro omezení práva na informace (srov. část 3.1.1), tak posouzení, zda veřejný zájem nepřevažuje nad zájmem chráněným.¹⁰⁰ Příkladem může být žádost o poskytnutí jmenného seznamu osob, kterým bylo mimořádně uděleno státní občanství České republiky z důvodu, že Ministerstvo vnitra shledalo, že udělení státního občanství těmto osobám by bylo významným přínosem pro Českou republiku. V tomto případě převážil veřejný zájem na zveřejnění takového seznamu nad ochranou osobních údajů dotčených osob podle § 8 zákona o svobodném přístupu k informacím.¹⁰¹

Naopak v případě fakultativního důvodu pro odepření poskytnutí informace musí povinný subjekt zvážit nezbytnost omezení přístupu k informacím vždy a v plném rozsahu. *„Povinný subjekt je [...] povinen uvážit, zda je v konkrétním případě omezení práva na informace nezbytné. Nejedná se totiž o důvod, pro nějž musí být odepřeno poskytnutí informace vždy. Zákon naopak umožnil (a současně tím i přikázal) povinnému subjektu, aby při svém rozhodnutí užil správního uvážení, tj. aby zhodnotil, zda je omezení práva na informace v daném konkrétním případě legitimní [...]. Výkon správního uvážení musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí,*

---

⁹⁹ FUREK, A., ROTHANZL, L., JIROVEC, T., op. cit, s. 626.

¹⁰⁰ Tamtéž.

¹⁰¹ Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1As 78/2014-41 ze dne 13. srpna 2014 (publikováno pod č. 3127/2014 Sb. NSS).

aby mohl soud přezkoumat, zda správní orgán správního uvážení nezneužil, či nepřekročil jeho meze“¹⁰²

3.2.3 Jednotlivé okruhy omezení práva na informace

V této části je uveden přehled jednotlivých hmotněprávních důvodů pro odepření poskytnutí informací, obsažených v zákoně o svobodném přístupu k informacím. Jde o typické oblasti, ve kterých lze bez dalšího předpokládat převážení zájmu na ochraně informací před zájmem na jejich poskytnutí. Výčet okruhů omezení práva na informace, uvedený v zákoně o svobodném přístupu k informacím, ale není taxativní, a informace tak může být odepřena i z dalších důvodů.¹⁰³

Okruh informací, jejichž poskytnutí zákon o svobodném přístupu k informacím vylučuje, zásadně odpovídá doporučení Rady Evropy Rec(2002)2, které stanovuje deset kategorií zájmů, které mohou odůvodnit odepření poskytnutí informací.¹⁰⁴

- národní bezpečnost, obrana a mezinárodní vztahy
- bezpečí veřejnosti
- prevence, vyšetřování a stíhání trestné činnosti
- soukromí a další oprávněné soukromé zájmy
- obchodní a jiné ekonomické zájmy, ať již soukromé nebo veřejné
- rovnost stran v soudních řízeních
- příroda
- inspekce, kontrola a dohled orgánů veřejné správy
- ekonomická, měnová a devizová politika státu
- zachování mlčenlivosti o interních i externích jednáních orgánů veřejné správy během pracovních příprav řešení určitých otázek

---

¹⁰² Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1As 105/2010-73 ze dne 17. února 2011.

¹⁰³ Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1As 28/2010-86 ze dne 17. června 2010 (publikováno pod č. 2128/2010 Sb. NSS).

¹⁰⁴ GRONWALDTOVÁ WAGNEROVÁ, Petra. Přístup k úředním dokumentům. Průvodce. Generální ředitelství Lidských práv. Integrovaný projekt Rady Evropy "Making democratic institutions work" - překlad. *Správní právo*. 2013, 46(4-5), 194-213. ISSN 0139-6005, s. 211.

Utajované skutečnosti

Prvním okruhem informací, které nesmí povinný subjekt poskytnout, jsou utajované informace.¹⁰⁵ Jde o informace, „jejichž vyřazení nebo zneužití může způsobit újmu zájmu České republiky nebo může být pro tento zájem nevýhodné“¹⁰⁶, které jsou navíc uvedeny na seznamu utajovaných informací, který má formu nařízení vlády.¹⁰⁷

Jak plyne již z jejich zákonné definice, mohlo by jejich zveřejnění ohrozit zájem České republiky, a tedy má stát legitimní zájem na jejich ochraně. Zájem na jejich zveřejnění převáží nad zájmem na jejich ochranu spíše výjimečně, a proto jsou utajované informace zařazené mezi obligatorní důvody pro odepření přístupu k informacím.

Soukromí a osobní údaje

Druhou skupinou obligatorně chráněných informací jsou informace o soukromí a osobních údajích fyzických osob. Zákon o svobodném přístupu k informacím stanoví, že „[i]nformace týkající se osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu“.¹⁰⁸

Uvedená výluka je projevem práva na ochranu soukromí. Podle článku 7 Listiny základních práv a svobod je každému zaručena nedotknutelnost soukromí osoby. Podle článku 8 Evropské úmluvy o lidských právech má každý právo na respektování svého soukromého života, do kterého může státní orgán zasahovat pouze v souladu se zákonem, pokud je to nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Článek 17 mezinárodního paktu o občanských a politických právech pak stanovuje, že nikdo nesmí být vystaven svévolnému zasahování do soukromého života a že má každý právo na zákonnou ochranu proti takovým zásahům.

---

¹⁰⁵ § 7 zákona o svobodném přístupu k informacím.

¹⁰⁶ § 2 zákona o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti.

¹⁰⁷ Nařízení vlády č. 522/2005 Sb., kterým se stanoví seznam utajovaných informací.

¹⁰⁸ § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím.

Samotný pojem „soukromí“ či „soukromý život“ však již přesněji vymezen není. Pojem „soukromý život“ je širší než samotné „soukromí“, a jako takový byl v Evropské úmluvě o lidských právech použit záměrně, právě aby postihl širší okruh skutečností.¹⁰⁹ Přesné vymezení soukromého života nelze očekávat, což opakovaně judikoval i Evropský soud pro lidská práva, protože jde o „široký pojem, který není poddajný vyčerpávající definici“.¹¹⁰

Přesto lze, byť ne vyčerpávajícím způsobem, právo na ochranu soukromí vymežit tak, že sestává z práva osoby rozhodnout se z vlastní vůle o tom, zda má být její soukromí zpřístupněno jiným osobám (pozitivní aspekt práva na ochranu soukromí) a v jakém rozsahu se tak má stát a z práva bránit se zásahům do její soukromé sféry (negativní aspekt práva na ochranu soukromí).¹¹¹ Pozitivní aspekt práva na soukromí lze také zjednodušeně označit jako právo na to „být nechán na pokoji“.¹¹²

Právo na ochranu soukromí může za určitých okolností svědčit i právníckým osobám a jednotkám bez právní osobnosti¹¹³, například pokud jde o právo na ochranu důvěrnosti její korespondence.¹¹⁴ Zákon o svobodném přístupu k informacím však chrání proti zásahům do soukromí pouze osoby fyzické. Výjimku tvoří pouze ochrana obchodního tajemství a důvěrnosti majetkových poměrů (srov. dále). Přesto si lze představit výjimečnou situaci, kdy by se právo na ochranu soukromí, které by v daném případě svědčilo právnícké osobě a nespadlo by pod jiné zákonem předvídané výluky, dostalo do konfliktu s právem na informace. V takovém případě by bylo podle mého názoru nutné takové informace vyloučit, pokud by jejich poskytnutí bylo neproporcionální, byť takový případ zákon o svobodném přístupu k informacím explicitně neupravuje.

---

¹⁰⁹ Tamtéž.

¹¹⁰ *S. a Marper proti Spojenému království*, rozsudek velkého senátu, 4. 12. 2008, č. 30562/04, § 66.

¹¹¹ PAVLÍČEK, Václav, Ján GRÓNSKÝ, Jiří HŘEBEJK, et al. *Ústavní právo a státověda*. Praha: Leges, 2011, s. 460-705. Student (Leges). ISBN 978-80-87212-90-5, s. 517 a 518.

¹¹² KMEC, Jiří, David KOSAR, Jan KRATOCHVÍL a Michal BOBEK. *Evropská úmluva o lidských právech: komentář*. Praha: C.H. Beck, 2012, xxvii, 1660 s. Velké komentáře. ISBN 9788074003653, s. 867.

¹¹³ Pro jednotky bez právní osobnosti není v českém právu používáno jednotné označení. V soukromém právu se používá pojmu „zařízení“, v daňovém právu se používá jednotka bez právní osobnosti a v evropském právu pojem „právní uspořádání“. V textu budu vycházet z terminologie z oblasti veřejného práva. Typickou jednotkou bez právní osobnosti je svěřenský fond podle § 1448 občanského zákoníku.

¹¹⁴ *Association for European Integration and Human Rights a Ekimdzhiev proti Bulharsku*, rozsudek, 28. 6. 2007, č. 62540/00

Osobní údaje jsou pak libovolné údaje, které lze přiřadit k určité nebo určitelné fyzické osobě. Daná informace tedy není osobním údajem sama o sobě, ale vždy musí být ve vztahu k nějaké fyzické osobě. Příkladem může být například registrační značka automobilu. Informace o tom, že registrační značka daného automobilu je „1A1 9999“ sama o sobě není osobním údajem. Pokud by však se však tato informace týkala blíže určeného pana Františka Nováka (kterého je možné ztotožnit s konkrétní fyzickou osobou), a zněla tedy například „registrační značka vozu pana Františka Nováka je 1A1 9999“, pak by tato informace osobním údajem byla.

Ustanovení § 8a se odvolává na jiné právní předpisy, upravující ochranu soukromí a ochranu osobních údajů. Obecným předpisem upravujícím ochranu soukromí je občanský zákoník.¹¹⁵ Ochrana osobních údajů je pak předmětem zákona o ochraně osobních údajů.¹¹⁶ Z obou předpisů lze dovodit, že takovéto informace lze zpracovávat zásadně pouze se souhlasem osoby, které se týkají.

Výjimku však představují příjemci veřejných prostředků. Aby bylo možné účinně kontrolovat nakládání s veřejnými prostředky, je nutné mít alespoň základní informace o jejich příjemcích. Z toho důvodu zákon umožňuje poskytnout informace o nich.¹¹⁷ Zásah do práva na ochranu osobních údajů je však zákonem omezen tak, aby byl proporcionální deklarovanému účelu. Prvním omezením sledujícím proporcionalitu ustanovení je zúžení pojmu „poskytnutí veřejných prostředků“. Čistě jazykovým výkladem by totiž bylo možné dojít k tomu, že takovými příjemci veřejných prostředků jsou například důchodci nebo osoby, které pobírají dávky sociálního zabezpečení. Proto se za poskytování veřejných prostředků pro účely zákona o svobodném přístupu k informacím nepovažuje poskytování prostředků podle zákonů v oblasti sociální, poskytování zdravotních služeb, hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti, státní podpory stavebního spoření a státní pomoci při obnově území. Druhým opatřením, které snižuje možný neproporcionální dopad průlomu do ochrany soukromí, představuje omezení rozsahu poskytovaných osobních údajů na takzvané základní osobní údaje. O příjemci veřejných prostředků lze tedy poskytnout

---

¹¹⁵ § 81 an. občanského zákoníku.

¹¹⁶ Zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů.

¹¹⁷ § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím.

pouze následující údaje: „*jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků*“.¹¹⁸

Obchodní tajemství

Další skupinu chráněného okruhu informací představují neveřejné informace související s podnikatelskou činností, označované jako obchodní tajemství. Může jít například o technologické postupy, na jejichž výzkum a vývoj podnikatel vynaložil nemalé prostředky, a které představují zásadní konkurenční výhodu oproti ostatním soutěžitelům na trhu (kupříkladu přesné složení bylinného likéru).

Obchodním tajemstvím ale není jakákoliv informace, která byla za obchodní tajemství prohlášena. Vždy musí být naplněny definiční znaky obchodního tajemství, uvedené v občanském zákoníku. „*Obchodní tajemství tvoří konkurenčně významné, určitelné, ocenitelné a v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné skutečnosti, které souvisejí se závodem a jejichž vlastník zajišťuje ve svém zájmu odpovídajícím způsobem jejich utajení.*“¹¹⁹ Jde tedy o jasně vymežitelné informace, které mají svou určitou hodnotu a které nejsou veřejně známé či dostupné a tyto informace musí souviset s podnikatelskou činností, respektive s obchodním závodem podnikatele. Při tom platí, že aby informace mohly být považovány za předmět ochrany obchodního tajemství podle zákona o svobodném přístupu k informacím, tak jim musí být odpovídajícím způsobem fakticky opravdu poskytována ochrana.

Důvěrnost majetkových poměrů

Dalším obligatorním důvodem pro odepření poskytnutí informací jsou informace o majetkových poměrech osob soukromého práva, které povinný subjekt získal při správě daní v širokém smyslu¹²⁰ nebo na základě zákonů o sociálním zabezpečení. Tento důvod pro odepření poskytnutí informací je odrazem zvláštní mlčenlivosti¹²¹ správců daně¹²² a orgánů sociálního zabezpečení.

---

¹¹⁸ § 8b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím.

¹¹⁹ § 504 občanského zákoníku.

¹²⁰ Daně, poplatky a jiná obdobná peněžitá plnění, například cla či veřejná pojistná.

¹²¹ Srov. § 52 daňového řádu a § 14 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení.

¹²² Funkční označení orgánů veřejné moci v rozsahu, v jakém je jim svěřena působnost v oblasti správy daní. Jde zejména o orgány Finanční správy České republiky a orgány Celní správy České republiky,

Ustanovení o ochraně důvěrnosti majetkových poměrů je však třeba vykládat restriktivně. Nejde o libovolné údaje, které byly získány v souvislosti se správou daní resp. na základě zákonů o sociálním zabezpečení, ale pouze o ty, které dostatečně vypovídají o majetkových poměrech dotčených osob.¹²³ Stejně tak se ochrana důvěrnosti majetkových poměrů bez dalšího nevztahuje na informace o přijetí úhrady pokut a exekučních nákladů a o postupu povinného subjektu při jejich vymáhání, či o pohledávkách vůči povinnému subjektu, byť by při jejich vybírání a vymáhání bylo postupováno podle daňového řádu. „[S]amotné poskytnutí informace, jaké všechny pohledávky (včetně pohledávek fiskálních) eviduje [povinný subjekt] vůči společnosti [...], žádným způsobem nevypovídá o majetkových poměrech této společnosti, neboť z nich nelze zjistit žádné podstatné informace o jejím hospodaření, o stavu jejího majetku, apod.; proto nebyl dán žádný důvod k odepření jejich poskytnutí. Nelze souhlasit s argumentem stěžovatele, že by v případě akceptování závěru o povinnosti poskytnout informace požadované žalobcem, bylo na žádost určitého subjektu nutno poskytovat rovněž informace o tom, zda jiný subjekt (zaměstnanec, právník, atd.) uhradil včas a v plné výši do rozpočtu daň (daň z příjmů, daň z nemovitostí, atd.). Právě takové informace získané na základě daňových zákonů by již mohly být vyňaty z informační povinnosti povinného subjektu, protože mohou mít v konkrétních případech vypovídací hodnotu o majetkových poměrech osoby, která není povinným subjektem; z informace o výši daně z příjmů lze dospět k představě o výši příjmů této osoby, z informace o tom, zda určitý subjekt uhradil daň z nemovitostí, a v jaké výši, lze zjistit, zda je vlastníkem nemovitosti a zjistitelná je zároveň její přibližná hodnota a parametry, atd. Právě informace takového druhu lze dle zákonné dikce vyloučit i v tomto případě a žalobci je neposkytnout.“¹²⁴

Ustanovení § 8b upravující poskytování základních osobních údajů o osobě, které byly poskytnuty veřejné prostředky, je ve vztahu speciality k ustanovení § 10 upravujícího ochranu důvěrnosti majetkových poměrů.¹²⁵

---

ale také o obecní úřady, krajské úřady, Českou inspekci životního prostředí, Státní fond kinematografie a další. Srov. § 10 daňového řádu.

¹²³ Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 3Ads 33/2006-57 ze dne 16. května 2007 (publikováno pod č. 1272/2007 Sb. NSS).

¹²⁴ Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2As 132/2011-121 ze dne 20. prosince 2012.

¹²⁵ Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 8As 55/2012-62 ze dne 22. října 2014 (publikováno pod č. 3155 Sb. NSS).

Vnitřní pokyny a personální předpisy

Fakultativním důvodem pro odepření poskytnutí informace je skutečnost, že se požadovaná informace vztahuje výlučně k vnitřním pokynům povinného subjektu nebo výlučně k jeho personálním předpisům.

Zákon o svobodném přístupu k informacím nekonkretizuje obsah pojmů „vnitřní pokyny“ a „personální předpisy“. Oba dva pojmy jsou tedy neurčitými právními pojmy, jejichž obsah musí povinný subjekt posoudit a vhodným způsobem vyložit. Podle Furka je při aplikaci tohoto důvodu pro odepření poskytnutí informací nutné postupovat ve dvou krocích.¹²⁶ Nejprve je nutné posoudit, zda lze požadovanou informaci subsumovat pod výše uvedené pojmy. Pokud jde opravdu o vnitřní pokyny nebo o personální předpisy, tak má následně v druhém kroku povinný subjekt posoudit, zda se jejich obsah týká pouze vnitřních věcí povinného subjektu. Judikatura však tento dvoufázový test spíše nedodrží a posuzuje obě skutečnosti současně, což však nemá vliv na správnost závěru, zda poskytnutí dané informace bylo možné odepřít nebo ne.¹²⁷

Byť zákon o svobodném přístupu k informacím mezi vnitřními pokyny a personálními předpisy rozlišuje, není mezi nimi jasná hranice. Oběma kategoriím informací je společné to, že nejde o právní předpisy ve formálním smyslu. Navzájem je pak odlišuje to, že vnitřní pokyn je spíše aktem individuálním, k řešení určité nastalé situace, zatímco personální předpisy jsou spíše akty obecnými.¹²⁸

„Za interní pokyn ve smyslu ust. § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. nelze stricto sensu považovat každý akt, který správní orgán takto označí. Rozhodný je vždy obsah konkrétního pokynu nebo jiného aktu. [...] Vydávání instrukcí (interních pokynů, směrnic, apod.) nadřízeným orgánem je tak pouhou realizací oprávnění řídit činnost podřízených a jejich plnění je zachováváním právní povinnosti řídit se ve služební činnosti příkazy nadřízených. Tato oprávnění vyplývají z právní normy, jež stanoví vztah nadřízenosti a podřízenosti; interními instrukcemi se proto jen konkretizují úkoly a povinnosti podřízených složek a pracovníků [...]. Předmětem vnitřního předpisu mohou být různé skutečnosti. Zpravidla se jedná o organizační

---

¹²⁶ FUREK, A., ROTHANZL, L., JIROVEC, T., op. cit, s. 497.

¹²⁷ Tamtéž.

¹²⁸ FUREK, A., ROTHANZL, L., JIROVEC, T., op. cit, s. 498.

řád, spisový řád, skartační řád, docházkový systém, popř. další předpisy týkající se organizace a chodu „uvnitř“ úřadu. Není na druhou stranu vyloučeno, aby interním předpisem byly upraveny i pracovní postupy a konkretizace úkolů, vyplývající z působnosti úřadu jako provedení předpisu úřadu vyššího; mohou v nich být stanoveny interní toky informací a konkrétní instrukce [...]. Vždy se však bude jednat o takové akty, které se dotýkají pouze pracovníků, kteří jimi jsou vázáni (akty řízení). Týkají-li se však zmiňované interní „Pokyny“ výkonu veřejné správy, tedy činnosti [...] orgánu veřejné moci, navenek, ve vztahu k veřejnosti a upravují-li aplikační postupy stran jednotlivých ustanovení [...] zákonů, nelze je, jakkoli jsou takto označeny, považovat za informace vyloučené z práva na jejich poskytnutí těm, jichž se postupy v nich upravené bezprostředně týkají.“¹²⁹

Nové informace

Povinné subjekty nemají povinnost v návaznosti na žádost o informace vytvářet nové informace, vyslovovat své názory nebo poskytovat budoucí rozhodnutí.¹³⁰ Toto omezení práva na informace bylo zavedeno s účinností od 23. března 2006¹³¹, přičemž jeho cílem není „sloužit k nepřiměřenému zužování práva na informace, má pouze zamezit žádostem o informace mimo sféru zákona – zvláště časté jsou v této souvislosti žádosti o právní analýzy, hodnocení či zpracování smluv a podání – k vypracování takových materiálů nemůže být povinný subjekt nucen na základě své informační povinnosti, neboť taková úprava by byla zcela proti původnímu smyslu tohoto institutu. Pokud má být taková povinnost stanovena, musí tak učinit zvláštní zákon samostatnou úpravou (např. § 139 zákona č. 500/2004 Sb.) Naopak pokud již povinný subjekt určitý dokument vypracoval a má tedy informace k dispozici je povinen ji poskytnout. Podobně nebrání toto ustanovení vyhovět žádostem o výtahy z databází či části dokumentů.“¹³²

---

¹²⁹ Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5As 28/2007-89 ze dne 17. ledna 2008 (publikováno pod č. 1532/2008 Sb. NSS).

¹³⁰ § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím.

¹³¹ Zákon č. 61/2006 Sb., op. cit.

¹³² Sněmovní tisk 991/0, 4. volební období, 2002-2006, op. cit.

Výlučka se však nevztahuje na názor (či stanovisko), které povinný subjekt již zaujal a zaznamenal způsobem předvídaným v § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím.¹³³

Zvláštní režim mají informace, které se vztahují k připravovanému rozhodnutí povinného subjektu. Takové informace sice již existují a jsou zaznamenané, ale zákon přesto dává povinnému subjektu fakultativní možnost jejich poskytnutí odmítnout. To však neplatí, pokud by tyto přípravné materiály vznikly nezávisle na přípravě daného rozhodnutí a povinný subjekt si je pouze opatřil.¹³⁴ Protože jde o fakultativní možnost odmítnutí poskytnutí informací, uplatní se správní uvážení povinného subjektu, a ten tedy musí svůj závěr náležitě odůvodnit.

Chráněná informace NATO nebo Evropské unie

Nesystematicky jsou mezi informace, jejichž poskytnutí lze fakultativně odmítnout, zařazeny informace, které poskytla Organizace Severoatlantické smlouvy nebo Evropská unie, a které původce z důvodu bezpečnosti státu, veřejné bezpečnosti nebo ochrany práv třetích osob opatřil označením „NATO UNCLASSIFIED“ nebo „LIMITE“, pokud původce nedal k poskytnutí informace souhlas. Povinnému subjektu je tedy dána možnost správního uvážení, zda informaci poskytne nebo ne, přičemž neposkytnutí informace musí řádně odůvodnit. Samotné označení dokumentu těmito příznaky přitom není dostatečným důvodem pro odmítnutí žádosti.¹³⁵ Lze souhlasit se závěry Furka, že by bylo vhodnější, aby poskytování tohoto druhu informací bylo nutné odmítat obligatorně, protože jde o období utajovaných informací, jejichž poskytnutí je nutné podle § 7 zákona o svobodném přístupu k informacím také odmítat obligatorně.¹³⁶

Informace vzniklé bez použití veřejných prostředků

Obligatorním důvodem pro odepření poskytnutí informace je skutečnost, že informace vznikla bez použití veřejných prostředků, byla předána osobou, jíž zákon tuto povinnost předat takovou informaci neukládá a tato osoba k poskytnutí informace

---

¹³³ FUREK, A., ROTHANZL, L., JIROVEC, T., op. cit, s. 76.

¹³⁴ FUREK, A., ROTHANZL, L., JIROVEC, T., op. cit, s. 506.

¹³⁵ FUREK, A., ROTHANZL, L., JIROVEC, T., op. cit, s. 510.

¹³⁶ Tamtéž.

nevyslovila souhlas. Takovou informací může být například žádost, která vede k zahájení řízení, podnět k zahájení řízení z moci úřední, či další podání.¹³⁷

Zákon o svobodném přístupu k informacím pojem veřejné prostředky sám nevymezuje, avšak lze vyjít z definice uvedené v zákoně o finanční kontrole, podle které se veřejnými prostředky rozumí veřejné finance, věci, majetková práva a jiné majetkové hodnoty patřící státu nebo jinému orgánu veřejné správy podle tohoto zákona, který je zároveň právnickou osobou.¹³⁸ Použití veřejných prostředků musí mít ke vzniku dané informace bezprostřední vztah.¹³⁹

Pravidelně zveřejňované informace

Povinný subjekt obligatorně odmítne poskytnout informace, které jsou pravidelně zveřejňovány na základě zvláštního zákona. Takovými informacemi jsou například statistické informace, zveřejňované Českým statistickým úřadem podle zákona o státní statistické službě¹⁴⁰. Výluka pro poskytnutí informací trvá až do nejbližšího následujícího období. Povinný subjekt tak není povinen dělat dvojí práci a poskytovat informace, které stejně v předem daný čas zveřejní.

Autorská práva a práva související s právy autorskými

Povinný subjekt obligatorně odmítne poskytnutí informací, pokud by tím porušil práva třetí osoby k předmětu práva autorského nebo práva souvisejícího s právy autorskými.

Předmětem autorského práva je autorské dílo, což je dílo literární, umělecké, či vědecké, které je jedinečným výsledkem tvůrčí činnosti autora a je vyjádřeno v jakékoli objektivně vnímatelné podobě včetně podoby elektronické, trvale nebo dočasně, bez ohledu na jeho rozsah, účel nebo význam a dále původní počítačový program a databáze.¹⁴¹ Autorská práva zahrnují práva osobnostní a práva majetková. Obsahem práv osobnostních je právo rozhodnout o zveřejnění díla, právo osobovat si autorství a právo na nedotknutelnost práva.¹⁴² Rozsah osobnostních práv je mírně

---

¹³⁷ FUREK, A., ROTHANZL, L., JIROVEC, T., op. cit, s. 512.

¹³⁸ § 2 písm. g) zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole.

¹³⁹ Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 9As 101/2011-108 ze dne 21. června 2012

¹⁴⁰ § 18 zákona č. 89/1995 Sb., o státní statistické službě.

¹⁴¹ § 2 autorského zákona.

¹⁴² § 11 autorského zákona.

modifikovaný, když je autor díla po smrti. Majetková práva představují právo dílo užít, tedy rozmnožovat ho, rozšiřovat ho, pronajímat ho, půjčovat ho, vystavovat ho a sdělovat ho veřejnosti,¹⁴³ a dále zahrnuje právo na odměnu při opětném prodeji originálu díla uměleckého¹⁴⁴, právo na odměnu v souvislosti s rozmnožováním díla pro osobní a vlastní vnitřní potřebu¹⁴⁵ a právo na odměnu v souvislosti s pronájmem originálu nebo rozmnoženiny díla¹⁴⁶. Právy souvisejícími s právy autorskými pak jsou práva výkonného umělce k jeho uměleckému výkonu, právo výrobce zvukového záznamu k jeho záznamu, právo výrobce zvukově obrazového záznamu k jeho záznamu, právo rozhlasového nebo televizního vysílatele k jeho vysílání, právo zveřejnitelk k dosud nezveřejněnému dílu, k němuž uplynula doba trvání majetkových práv a právo nakladatele na odměnu v souvislosti se zhotovením rozmnoženiny jím vydaného díla pro osobní potřebu.¹⁴⁷

Druhým okruhem vyloučených informací, souvisejících s ochranou autorských práv, jsou informace, které jsou předmětem ochrany práva autorského, jsou-li v držení vymezených veřejných institucí. Podle Jirovce je hlavním smyslem této výluky *„poskytnutí ochrany informacím, které jsou předmětem ochrany práva autorského v případě, kdy majetková autorská práva vykonává povinný subjekt, u něž je pravděpodobné, že bude takovým druhem informací disponovat (o čemž svědčí výběr zde vyjmenovaných subjektů). To však neznamena, že takovýto žádostí oslovený subjekt jí nemůže vyhovět a požadovanou informace neposkytnout (a to buď přímo v režimu [zákona o svobodném přístupu k informacím], nebo prostřednictvím licenční smlouvy ve smyslu § 14a). Ustanovení je konstruováno na ochranu práv povinného subjektu, nikoliv třetí osoby.“*¹⁴⁸

To však neznamena, že by toto ustanovení zakazovalo povinnému subjektu takovou informaci poskytnout. *„Povinný subjekt však sám může rozhodnout jak s informací nakládat. Jinak řečeno, komentované ustanovení dáva možnost ochrany předmětného druhu informací, nikoliv povinnost ochranu realizovat.“*¹⁴⁹ Tento závěr

---

¹⁴³ § 12 autorského zákona.

¹⁴⁴ § 24 autorského zákona.

¹⁴⁵ § 25 autorského zákona.

¹⁴⁶ § 25a autorského zákona.

¹⁴⁷ § 1 písm. b) autorského zákona.

¹⁴⁸ FUREK, A., ROTHANZL, L., JIROVEC, T., op. cit, s. 558-559.

¹⁴⁹ Tamtéž.

je v rozporu s dikcí daného ustanovení, protože z té vyplývá, že by mělo jít o vyluku obligatorní. Podle Jirovce je však třeba toto ustanovení vyložit *e ratione legis* a dovodit, že smyslem tohoto ustanovení není zákaz výkonu majetkových práv toho, kdo jimi disponuje.¹⁵⁰

Stabilita finančního systému

S účinností od 10. září 2015 bylo do zákona o svobodném přístupu k informacím vloženo nové ustanovení § 11 odst. 2 písm. d), které zakotvilo nový obligatorní důvod pro odepření poskytnutí informací. Cílem tohoto ustanovení je ochránit informace týkající se péče o stabilitu finančního systému, kterými disponuje Česká národní banka. Pojem finanční systém není v zákoně o svobodném přístupu k informacím definován a není definován ani v zákoně o České národní bance. Lze však dovodit, že jde o „*poměrně široký vějíř právem regulovaných institucí a vztahů, jež nelze [...] vyčerpávajícím způsobem popsat*“¹⁵¹. Sama Česká národní banka pak pod pojmem finanční stabilita rozumí „*situaci, kdy finanční systém plní své funkce bez závažných poruch a nežádoucích důsledků pro současný i budoucí vývoj ekonomiky jako celku a zároveň vykazuje vysokou míru odolnosti vůči šokům.*“¹⁵²

Podle Jirovce je tak cílem České národní banky zajištění takové míry odolnosti systému, aby byla minimalizována rizika vzniku finanční nestability.¹⁵³ S ohledem na restriktivní výklad ustanovení omezujících právo na informace by se pak podle Jirovce měla vyluka podle § 11 odst. 2 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím vztahovat pouze na informace, které by mohly ohrozit stabilitu finančního systému.¹⁵⁴ S tím je v souladu i skutečnost, že Česká národní banka jinak informace o stabilitě finančního systému podle § 3a zákona o České národní bance pravidelně podává Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky ve formě zprávy o stabilitě finančního systému a navíc tuto zprávu podle tohoto ustanovení má uveřejnit způsobem umožňujícím dálkový přístup.

---

¹⁵⁰ FUREK, A., ROTHANZL, L., JIROVEC, T., op. cit, s. 559.

¹⁵¹ FUREK, A., ROTHANZL, L., JIROVEC, T., op. cit, s. 525

¹⁵² ČESKÁ NÁRODNÍ BANKA. *Finanční stabilita* [online]. [cit. 2016-05-18]. Dostupné z: http://www.cnb.cz/cs/financni_stabilita/

¹⁵³ FUREK, A., ROTHANZL, L., JIROVEC, T., op. cit, s. 526

¹⁵⁴ Tamtéž.

Materiály získané při kontrolní a obdobné činnosti od třetích osob

Významnou výlukou z práva na informace je zákaz poskytnutí informací, které povinný subjekt získal od třetích osob při plnění kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti, pokud se na tyto materiály vztahuje povinnost mlčenlivosti nebo jiný postup, který je chrání před zveřejněním nebo zneužitím.

Typickým příkladem je již zmíněná mlčenlivost podle daňového řádu, tzv. daňová mlčenlivost.¹⁵⁵ Při správě daní se úřední osoby správce daně poměrně detailně seznamují s vnitřními poměry daňových subjektů. Při tom správce daně opatřuje listinné a další materiály, které jsou využity jako prameny důkazů. Správce daně však má zájem na tom, aby s ním daňový subjekt spolupracoval a v ideálním případě mu materiály významné pro správu daní poskytoval sám. Výměnou za to je daňovým řádem garantováno, že předané informace nebudou předány jiným státním orgánům (například důkazy o jejich neoprávněném podnikání) nebo jejich konkurentům. Tato garance je realizovaná právě uloženou daňovou mlčenlivostí. Poskytnutí těchto informací na základě žádosti o informace by vedlo k zásadnímu narušení důvěry ve správce daně a ohrozilo by to vůli s ním spolupracovat.

Druhým argumentem je skutečnost, že tyto informace byly povinným subjektem pouze opatřeny a na jejich vytvoření tedy nebyly vynaloženy veřejné prostředky.

Probíhající trestní řízení

Obligatorním důvodem pro odepření poskytnutí informací je skutečnost, že se informace vztahují k probíhajícímu trestnímu řízení.

Trestním řízením se rozumí veškerá řízení podle trestního řádu.¹⁵⁶ Výluka v zákoně o svobodném přístupu k informacím se týká pouze trestního řízení v užším smyslu, tedy k trestnímu stíhání, končícímu právní mocí rozhodnutí ve věci samé,¹⁵⁷ a navíc pouze trestního stíhání probíhajícího. Přesto z judikatury vyplývá, že za určitých okolností je možné poskytovat informace i probíhajícím o trestním řízení.

---

¹⁵⁵ § 52 an. zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu.

¹⁵⁶ § 12 odst. 10 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu.

¹⁵⁷ Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1As 97/2009-119 ze dne 16. března 2010 (publikováno pod č. 2166/2011 Sb. NSS).

„Jedná-li se o informaci o probíhajícím trestním řízení, povinný subjekt uváží, zda by poskytnutím informace mohl být zmařen předmět a účel trestního řízení, tedy zpochybněna role státu při zjišťování trestných činů, odhalování, stíhání a odsuzování pachatelů trestných činů či obecně při upevňování zákonnosti. Jedině z tohoto důvodu je ospravedlnitelné veřejnosti požadované informace nezpřístupnit. Pokud nemůže být poskytnutím informace cíl trestního řízení zmařen nebo ohrožen, povinný subjekt informaci poskytne, neboť neexistuje důvod jejího dalšího utajení.“¹⁵⁸

Rozhodovací činnost soudů

Aby nebylo zasahováno do nezávislosti soudní moci, odmítne povinný subjekt obligatorně informace o rozhodovací činnosti soudů. Žádný zákon obsah pojmu rozhodovací činnost soudů nevynezuje, a jde tedy o neurčitý právní pojem. Podle Furka je na místě vycházet z definice uvedené v instrukci ministerstva spravedlnosti, ze které vyplývá, že jde o *„informace související s vlastním rozhodováním soudů a postupem soudů a jejich úkony směřujícími ke zjištění skutkového stavu věci, úkony účastníků učiněnými vůči soudu a ostatním účastníkům řízení.“¹⁵⁹*

Výjimku z uvedeného představují rozsudky. V původním znění zákona o svobodném přístupu k informacím bylo stanoveno, že výjimku představují pouze rozsudky pravomocné. S ohledem na zásadu veřejnosti však tato úprava postrádala smyslu, protože rozsudky se zásadně vyhláší veřejně, a to bez ohledu na jejich právní moc. *„Není přitom pochyb o tom, že smysl ústavní podmínky veřejného vyhlášení rozsudku bez výjimky a smysl poskytnutí i nepravomocného rozsudku je obdobný; tj. umožnit účast veřejnosti jako záruky veřejné kontroly justice.“¹⁶⁰* Z tohoto důvodu rozšířil Ústavní soud výjimku z důvodu pro odmítnutí poskytnutí informace na všechny rozsudky, bez ohledu na jejich právní moc. Pojem rozsudek je třeba vykládat extenzivně jako libovolné rozhodnutí soudů, zahrnuje tedy i usnesení.¹⁶¹

---

¹⁵⁸ Tamtéž.

¹⁵⁹ § 5 odst. 3 instrukce Ministerstva spravedlnosti čj. M-1827/1999 vyhlášená pod č. 1/2000 Sb. MS.

¹⁶⁰ Nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 2/10 ze dne 30. března 2010 (publikováno pod č. N 68/56 Sb. NU 761 a pod č. 123/2010 Sb.), bod 63.

¹⁶¹ FUREK, A., ROTHANZL, L., JIROVEC, T., op. cit, s. 543.

Činnost zpravodajských služeb

Informace o plnění úkolů zpravodajských služeb jsou zařazeny mezi informace, jejichž poskytnutí povinný subjekt obligatorně odmítne. Zpravodajskými službami se podle zákona o zpravodajských službách rozumí Bezpečnostní informační služba (civilní kontrarozvědka), Úřad pro zahraniční styky a informace (civilní rozvědka) a Vojenské zpravodajství (vojenská rozvědka i kontrarozvědka).¹⁶² Činnost těchto služeb by byla zásadním způsobem ohrožena, pokud by informace o jejich činnosti bylo na základě žádosti o informace možné poskytovat.

Kontrolní činnost Nejvyššího kontrolního úřadu

Dalším okruhem informací, jejichž poskytnutí povinný subjekt obligatorně odmítne jsou informace o přípravě, průběhu a projednávání výsledků kontrol v orgánech Nejvyššího kontrolního úřadu. Podobně jako v případě informací o rozhodovací činnosti soudů je důvodem pro omezení poskytnutí informace snaha o minimalizaci ovlivnění kontrolní činnosti úřadu. Omezení poskytování informací je třeba vykládat restriktivně, nelze tedy odmítnout poskytnout libovolnou informaci týkající se Nejvyššího kontrolního úřadu s poukazem na to, že kontrola spadá do jeho působnosti, a tedy se libovolná informace přípravy, průběhu či projednávání výsledků kontrol dotýká.¹⁶³

Činnost Finančně analytického útvaru Ministerstva financí

Z obdobných důvodů, ze kterých povinný subjekt obligatorně odmítne poskytnutí informací týkajících se plnění úkolů zpravodajských služeb je obligatorně vyloučeno i poskytování informací týkajících se činnosti Ministerstva financí podle zákona o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti¹⁶⁴ nebo podle zákona o provádění mezinárodních sankcí¹⁶⁵. Činnosti ministerstva podle obou zmíněných zákonů provádí jeho odbor č. 24, tzv. Finančně analytický útvar.

---

¹⁶² § 3 zákona o zpravodajských službách České republiky.

¹⁶³ FUREK, A., ROTHANZL, L., JIROVEC, T., op. cit, s. 546.

¹⁶⁴ Zákon č. 253/2008 Sb., o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu.

¹⁶⁵ Zákon č. 69/2006 Sb., o provádění mezinárodních sankcí.

Kybernetická bezpečnost

Relativně novým omezením práva na informace jsou informace související s kybernetickou bezpečností podle zákona o kybernetické bezpečnosti.

V současné době závisí výkon veřejné správy i zabezpečení veřejné infrastruktury (například dodávky pitné vody) na mnoha informačních systémech, které se nacházejí v digitálním prostředí, tzv. kybernetickém prostoru. Podobně jako v „nevirtuálním“ prostředí je i v kybernetickém prostoru nutné tyto systémy ochránit před vnějšími útoky, které by mohly narušit jejich činnost. Ochrana takových systémů je předmětem úpravy zákona o kybernetické bezpečnosti.

Jednotlivá událost, která může způsobit zejména narušení bezpečnosti informací, je označovaná jako „kybernetická bezpečnostní událost“. Skutečné narušení bezpečnosti v důsledku kybernetické bezpečnostní události se nazývá „kybernetický bezpečnostní incident“. Podle zákona vede o kybernetických bezpečnostních incidentech Národní bezpečnostní úřad evidenci kybernetických bezpečnostních incidentů (označovanou také zkráceně jako „evidence incidentů“).

Zákon o svobodném přístupu k informacím vylučuje poskytnutí informací o ohlašovatelích, kybernetického bezpečnostního incidentu. Dále je vyloučeno poskytnutí informací, jejichž poskytnutí by ohrozilo účinnost opatření podle zákona o kybernetické bezpečnosti.

4 Obstrukce ze strany povinného subjektu

V této kapitole se zaměřím na obstrukce, kterými povinné subjekty brání řádnému vyřízení žádosti o informace.

4.1 K obstrukcím povinného subjektu obecně

Povinné subjekty, resp. osoby, které vyřizují žádosti o informace, mohou mít různé důvody pro obstrukční jednání. Určitě však mezi nimi, mimo jiných, nalezneme obecnou nechuť k účasti veřejnosti na správě věcí veřejných, odplatu za jiné jednání žadatele vůči povinnému subjektu a dále snahu o zakrytí závadného jednání, které by mohlo být rozkryto právě poskytnutím požadované informace. Bez bližších informací o konkrétním případě však bohužel spolehlivý závěr o pohnutkách povinného subjektu zpravidla učinit nelze, protože motivace povinného subjektu přirozeně není součástí spisu ani písemností, které v souvislosti s vyřizováním žádosti o informace vzniknout.

Obstrukce mohou mít různou intenzitu, od prostého kladení překážek při vyřizování žádosti o informace až po zcela protizákonné jednání, při kterém se povinný subjekt ani výkon práva nesnaží předstírat.

4.2 Jednotlivé druhy obstrukcí povinného subjektu

Škála možných obstrukcí povinných subjektů je poměrně pestrá. Přesto lze nalézt několik základních kategorií obstrukcí, do kterých lze většinu z nich zařadit. Tyto kategorie jsou podrobněji popsány v následujících částech. Vedle obecného popisu znaků obstrukcí, které spadají do dané kategorie, využiji pro ilustraci jednotlivých druhů obstrukcí kazuistiku, kterou mi laskavě poskytli mí přátelé. Cílem této kazuistiky není obsáhnout danou oblast komplexně, ale má pouze dokreslit praxi povinných subjektů. U jednotlivých příkladů pak uvádím, proč mám za to, že šlo v daném případě o obstrukce.

4.2.1 Odmítání role povinného subjektu

Základním způsobem, jak se vyhnout povinnosti poskytovat informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím je popření samotné jeho aplikace. Jak bylo

uvedeno výše, okruh povinných subjektů není zákonem vymezen taxativně, ale je vymezen obecnými znaky. V konečném důsledku tak okruh povinných subjektů vymezuje spíše judikatura, což vede k nutnosti se v ní důkladně orientovat.

O tom, že byl tento způsob vyhýbání se dosahu zákona o svobodném přístupu k informacím využíván, svědčí judikatura, která postupně okruh povinných subjektů rozšiřovala, a to i v případech, kdy zařazení mezi povinné subjekty není překvapivé. Takovými povinnými subjekty jsou například Veřejný ochránce práv¹⁶⁶, Kancelář prezidenta republiky¹⁶⁷ či organizační složky Policie České republiky¹⁶⁸.

Naopak za obstrukci patrně nelze považovat odmítání role povinného subjektu v případě atypických povinných subjektů, zejména soukromých společností¹⁶⁹, dokud nebyl jejich status judikaturou vyjasněn. I pokud ale judikatura dovodí, že jsou tyto společnosti povinnými subjekty, tak podle mého názoru mohou i tak v určitých případech legitimně odmítat svou roli povinného subjektu, protože nejsou povinnými subjekty v celé šíři své činnosti, ale pouze v rozsahu jejich zákonem svěřené rozhodovací činnosti.¹⁷⁰

4.2.2 Neexistence informací

Jak bylo uvedeno výše, je informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím libovolný obsah nebo jeho část, zaznamenaný na libovolném nosiči. V souladu s judikaturou totiž musí povinný subjekt poskytnout informace, které má k dispozici, a to i když ze zákona nemá povinnost tyto informace shromažďovat.¹⁷¹ Z toho ale plyne, že pokud povinný subjekt takovým obsahem nedisponuje, tak jej ani zásadně nelze poskytnout podle zákona o svobodném přístupu k informacím.

---

¹⁶⁶ Usnesení Krajského soudu v Brně čj. 30Ca 86/2007-17 ze dne 21. června 2007 a rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2As 58/2007-52 ze dne 19. února 2008 (publikováno pod č. 1586/2008 Sb. NSS).

¹⁶⁷ Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2As 89/2006-107 ze dne 12. července 2007 (publikováno pod č. 1367/2007 Sb. NSS).

¹⁶⁸ Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1Ans 5/2010-172 ze dne 16. prosince 2010 (publikováno pod č. 2440/2011 Sb. NSS).

¹⁶⁹ Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 6As 38/2015-51, op. cit.; rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 8As 57/2006-67, op. cit.

¹⁷⁰ § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím.

¹⁷¹ Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 6As 136/2014-41 ze dne 7. dubna 2015 (publikováno pod č. 3223/2015 Sb. NSS).

Povinné subjekty se proto snaží vyhybat poskytnutí informací tím, že se požadovaných informací zbaví, nebo že popřou jejich existenci. Tento postup je však efektivní pouze v případech, kdy jde o informace, kterými povinný subjekt není povinen disponovat., protože pouze v takovém případě je nemusí poskytovat.¹⁷² Naopak v případech, kdy povinný subjekt povinnost informací disponovat zákonem stanovenou má, ale už ji nemá, tak je povinen takové informace znovu vytvořit.¹⁷³

Případ 1: Magisterský studijní program Právo a právní věda I

Studijní program Právo a právní věda, uskutečňovaný na Právnické fakultě Univerzity Karlovy, byl počínaje akademickým rokem 2010/2011 zásadně reformován. Studenti však nebyli seznámeni s obsahem celého reformovaného studijního programu tak, aby si mohli naplánovat plnění svých studijních povinností v jednotlivých letech. Obsah studijního programu byl odhalován v jednotlivých letech postupně, a to pouze pro konkrétní ročník. Student fakulty proto podal Ministerstvu školství, mládeže a tělovýchovy žádost o poskytnutí akreditovaného znění studijního programu. Ministerstvo žádost nejprve postoupilo Univerzitě Karlově,¹⁷⁴ ale následně toto postoupení označilo za odložení žádosti o informace.¹⁷⁵ Postoupení resp. odložení bylo odůvodněno tím, že ministerstvo danou informací nedisponuje, protože nespadá do jeho působnosti. Ministr školství, mládeže a tělovýchovy po podání stížnosti a správní žaloby nařídil ministerstvu žádost vyřídit.¹⁷⁶ Požadovaná informace byla následně exekučně vymožena.

Ministerstvo školství v tomto případě popřelo existenci informací s tím, že ani nedisponuje působností v dané oblasti. Ministerstvo však podle tehdejšího znění zákona o vysokých školách udělilo tomuto studijnímu programu akreditaci,¹⁷⁷ a tedy mělo v této oblasti stanovenou působnost. Studijní program, kterému má být udělena

---

¹⁷² Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2As 71/2007-56 ze dne 2. dubna 2008.

¹⁷³ Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 6As 136/2014-41, op. cit.

¹⁷⁴ Přípis Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy čj. MSMT-8972/2013-61 ze dne 11. března 2013.

¹⁷⁵ Přípis Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy čj. MSMT-8972/2013-61 ze dne 25. března 2013.

¹⁷⁶ Rozhodnutí Ministra školství, mládeže a tělovýchovy čj. MSMT-13206/2013-3 ze dne 8. července 2013.

¹⁷⁷ § 78 zákona o vysokých školách ve znění do 31. srpna 2016.

akreditace, je navíc bezesporu podkladem pro udělení této akreditace, a tedy ministerstvo informací muselo disponovat alespoň v době akreditačního řízení. Z dalšího postupu v případě navíc vyplývá, že ministerstvo informací disponovalo i v době podání žádosti o informace, protože informaci žadateli nakonec vydalo.

Případ 2: Amnestie

Prezident republiky na začátku roku 2013 vyhlásil amnestii, o jejímž autorství panovaly ve společnosti pochyby.¹⁷⁸ V souvislosti s touto amnestií bylo mezi 5. lednem a 18. únorem 2013 podáno celkem 219 žádostí o informace. Z těchto žádostí jich 197 obsahovalo otázky formulované Pirátskou stranou.¹⁷⁹ Kancelář prezidenta republiky všechny tyto žádosti odložila jako nedůvodné s tím, že se kancelář na přípravě amnestie nepodílela a prezident republiky jí nemusí výkon svého ústavního práva odůvodňovat, a tedy kancelář požadovanými informacemi nedisponuje.¹⁸⁰ Kancelář tento postup volila i v případech, kdy byl jako povinný subjekt označen přímo prezident republiky.¹⁸¹

Podle zákona o Kanceláři prezidenta republiky zajišťuje kancelář obstarávání věcí spojených s výkonem pravomocí prezidenta republiky stanovených Ústavou České republiky, ústavními zákony a zákony.¹⁸² Mezi tyto věci patří jak příprava amnestie, tak vyřizování žádostí o informace, které směřují prezidentu republiky jako povinnému subjektu. Informace o tom, kdo připravoval text amnestie, by měly být kanceláři známy, a i kdyby jejího servisu prezident nevyužil, měly by být známy alespoň jemu samotnému. Nelze tedy akceptovat tvrzení kanceláře, že povinný subjekt požadovanými informacemi nedisponoval. Kancelář naopak měla vyřídit žádost o informace jejím poskytnutím, a to i v případě, kdy by prezident byl opravdu tou jedinou osobou, která se na přípravě amnestie podílela – pak by za takovou osobu byl označen právě prezident republiky. Městský soud v Praze označil postup

---

¹⁷⁸ Rozhodnutí prezidenta republiky č. 1/2013 Sb., o amnestii.

¹⁷⁹ FERJENČÍK, Mikuláš. Kancelář prezidenta nerekla, kdo připravoval amnestii. Připojte se k naší žádosti o informace!. *Pirati.CZ* [online]. [cit. 2016-05-27]. Dostupné z: <https://www.pirati.cz/tiskove-zpravy/kancelar-prezidenta-nerekla-kdo-pripravoval-amnestii-pripojte-se-k-nasi-zadosti-o-informace>

¹⁸⁰ Dopis Kanceláře prezidenta republiky čj. 5154/2013 ze dne 2. května 2013.

¹⁸¹ Dopis Kanceláře prezidenta republiky čj. 2824/2013 ze dne 18. února 2013.

¹⁸² § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 114/1993 Sb., o kanceláři prezidenta republiky.

Kanceláře prezidenta republiky za nezákonný, avšak nepřikázal poskytnutí informace.¹⁸³ Případem se tak nyní bude opět kancelář zabývat.

4.2.3 Extenzivní výklad ustanovení o odepření poskytování informací

Velice rozmanitým druhem obstrukcí je extenzivní podřazení požadované informace pod některý z důvodů pro odepření poskytnutí informace. Jak bylo rozebráno v předchozích kapitolách, není právo na informace neomezené, protože by mohlo být poskytnutím informací zasazeno do jiného základního práva nebo by jeho realizací mohly být ohrožené zájmy státu, které je legitimní chránit. Proto lze právo na informace ze zákonem předvídaného důvodu omezit.

V praxi se však často stává, že se povinné subjekty na zákonné důvody pro omezení rozsahu poskytovaných informací odvolávají i v případech, kdy jim to zákon neumožňuje.

Případ 3: Neveřejné přílohy usnesení Rady obce jako utajované informace

Žadatel, občanské sdružení vyvíjející aktivity v Městské části Praha 7, požádal o poskytnutí usnesení Rady této městské části, která upravovala odměny členům dozorčí rady společnosti, jejímž stoprocentním společníkem je městská část. Městská část oznámila neformálním přípisem žadateli, že přílohy těchto usnesení jsou neveřejné, což představuje překážku pro poskytnutí informací, protože jde podle povinného subjektu o utajované informace, aniž by zároveň vydala rozhodnutí o odmítnutí žádosti.¹⁸⁴

Žadatel poukázal na to, že utajované informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím jsou informace utajované podle zákona o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti. Povinný subjekt následně, po konzultaci se svým právním oddělením, informace poskytnul.¹⁸⁵

---

¹⁸³ Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. září 2016 v řízení vedeném pod sp. zn. 6A 26/2013. Rozsudek zatím není k dispozici v písemné podobě.

¹⁸⁴ Email Městské části Prahy 7 ze dne 1. srpna 2012 zaslaný v souvislosti s vyřizováním žádosti pod sp. zn. MČ P7 024930/2012/KS/Str.

¹⁸⁵ Přípis Městské části Prahy 7 sp. zn. MČ P7 024930/2012/KS/Str ze dne 2. srpna 2012.

Na tomto případě byl demonstrován extenzivní výklad pojmu „utajované informace“. Jak bylo rozvedeno v části 3.2.3, chrání tato výluka informace, jejichž vyzrazení nebo zneužití může způsobit újmu zájmu České republiky nebo může být pro tento zájem nevýhodné. Zároveň tyto informace musí být uvedeny v nařízení vlády. Takovými informacemi usnesení Rady Městské části Prahy 7, či jejich přílohy, ale zjevně nejsou.

Případ 3 ukazuje, jak je bez znalosti kontextu obtížné posoudit jednání povinného subjektu jako jednoznačně obstrukční. Povinný subjekt sice zvolil postup, který by bez aktivní reakce žadatele vedl k tomu, že by informace nebyla poskytnuta, avšak po upozornění na to, že chybně aplikuje ustanovení o ochraně utajovaných informací, žádost promptně vyřídil poskytnutím informace (informace byla poskytnuta do tří dnů od podání žádosti). Je tedy možné, že povinný subjekt pouze chybně aplikoval právo, protože mohl z formulace § 7 zákona o svobodném přístupu k informacím nabýt dojmu, že se vztahuje na libovolné neveřejné informace, protože zní „*informace označené v souladu s právními předpisy za utajovanou informaci*“.

Případ 4: Reakce na dokumenty v režimu LIMITE

V zákoně o hazardních hrách¹⁸⁶ je, mimo jiné, obsažen institut zablokování internetových stránek nelegálních provozovatelů hazardních her. Evropská komise uplatnila při posuzování slučitelnosti právní úpravy s volným pohybem služeb v rámci notifikačního procesu k návrhu zákona podrobné stanovisko.¹⁸⁷ Toto podrobné stanovisko podléhá režimu „LIMITE“ a lze tedy poskytnout pouze osobám „s nepopíratelnou potřebou vědět“.

Žadatel, profesní sdružení působící v oblasti Internetu, požádal Ministerstvo financí jako povinný subjekt o poskytnutí reakce České republiky k vyjádření Evropské unie či dalších členských států v souvislosti s notifikačním procesem návrhu zákona o hazardních hrách.

---

¹⁸⁶ Zákon č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách.

¹⁸⁷ Jde o dokument, ve kterém Evropská komise členskému státu oznamuje své podezření, že je navrhovaná právní úprava neslučitelná s evropským právem.

Povinný subjekt tyto informace odmítnul poskytnout¹⁸⁸ s odkazem na to, že veškerá komunikace v této věci ze strany Evropské unie a členských států je označena příznakem „LIMITE“, přičemž žadatel není osobou s nepopíratelnou potřebou vědět, což je podmínkou pro poskytnutí takto označeného dokumentu.

Žadatel proti rozhodnutí podal rozklad, ve kterém namítal, že informace které požaduje, nepocházejí od Evropské unie ani od členských států, a tedy nelze uplatnit fakultativní důvod pro odmítnutí poskytnutí informací z tvrzeného důvodu. Ministr financí žadateli přisvědčil a rozhodnutí zrušil.¹⁸⁹

Situace popsaná v případě 4 ilustruje extenzivní užití fakultativního důvodu pro odepření poskytnutí informace, chránícího informace poskytnuté Evropskou unií v režimu „LIMITE“.

Na druhou stranu nelze nepojmout podezření, že postup žadatele nesměřoval k získání reakce České republiky, ale ke zjištění obsahu samotného podrobného stanoviska, protože by mohlo být pro jeho další akce zajímavé, zjistit zda Evropská komise nevyhodnotila institut blokování internetových stránek v rozporu s volným pohybem zboží.¹⁹⁰ Takové jednání by bylo možné posoudit jako obcházení zákona, protože poskytnutí samotného podrobného stanoviska by mohl povinný subjekt po právu odmítnout.

Ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím bezpochyby chrání informace poskytnuté Evropskou unií označené jako „LIMITE“ bez ohledu na to, zda jsou součástí dokumentu, který vydal orgán Evropské unie, nebo zda jsou převzaty do dokumentu jiného, který se proti nim vymezuje. Je nepochybné, že racionálně koncipovaná reakce umožňuje dovodit, co bylo původně nové úpravě hazardní legislativy vytýkáno, protože je zapotřebí se vymezit proti namítaným tvrzením. Alespoň na část reakce České republiky tak dle mého názoru fakultativní omezení přístupu užit lze. Zároveň je ale pravděpodobné, že reakce České republiky obsahuje i další informace než ty, které byly převzaty z podrobného stanoviska. Proto

---

¹⁸⁸ Rozhodnutí Ministerstva financí č.j. MF-3345/2016/10-5 ze dne 17. února 2016.

¹⁸⁹ Rozhodnutí Ministra financí č.j. MF-3345/2016/10-13 ze dne 21. března 2016.

¹⁹⁰ Článek 34 Smlouvy o fungování Evropské unie.

měl povinný subjekt podle mého názoru postupovat podle § 12 zákona o svobodném přístupu k informacím a tuto reakci České republiky poskytnout, při současném vyloučení informací, které byly převzaty z podrobného stanoviska.

Případ 5: Registrační značka vozidla jako osobní údaj¹⁹¹

Žadatel požádal povinný subjekt o poskytnutí informací z informačního systému „Pátrání po vozidlech a registračních značkách“, provozovaného Policií České republiky, ve formě exportu databáze této aplikace nebo ve formátu veřejně přístupného počítačově zpracovatelného přístupu (tzv. API). Povinný subjekt žádost odmítl, a to mimo jiné proto, že registrační značka vozidla a další údaje obsažené v systému, jako jsou tovární značka a typ vozidla, rok jeho výroby, VIN kód, číslo motoru a barva, představují osobní údaje, které nelze poskytnout.

V tomto případě povinný subjekt pojal rozšiřujícím způsobem ochranu osobních údajů ve vztahu k právu na informace. Povinnému subjektu lze přisvědčit v tom, že všechny vyjmenované údaje mohou být za určitých okolností osobními údaji, pokud se týkají určitého subjektu údajů.¹⁹² Mohlo by jít například o údaje v databázi, propojené s údajem o konkrétní fyzické osobě. Takovýmto osobním údajem by ale mohlo být zásadně i cokoliv jiného, pokud by tento údaj byl uchovávan ve vazbě na konkrétní osobu. Bez této vazby však lze na takový údaj pohlížet jako na osobní údaj pouze tehdy, kdyby bylo možné konkrétní fyzickou osobu přímo z těchto údajů identifikovat, protože buď přímo obsahují její identifikaci, pak by šlo o osobu určenou, nebo pokud jsou tyto údaje pro danou osobu tak specifické, že ji identifikují *de facto*, pak by šlo o osobu určitelnou.

To však podle mého názoru neplatí pro údaje obsažené v systému Pátrání po vozidlech a registračních značkách. Na základě těchto údajů lze identifikovat konkrétní automobil, ale ten není subjektem údajů.¹⁹³ Navíc podle judikatury bez dalšího není osobním údajem ani kombinace jména, příjmení a čísla občanského průkazu, protože neexistuje veřejný registr, na základě kterého by bylo možné

---

¹⁹¹ TULÁČEK, Michal. *Jak jsem žádal o informace: Data o odcizených vozidlech* [online]. [cit. 2016-04-29]. Dostupné z: <http://www.tulacek.eu/106/policie.html>

¹⁹² Srov. § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů.

¹⁹³ § 4 písm. d) zákona o ochraně osobních údajů *a contrario*.

ztotožnit tyto údaje s konkrétním člověkem a navíc se číslo občanského průkazu v průběhu života mění.¹⁹⁴ Pokud ale tato kombinace údajů není považována za osobní údaj, pak *a maiori ad minus* nelze za osobní údaje považovat ani údaje o vozidlu.

Následující dva příklady představují extenzivní odepření poskytnutí informací z důvodu ochrany práva autorského.

Případ 6: Magisterský studijní program Právo a právní věda II

Ve výše popsaném případě č. 1 požadoval student Právnické fakulty Univerzity Karlovy po Ministerstvu školství, mládeže a tělovýchovy poskytnutí magisterského studijního programu Právo a právní věda tak, jak byl akreditován. Protože se setkal s obstrukcemi při vyřizování této žádosti, podal v době nečinnosti ministerstva druhou žádost, ve které se dožadoval kopie spisu akreditačního řízení, protože očekával, že se takto dostane k informacím, které od počátku požadoval. Ministerstvo mu kopii spisu poskytlo, avšak s výjimkou samotného studijního programu, který se ve spise vyskytoval. Žádost o informace byla částečně odmítnuta podle § 11 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím, a to z důvodu „ochrany know-how univerzity v oblasti způsobu vytváření studijních programů a plánů se zřetelem na vědeckou a výzkumnou činnost UK, které by v případě poskytnutí mohlo být zneužito, např. v konkurenčním prostředí v oblasti poskytování vysokoškolského vzdělávání, neboť písemná žádost o akreditaci obsahuje velmi detailní informace“.¹⁹⁵

Ustanovení § 11 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím stanovuje obligatorní důvod pro odepření poskytnutí informace, která je předmětem ochrany práva autorského, pokud je v držení škol podle zákona o vysokých školách. Toto ustanovení se však podle Jirovce vztahuje pouze na situace, kdy je povinným subjektem vysoká škola, zatímco ostatní povinné subjekty mají postupovat podle § 11 odst. 2 písm. c), které omezuje poskytnutí informací, které by vedlo k porušení

---

¹⁹⁴ Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1As 98/2008-148 ze dne 29. července 2009 (publikováno pod č. 1944/2009 Sb. NSS).

¹⁹⁵ Rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy čj. MSMT-18716/2013-1 ze dne 28. května 2013.

ochrany práv třetí osoby (zde vysoké školy) k předmětu práva autorského.¹⁹⁶ Odkaz na chybné ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím by však sám o sobě nemusel znamenat, že nebylo na místě odmítnout poskytnutí informací. Pokud by se jednalo o dílo, které je předmětem ochrany autorských práv, vykonávaných Univerzitou Karlovou, tak by dílo nebylo možné poskytnout právě z důvodu stanoveného v § 11 odst. 2 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím.

Mám však za to, že magisterský studijní program Právo a právní věda není dílem, které by bylo předmětem práva autorského. Jak bylo uvedeno v části 3.2.3 je předmětem autorského práva autorské dílo, což je dílo literární, umělecké, či vědecké, které je jedinečným výsledkem tvůrčí činnosti autora a je vyjádřeno v jakékoli objektivně vnímatelné podobě včetně podoby elektronické, trvale nebo dočasně, bez ohledu na jeho rozsah, účel nebo význam. Aby bylo možné dané dílo označit za autorské dílo, musí tyto znaky naplňovat objektivně. Nepostačí tak, že bylo za autorské dílo označené v dohodě stran nebo že jej tak označil autor díla. Povinný subjekt musí v řízení o odmítnutí žádosti tyto znaky posoudit a svůj závěr v rozhodnutí přesvědčivě zdůvodnit.¹⁹⁷ Požadovaná informace, tedy magisterský studijní program Právo a právní věda, je souborem popisů jednotlivých předmětů, které byly navrženy jako součást studijního programu, a dále obsahuje informace o dalších požadavcích nutných ke splnění studijního programu. Lze tedy mít za to, že nejde o literární, umělecké či vědecké dílo. Tento závěr podporuje i to, že sám původce, tedy Univerzita Karlova, se dovolává ochrany svého „know-how“ a nikoliv ochrany svého autorského díla. Know-how však podle § 2 odst. 6 autorského zákona autorským dílem není. Povinný subjekt se ani nevypořádal s objektivními znaky autorského díla a samotný studijní program poskytl na základě jiné žádosti žadatele, aniž by se zabýval otázkou, zda jde o předmět ochrany práva autorského. Odmítnutí žádosti s odkazem na § 11 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím tedy považují za chybné.

Případ 7: Mapa policejních okrsků

Žadatel podal Policii České republiky žádost o poskytnutí strojově čitelných prostorových dat obsahujících vymezení působnosti územních

---

¹⁹⁶ FUREK, A., ROTHANZL, L., JIROVEC, T., op. cit, s. 559.

¹⁹⁷ FUREK, A., ROTHANZL, L., JIROVEC, T., op. cit, s. 520–521.

orgánů a obvodních oddělení policie, aby bylo možné navázat policejní statistiky kriminality ke konkrétnímu území.

Povinný subjekt požadovanou informaci odmítl, a to s poukazem na to, že jde o autorské dílo, které pro něj ve svém volném čase a nad rámec svých služebních povinností sestavil její příslušník (v současnosti již bývalý).¹⁹⁸ Postup povinného subjektu potvrdil nadřízený orgán i Městský soud v Praze.¹⁹⁹

V popsaném případě sice rozhodl Městský soud v Praze, že odmítnutí poskytnutí informace z důvodu ochrany autorského práva bylo na místě. Mám ale za to, že jde o chybné rozhodnutí. Je nepochybné, že požadovaná prostorová data jsou dílem ve smyslu autorského zákona. Nelze však uvěřit tomu, že jde o dílo, ke kterému vykonává majetková práva bývalý příslušník Policie České republiky, což Policie dokazuje prohlášením tohoto příslušníka, které ale vzniklo až po podání odvolání.²⁰⁰ Z tohoto důvodu nelze podle Ministerstva vnitra považovat prostorová data za zaměstnanecké dílo a majetková práva tak nemůže svým jménem a na svůj účet vykonávat povinný subjekt.²⁰¹ Ten tak může tato prostorová data používat pouze na základě licence, kterou mu autor udělil. Naznačená konstrukce je však stěží uvěřitelná. Rozhodnutí se neopírá o licenční smlouvu z doby, kdy mělo dílo vzniknout, ale pouze o prohlášení sepsané po podání odvolání ve věci. Jak dále poukázal žadatel ve správní žalobě, toto dílo vzniklo pomocí kartografického programu, jehož licenci Policie České republiky disponuje. Tato licence ale stojí řádově desetitisíce korun. Je tedy spíše pravděpodobné, že toto dílo vzniklo s použitím prostředků Policie České republiky. Požadovaná prostorová data navíc úzce souvisí s působností povinného subjektu.

Podle Rozehnal je v tomto případě pravděpodobné, že jde o zaměstnanecké dílo nebo dílo úřední, ale připouští také, že by se o dílo nemuselo jednat vůbec.²⁰²

---

¹⁹⁸ Rozhodnutí Policie České republiky čj. PPR-36811-2/ČJ-2014-990140 ze dne 6. ledna 2015.

¹⁹⁹ Rozhodnutí Ministerstva vnitra čj. MV-12730-5/KM-2015 ze dne 27. února 2015 a rozsudek Městského soudu v Praze čj. 11A 40/2015-34 ze dne 24. srpna 2016. Věc je předmětem probíhajícího řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem (sp. zn. 9As 234/2016).

²⁰⁰ Rozhodnutí Ministerstva vnitra čj. MV-12730-5/KM-2015, op. cit., s. 7.

²⁰¹ § 58 autorského zákona.

²⁰² ROZEHNAL, Aleš. Právník: utajování s odkazem na autorský zákon? Policie je úplně vedle!. In: *HlídacíPes.org: Žurnalistika ve veřejném zájmu* [online]. Praha: Ústav nezávislé žurnalistiky, 2015

Pokud by se jednalo o zaměstnanecké dílo, tak by povinný subjekt poskytnutí informací z uvedeného důvodu odepřít nemohl, protože by sám vykonával majetková práva k tomuto dílu svým jménem, a tedy by tím neporušil ochranu autorských práv třetí osoby k předmětu práva autorského. Pokud by se jednalo o dílo úřední nebo pokud by vůbec nešlo o dílo ve smyslu autorského zákona, tak by se tento důvod pro odepření poskytnutí informace neuplatnil také. Proto prohlášení o tom, že požadovaná informace je autorským dílem zaměstnance povinného subjektu podléhající ochraně autorského práva, působí jako účelově vytvořené. Navíc by takto mohla být za autorské dílo, k němuž vykonává majetková práva zaměstnanec povinného subjektu, prohlášena zásadně libovolná informace.

V následujícím případě bylo extenzivně vyloženo ustanovení o fakultativním důvodu pro odmítnutí poskytnutí informace vztahující se výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu.

Případ 8: Informace o poloze tramvají a autobusů²⁰³

Žadatel požádal povinný subjekt o poskytnutí vzdáleného přístupu k aktuálním strojově čitelným informacím o poloze tramvají a autobusů. Povinný subjekt disponuje požadovanými informacemi v rámci informačních systémů DORIS a AUDIS. Povinný subjekt odmítnul požadované informace poskytnout, protože podle něj jde o informace vztahující se výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu, protože jde o interní předpisy, které obsahují pracovní postupy a konkretizaci úkolů závazné pouze pro zaměstnance pracující na speciální dráze, a proto je obsah těchto předpisů výlučně organizační, metodický nebo řídicí, který zásadně nemůže ovlivnit jiné subjekty než ty, které jim z hlediska pracovněprávního vztahu podléhají.

S odůvodněním povinného subjektu nelze souhlasit. Stranou nyní ponechme, zda jde vůbec o informace, které by bylo možné poskytovat v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím. To však povinný subjekt nerozporoval a namísto

---

[cit. 2016-09-16]. Dostupné z: <http://hlidacipes.org/pravnik-utajovani-s-odkazem-na-autorsky-zakon-policie-je-uplne-vedle/>

²⁰³ Rozhodnutí společnosti Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost zn. 2015/186/900200 ze dne 23. září 2015.

toho odůvodňuje neposkytnutí informací tím, že jde o interní předpisy, závazné pouze pro zaměstnance na speciální dráze. Požadované informace však nejsou předpisem vůbec, jde o soubor prostorových dat obsahujících informace o poloze dopravních prostředků. Odůvodnění rozhodnutí o odmítnutí žádosti působí šablonovitě, a to i s ohledem na to, že speciální dráhou je metro,²⁰⁴ které s žádostí nemá žádnou souvislost, a povinný subjekt toto odůvodnění používá takřka v totožném znění i v případě dalších rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informace.²⁰⁵ Zároveň jde o informace, které nemají pouze vnitřní povahu, protože mají význam i pro cestující veřejnost.²⁰⁶

4.2.4 Nepřiměřená výše úhrady nákladů

Velmi častým způsobem, jakým se povinný subjekt brání poskytování informací, je požadování nepřiměřených nákladů za poskytnutí informace. To může vést buď ke snížení motivace žadatele domáhat se doplňujících informací v případě, kdy žadatel tyto náklady uhradí, nebo k účinku, který je fakticky rovnocenný odmítnutí poskytnutí informace, pokud žadatel nepřiměřeně vysokou úhradu nákladů povinnému subjektu nezaplatí.

Případ 9: Úhrada nákladů za anonymizaci rozsudků²⁰⁷

Městský soud v Praze odsoudil podnikatele Romana Janouška za trestný čin těžkého ublížení na zdraví. Tento rozsudek byl poměrně překvapivý, a to nejen pro laickou veřejnost, ale i pro studenty pražské právnické fakulty, protože byl ve zjevném rozporu s řešením velmi obdobně formulované úlohy v klauzurní práci z trestního práva.²⁰⁸

---

²⁰⁴ Hlava třetí části druhé vyhlášky, kterou se vydává dopravní řád drah.

²⁰⁵ Např. rozhodnutí společnosti Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost zn. 2013/398/900200 ze dne 12. srpna 2013, které se opravdu týkalo poskytnutí vnitřních předpisů této společnosti.

²⁰⁶ Srov. například aplikace „Aktuální poloha pražských tramvají“, dostupnou na adrese <http://tram.mobilnitabla.cz/>, nebo „BMHD: iRIS – Sledování provozu“, dostupnou na adrese <http://iris.bmhd.cz/>.

²⁰⁷ TULÁČEK, Michal. Kolikrát je třeba anonymizovat rozsudek? In: *Právní prostor* [online]. s.l., 2014 [cit. 2016-04-06]. Dostupné z: <http://www.pravniprostor.cz/clanky/ostatni-pravo/kolikrat-je-treba-anonymizovat-rozsudek>

²⁰⁸ KATEDRA TRESTNÍHO PRÁVA PRÁVNICKÉ FAKULTY UNIVERZITY KARLOVY V PRAZE. *Příliš přepracovaný podnikatel: Klauzurní práce č. 1 (105) konaná dne 12. dubna 2013*. Praha, 2013. Dostupné také z: <http://www.prf.cuni.cz/dokumenty-download/1404046266/>

Z toho důvodu požádal student právnické fakulty o rozsudek v této věci. Soud podmínil poskytnutí rozsudku zaplacením částky 400 korun, protože jde o rozsáhlý text s mnoha osobními údaji, jehož anonymizace by si vyžádala 2 hodiny času soudní úřednice. Student požadovanou částku zaplatil a rozsudek mu byl v anonymizované podobě poskytnut. Poté o rozsudek požádala jiná studentka právnické fakulty. V době podání žádosti již soud prokazatelně disponoval anonymizovanou verzí rozsudku, ale studentka byla přesto vyzvána k úhradě 400 korun, protože jde o rozsáhlý text s mnoha osobními údaji, jehož anonymizace by si vyžádala 2 hodiny času soudní úřednice.

Protože jsem se dozvěděl o tomto případě, požádal jsem soud o poskytnutí informace o tom, kolikrát bylo o rozsudek žádáno, kolikrát byl žadatel požádán o úhradu nákladů za anonymizaci rozhodnutí a kolikrát byla tato anonymizace zaplacená. Soud v poskytnuté informaci popřel, že by žádal o úhradu nákladů opakovaně. Od tohoto tvrzení ustoupil teprve tehdy, když mu byla předložena čísla jednacích výzev soudu, které tomuto tvrzení zjevně odporovaly.

Podle opravené verze poskytnuté informace vyzval Městský soud v Praze žadatele k úhradě nákladů na anonymizaci již anonymizovaného rozsudku třikrát. Po vyřízení žádosti o informace o počtu žádostí o anonymizaci anonymizovaného rozsudku požádal o tento rozsudek třetí student, který byl opět vyzván k úhradě nákladů na tuto anonymizaci.

Existují rozdílné názory na to, zda povinný subjekt může požadovat úhradu nákladů v případě, kdy již informace dříve nalezl pro jiného žadatele, který však tyto náklady neuhradil. Více je k tomu uvedeno v části 5.4, ve které je rozebíráno obcházení úhrady nákladů žadatelem. Situace popsaná v případě 9 je však odlišná tím, že povinný subjekt vyzýval k úhradě nákladů, které mu již jednou uhrazeny byly, protože žádost směřovala ke zcela identické informaci. Je málo uvěřitelné, že by byl

rozsudek vždy anonymizován znovu. Takový postup povinného subjektu by byl nevhodný, protože by se kopie poskytnuté informace měla nacházet ve spise.²⁰⁹

Případ 10: Podrobné statistiky trestných činů

Žadatel podal Polici České republiky žádost o poskytnutí seznamu všech trestných činů, evidovaných Policií České republiky za dobu posledních pěti let, a to alespoň v rozsahu unikátního identifikátoru trestného činu, čas spáchání trestného činu, času přijetí oznámení o trestném činu, vztahu oznamovatele k trestnému činu, klasifikace trestného činu podle určitého číselníku, místa spáchání trestného činu, výše způsobené škody či jiného následku a toho, zda byla při trestném činu použita zbraň.

Povinný subjekt vyhodnotil, že těmito informacemi disponuje, avšak tyto informace není možné poskytnout v plném rozsahu, protože zahrnují i informace, jejichž poskytnutí je nutné odmítnout. Aby bylo možné seznam poskytnout, musela by být podle povinného subjektu databáze trestných činů zpracována a u jednotlivých záznamů by muselo být posouzeno, v jakém rozsahu je jejich poskytnutí možné. Tuto činnost vyhodnotil povinný subjekt jako mimořádně rozsáhlé vyhledání informací, které odhadnul na 102.899 hodin. Povinný subjekt proto vyzval žadatele k uhrazení nákladů ve výši 25.827.649 korun.²¹⁰

Požadovaná informace spadá do působnosti povinného subjektu, a ten informací disponuje. Nedisponuje jí však takovým způsobem, aby tuto informaci mohl bez dalšího poskytnout žadateli o informace. Obdobný případ však Nejvyšší správní soud řešil již v případě úhrady nákladů za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací požadovaných Generálním ředitelstvím cel. V daném případě spočívalo mimořádně rozsáhlé vyhledání informací také ve vyhodnocení, zda lze určité informace poskytnout, nebo nikoliv. Nejvyšší správní soud k tomu uvedl, že nelze *de*

---

²⁰⁹ Podle § 238 odst. 1 písm. c) instrukce Ministerstva spravedlnosti č. 1/2002 Sb. MS, vnitřního a kancelářského řádu pro okresní, krajské a vrchní soudy, jsou žádosti o informace vedeny v soudním rejstříku Si, přičemž se podle § 239 odst. 3 tohoto řádu všechny písemnosti týkající téže věci opatří jednacím číslem a vloží do spisového obalu.

²¹⁰ Oznámení Policejního prezidia České republiky čj. PPR-17448-12/ČJ-2016-990140 ze dne 6. září 2016.

facto přičítat k tíži žadatele to, že si povinný subjekt není jistý tím, zda informaci může poskytnout.²¹¹

4.2.5 Procesní obstrukce

Dalším způsobem, jakým povinné subjekty brání právu na informace, jsou procesní obstrukce, tedy bránění v přístupu k informacím za užití procesních institutů. Do kategorie procesních obstrukcí lze řadit také situace, kdy povinný subjekt nepostupuje podle zákona o svobodném přístupu k informacím vůbec, přesto že by tak postupovat měl, případně že o podané žádosti nevede řízení vůbec a žádost „vyřídí“ například přípisem, ve kterém žadateli oznámí, že jeho žádost nebude vyřízena.

Případ 11: Použití zákona o svobodném přístupu k informacím jako procesního předpisu pro vyřízení žádosti o informace podané zastupitelem obce

Zastupitel hlavního města Prahy požádal podle § 51 odst. 3 zákona o hlavním městě Praze o poskytnutí zvukového záznamu z jednání rady města. Zároveň požádal o to, aby zvukový záznam nebyl likvidován do té doby, než bude poskytnut.²¹²

Magistrát při vyřizování žádosti odmítl postupovat subsidiárně podle zákona o svobodném přístupu k informacím, protože žádost nebyla podána podle § 51 odst. 3 písm. c) ale pouze podle § 51 odst. 3 a předložil tuto žádost radě města, která poskytnutí záznamu neschválila. Záznam byl poté neprodleně smazán.²¹³ Magistrát hlavního města Prahy si byl při vyřizování této žádosti vědom toho, že by podle judikatury Nejvyššího správního soudu měly být žádosti zastupitelů o informace, související s výkonem jejich mandátu, procesně vyřizovány podle zákona o svobodném přístupu k informacím, avšak dovodil, že podaná žádost je tak specifická, že ji nelze posuzovat jako žádost zastupitele o informace související s výkonem jeho mandátu. Tento postup byl Ministerstvem

---

²¹¹ Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5A 119/2001-38 ze dne 10. října 2003 (publikováno pod č. 74/2004 Sb. NSS).

²¹² Dopis zn. ZK Pha 10/2015 ze dne 10. února 2015 adresovaný Hlavnímu městu Praze. Dostupné z: <https://github.com/pirati-cz/KlubPraha/blob/master/spisy/2015/10-zaznam-jednani-Rady/1-zadost/main.pdf>

²¹³ Dopis Magistrátu hlavního města Prahy čj. MHMP 212205/2015 ze dne 20. února 2015. Dostupné z: <https://github.com/pirati-cz/KlubPraha/blob/master/spisy/2015/10-zaznam-jednani-Rady/2-odpoved/odepreni.pdf>

vnitra, jako nadřízeným správním orgánem, shledán jako nezákonný a rozhodnutí²¹⁴ bylo zrušeno.²¹⁵

V případě jiné žádosti zastupitele vyřizované také v únoru 2015, která se týkala poskytnutí seznamu všech smluv, které hlavní město Praha uzavřelo s právníckými osobami, které nejsou zveřejněné na internetových stránkách hlavního města Prahy, přitom Magistrát hlavního města Prahy podle zákona o svobodném přístupu k informacím procesně postupoval.²¹⁶

V praxi byl také zaznamenán postup povinných subjektů, které žádost o poskytnutí kopie správního spisu podanou podle zákona o svobodném přístupu k informacím nejprve materiálně posoudí jako žádost o nahlížení do spisu, a následně žadateli nahlížení do spisu odepřou, protože není účastníkem řízení, ani nemá na nahlédnutí do spisu právní zájem.

Případ 12: Magisterský studijní program Právo a právní věda III

Ve výše popsaném případě č. 6 požadoval student Právnické fakulty Univerzity Karlovy po Ministerstvu školství, mládeže a tělovýchovy poskytnutí kopie správního spisu akreditačního řízení magisterského studijního programu Právo a právní věda. Žádost byla výslovně označena jako žádost podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Povinný subjekt tuto žádost nejprve odmítnul z důvodu ochrany duševního vlastnictví Univerzity Karlovy, avšak nadřízený orgán v rozhodnutí o rozkladu rozhodnul, že podaná žádost nebyla vůbec žádostí o informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím, ale šlo o žádost

---

²¹⁴ Neformální dopis ze dne 20. února 2015 byl ministerstvem posouzen jako rozhodnutí, protože z něj jasně vyplývá vůle povinného subjektu informaci neposkytnout, tedy odmítnout žádost.

²¹⁵ Rozhodnutí Ministerstva vnitra čj. MV-52640-3/ODK-2015 ze dne 7. května 2015. Dostupné z: <https://github.com/pirati-cz/KlubPraha/blob/master/spisy/2015/10-zaznam-jednani-Rady/6-zruseni-rozhodnuti/zruseni-rozhodnuti.pdf>

²¹⁶ Dopis sp. zn. S-MHMP 80321/2015 ze dne 12. února 2015. Dostupné z: <https://github.com/pirati-cz/KlubPraha/blob/master/spisy/2015/02-nezverejnene-smlouvy/3-odpoved/odpoved.pdf>

o nahlédnutí do spisu a řízení o žádosti o informaci zastavil.²¹⁷ Městský soud v Praze tomuto názoru nepřisvědčil a rozhodnutí zrušil.²¹⁸

Podle správního řádu platí, že se podání posuzuje podle svého skutečného obsahu, a nikoliv podle toho jak je označeno.²¹⁹ Důvodem je, mimo jiného, ochrana právně nezastoupeného žadatele, kterému pak nehrozí, že by jeho žádost, ze které je zřejmé, čeho se domáhá, nebyla vyřízena jen proto, že ji chybně označil. Například kdyby podal odvolání proti rozhodnutí, ale nazval toto podání jako „stížnost“.

Lze si představit situaci, kdy by účastník řízení sice požádal o nahlédnutí do spisu podle zákona o svobodném přístupu k informacím, ale ve skutečnosti by požadoval nahlédnutí do spisu, protože potřebuje privilegovaný přístup k informacím, kdy se neuplatní výluky dané zákonem o svobodném přístupu k informacím. Stejně tak ale může nastat situace, kdy by účastník řízení skutečně požadoval poskytnutí kopie spisu podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Důvodem může být například skutečnost, že požaduje tuto kopii zaslat prostřednictvím datové schránky, protože se povinný subjekt nachází ve vzdáleném městě.

Právo nahlížení do spisu podle procesních předpisů se nevylučuje s právem na kopii spisu podle zákona o svobodném přístupu,²²⁰ protože v prvním případě jde o institut procesního práva, zatímco v druhém případě jde o institut práva hmotného a oba tyto instituty sledují jiný účel.²²¹

Častou procesní obstrukcí je takzvaný „procesní ping-pong“. Ten spočívá v tom, že prvostupňový orgán opakovaně vydává nepřezkoumatelné rozhodnutí, které následně nadřízený orgán ruší v odvolacím řízení. Řízení tak nikdy nedospěje do fáze, kdy by bylo vydáno konečné rozhodnutí, proti kterému by bylo možné podat správní žalobu.

Dále povinné subjekty v některých případech trvají na doplnění informací o žadateli, které sice zákon předepisuje, avšak jejichž absence nebrání vyřízení

---

²¹⁷ Rozhodnutí ministra školství, mládeže a tělovýchovy čj. MSMT-28423/2013-1 ze dne 11. července 2013.

²¹⁸ Rozsudek Městského soudu v Praze čj. 9A 151/2013-37 ze dne 29. června 2016.

²¹⁹ § 37 odst. 1 správního řádu.

²²⁰ A to jak části spisu, tak celého spisu.

²²¹ Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 3As 13/2007-75 ze dne 28. března 2008.

žádosti. Zákon o svobodném přístupu k informacím stanovuje, že žadatel musí uvést své osobní jméno, příjmení, datum narození, adresu místa trvalého pobytu či adresu bydliště, pokud není přihlášený k trvalému pobytu, adresu pro doručování, pokud se liší od adresy místa trvalého pobytu. Právnícká osoba pak musí uvést svůj název, identifikační číslo, svou adresu sídla a adresu pro doručování, pokud se liší od adresy sídla. Jak v případě fyzické osoby, tak v případě právnické osoby, se doručovací adresou rozumí také elektronická adresa, tedy zejména identifikátor datové schránky či e-mailová adresa.²²²

Pokud nedostatek popsanych údajů brání postupu vyřízení žádosti o informace, vyzve povinný subjekt žadatele, aby žádost doplnil. Pokud tak žadatel ve stanovené lhůtě neučiní, tak povinný subjekt žádost odloží. Zákon v této souvislosti odkazuje na ustanovení upravující licenční nebo podlicenční smlouvu při poskytování informací a na ustanovení upravující rozhodnutí o odmítnutí žádosti. V obou případech by nedostatek údajů o žadateli mohl vést k tomu, že by nebylo možné učinit licenční nabídku či vydat rozhodnutí, protože by nebylo možné přesně identifikovat adresáta této nabídky nebo rozhodnutí. Na druhou stranu, pokud poskytnutí informace nic nebrání, pak podle mého názoru povinnému subjektu postačí pouze informace o tom, jaká informace je požadována, po kom je požadována a kam má být tato informace doručena. Požadovat v takovém případě například datum narození tedy zásadně nepovažuji za nutné. Stejně tak nelze považovat za nutné, opatřit žádost podanou prostřednictvím e-mailové zprávy elektronickým podpisem, jak to požadoval povinný subjekt v případě 13, protože zákon tuto náležitost nepředepisuje.

Případ 13: Elektronický podpis pro žádost o informace podanou e-mailem²²³

Žadatel podal povinnému subjektu žádost o informace prostřednictvím e-mailové zprávy. Povinný subjekt shledal, že žádost nesplňuje náležitosti podle § 14 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím, protože email nebyl opatřen elektronickým, případně zaručeným elektronickým podpisem, a tedy nebylo možné ověřit identitu žadatele.

---

²²² § 14 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím.

²²³ Přípis Krajského státního zastupitelství v Plzni čj. 1SIN 3/2013-4 ze dne 18. ledna 2013.

Žadatel byl podle § 14 odst. 5 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím vyzván, aby ve lhůtě 30 dní žádost doplnil. Pokud by tak ve lhůtě neučinil, byla by žádost odložena. Z přípisu je patrné, že povinný subjekt disponoval jak jménem žadatele, tak datem jeho narození a kontaktní adresou.

Vyřizování žádosti o informace v nejdělsích možných lhůtách, které zákon povinnému subjektu připouští by mohlo být vnímáno jako procesní obstrukce, protože i když tímto způsobem není možné zamezit poskytnutí informace, dá se takto poskytnutí alespoň odložit. Motivací pro takové odložení může být například zájem na tom, aby informace, která má být předmětem jednání na schůzi orgánu povinného subjektu byla poskytnuta až po této schůzi. Mám však za to, že prosté dodržení lhůt, byť by byly využity celé, nemůže být bez dalšího označeno za procesní obstrukci, protože jednání v mezích zákona nemůže být zároveň obstrukcí. To ale neznamená, že by v určitém konkrétním případě nemohlo takové jednání být vyhodnoceno jako jednání, které je v souladu s právem pouze zdánlivě, protože obchází jeho smysl nebo účel. Popsané odkládání poskytnutí informace až na dobu, kdy bude rozhodnuto, a informace již nebude žadateli k užítku (případně se jeho užitek z informace sníží) by tak za určitých okolností mohlo představovat obcházení práva, a tedy i obstrukci.

4.2.6 Nečinnost

Další druh obstrukce povinného subjektu, kterému se budu věnovat, a sice nečinnost povinného subjektu, není typický jen pro oblast svobodného přístupu k informacím, ale je vlastní celé veřejné správě, o čemž svědčí zakotvení zásady rychlosti mezi základní zásady činnosti správních orgánů, a to včetně možnosti analogické aplikace institutu ochrany proti nečinnosti.²²⁴

Nečinností při vyřizování žádosti o informace je zejména neposkytnutí požadované informace ve stanovené lhůtě. Tu ale může povinný subjekt za určitých okolností prodloužit. Nečinný však může být i nadřízený orgán povinného subjektu, a to jak při vyřizování stížnosti na nečinnost povinného subjektu (k tomu srov. část 7.1.2). V takovém případě vlastně dochází ke dvojí nečinnosti.

---

²²⁴§ 6 odst. 1 správního řádu ve vazbě na § 80 správního řádu.

Ve výše popsaném případě, týkajícím se žádosti o poskytnutí magisterského studijního programu Právo a právní věda, došlo k nečinnosti hned dvakrát, a to nejprve u nadřízeného orgánu povinného subjektu, a poté i u povinného subjektu samotného.

Případ 14: Magisterský studijní program Právo a právní věda IV

Ve výše popsaném případě č. 1 požadoval student Právnické fakulty Univerzity Karlovy po Ministerstvu školství, mládeže a tělovýchovy poskytnutí magisterského studijního programu Právo a právní věda tak jak byl akreditován. Jeho žádost ale byla odložena přípisem, který byl v materiálním smyslu usnesením o odložení žádosti o informace. Proti tomuto usnesení podal žadatel stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace. Tu však nadřízený orgán, kterým je ministr školství, ve lhůtě nevyřídil. Žadatel proto podal správní žalobu a teprve poté nadřízený orgán vydal rozhodnutí, kterým nařídil povinnému subjektu žádost o informace vyříditi.²²⁵

I přes rozhodnutí nadřízeného orgánu ale povinný subjekt žádost o informace nevyřídil, a to ani poté, kdy se žadatel dostavil osobně, aby mu byla povinným subjektem na rozhodnutí vyznačena doložka vykonatelnosti. Žadatel proto podal na povinný subjekt exekuční návrh. Povinný subjekt žádost vyřídil až poté, co byla zahájena exekuce na nepeněžitě plnění,²²⁶ a to poskytnutím požadované informace.

4.2.7 Poskytnutí informace v nevhodném formátu

Posledním typ obstrukcí povinného subjektu, který v práci představím, je specifický tím, že žadatel sice vyžádané informace dostane, ale ty jsou poskytnuty v nevhodném formátu. Tím je pro žadatele snížena jejich využitelnost a poskytnuté informace lze z tohoto důvodu hůře analyzovat. Typickým příkladem mohou být data, která má

---

²²⁵ Rozhodnutí Ministra školství, mládeže a tělovýchovy čj. MSMT-13206/2013-3, op. cit.

²²⁶ Vyrozumění o zahájení exekuce vydané Exekutorským úřadem Praha 9, soudním exekutorem JUDr. Milanem Usnulem, sp. zn. 098EX 01780/13-005 ze dne 6. srpna 2013. Byť byla exekuce nařízena, je exekuční vymáhání rozhodnutí, kterým se nařizuje povinnému subjektu vyříditi žádost o informace, spíše problematické. V následném sporu, který se týkal se uhrazení nákladů exekuce, přisvědčil odvolací soud povinnému subjektu v tom, že takové rozhodnutí není po materiální stránce vykonatelné pro jeho neurčitost. Srov. usnesení Městského soudu v Praze čj. 23Co 408/2014-87 ze dne 24. září 2014.

povinný subjekt k dispozici ve formě databáze nebo souboru pro tabulkový kalkulátor (například Excel), tedy ve formátu který lze snadno analyzovat. Některé povinné subjekty však tyto informace před jejich poskytnutím převádějí do formátu, se kterým se tímto způsobem pracovat nedá. Takovým formátem je třeba PDF nebo obrázkový soubor, vzniklý vytištěním informace a jejím následným naskenováním zpět do počítače. Aby bylo možné poskytnutou informaci nějakým způsobem analyzovat, musí ji žadatel ručně nebo strojově převést zpět do strojově čitelné podoby. Úsilí, které ale musí k provedení takové činnosti vynaložit je však často nepřiměřené. Není bez zajímavosti, že povinný subjekt může takové znehodnocení informace naopak považovat za její lepší zpřístupnění žadateli, což lze ilustrovat na následujícím případě.

Případ 15: Rozhodnutí ve strojově čitelné podobě²²⁷

Povinný subjekt disponuje informací ve formátu RTF²²⁸, avšak tento formát nepovažuje za strojově čitelný. Z toho důvodu jej před poskytnutím informace převedl povinný subjekt do obrázku ve formátu JPG.

4.3 Odhad míry obstrukcí povinných subjektů

Po představení typických obstrukcí povinných subjektů se nyní pokusím odhadnout míru obstrukcí povinných subjektů. Z důvodů, které rozvádím níže, jde pouze o hrubý odhad, jehož cílem je získat základní představu o tom, jak častým jevem obstrukce mohou být.

4.3.1 Metodika

Zdroj údajů

Jako zdroj údajů o obstrukcích povinných subjektů jsem použil výroční zprávy povinných subjektů (srov. část 2.2.6). Ty samy o sobě pochopitelně údaj

---

²²⁷ Rozhodnutí ve strojově čitelné podobě: Dotaz v poradně. In: *Otevřená Společnost* [online]. 2016-01-13 [cit. 2016-04-20]. Dostupné z: <http://poradna.otevrenaspolecnost.cz/pravo-na-informace/rozhodnuti-ve-strojove-citelne-podobe-3505>

²²⁸ Jde o starší období formátu DOC používanou pro dokumenty vytvořené aplikací Microsoft Word. Formát RTF lze použít ve většině dnes běžně používaných programů pro práci s textem.

o obstrukcích neobsahují. Jsou v nich však uvedena data, ze kterých je možné míru obstrukcí alespoň zhruba odhadnout.

Výroční zpráva má podle zákona o svobodném přístupu k informacím obsahovat mimo jiného alespoň počet podaných žádostí o informace, počet vydaných rozhodnutí o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace, počet podaných odvolání proti rozhodnutí a počet podaných stížností spolu s důvody pro jejich podání a stručným popisem způsobu jejich vyřízení. Výroční zpráva zahrnuje informace pouze o těch žádostech o informace, které byly podány v písemné formě.

S ohledem na to, že se v České republice nachází tisíce povinných subjektů,²²⁹ zahrnul jsem do výzkumu pouze reprezentanty významných skupin povinných subjektů. Vedle ministerstev a dalších ústředních orgánů státní správy jsem jako reprezentanty státní správy zařadil soustavu orgánů Finanční správy České republiky, některé bezpečnostní sbory a některé orgány *sui generis*. Za reprezentanty moci soudní jsem zvolil Ústavní soud, nejvyšší soudy a jednotlivé krajské soudy. Samosprávné korporace pak jsou reprezentovány kraji a statutárními městy, mezi kterými je zařazena i Praha²³⁰ a dále městskými částmi Prahy.²³¹ Do výzkumu jsem zařadil také atypické povinné subjekty, a sice obchodní společnosti reprezentované některými dopravní podniky. Jde zpravidla o městské společnosti, které veřejnost jako povinné subjekty obecně vnímá. Do skupiny obchodních společností měla být původně zařazena také společnost CHAPS spol. s r.o. jako reprezentant povinných subjektů, které jsou majetkově zcela nezávislé na veřejné moci, avšak protože tato společnost v rozporu se zákonem výroční zprávy nevydává, tak ve výzkumu zařazena

---

²²⁹ Jak bylo uvedeno výše, není množina povinných subjektů zákonem vymezena taxativně, a tedy je přesný počet povinných subjektů závislý na výkladu § 2 zákona o svobodném přístupu k informacím. Lze však konstatovat, že každá obec je povinným subjektem, a tedy je povinných subjektů nejméně tolik, kolik je obcí, čímž lze počet povinných subjektů odhadnout alespoň zdola. K 8. lednu 2015 se podle Českého statistického úřadu nacházelo na území České republiky 6.253 obcí nebo vojenských újezdů. Lze tedy uzavřít, že se v České republice nachází nejméně řádově 6.000 povinných subjektů. Srov. ČESKÝ STATISTICKÝ ÚŘAD. *Vybrané statistické klasifikace a číselníky: Obec a vojenský újezd*. Praha, 2015. Dostupné také z:

<https://www.czso.cz/documents/10180/28225427/CIS0043.csv/103883b1-146f-46c0-aa9a-fa31e5d836be?version=1.1>.

²³⁰ Praha je pro účely výzkumu zařazena mezi statutární města. Zákon o obcích sice vymezuje statutární města taxativním výčtem a zákon o hlavním městě Praze jí status statutárního města nepřiznává, avšak materiálně Praha znaky statutárního města naplňuje. Praha má vedle postavení obce také postavení kraje, ale pro účely výzkumu však považuji za vhodnější, řadit ji spíše mezi statutární města, protože jde především o město, které je členěno na městské části.

²³¹ Do výzkumu byly zařazeny pouze městské části, které jsou podle § 4 obecně závazné vyhlášky č. 55/2000 Sb. HMP, kterou se vydává Statut hlavního města Prahy, zároveň správními obvody.

není. Protože jde pouze o zlomek z celkového počtu povinných subjektů, lze vždy namítnout, že tato skupina vykazuje určité znaky arbitrárnosti. Přesto mám za to, že pro zvolený účel jde o dostatečně reprezentativní skupinu. Do výzkumu bylo zahrnuto následujících 122 povinných subjektů:

- **ministerstva** – Ministerstvo dopravy, Ministerstvo financí, Ministerstvo kultury, Ministerstvo obrany, Ministerstvo práce a sociálních věcí, Ministerstvo pro místní rozvoj, Ministerstvo průmyslu a obchodu, Ministerstvo spravedlnosti, Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy, Ministerstvo vnitra, Ministerstvo zahraničních věcí, Ministerstvo zdravotnictví, Ministerstvo zemědělství a Ministerstvo životního prostředí
- **další ústřední orgány státní správy** – Český báňský úřad, Český statistický úřad, Český telekomunikační úřad, Český úřad zeměměřický a katastrální, Energetický regulační úřad, Národní bezpečnostní úřad, Rada pro rozhlasové a televizní vysílání, Správa státních hmotných rezerv, Státní úřad pro jadernou bezpečnost, Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, Úřad pro ochranu osobních údajů, Úřad průmyslového vlastnictví a Úřad vlády České republiky
- **orgány Finanční správy České republiky** – Generální finanční ředitelství, Odvolací finanční ředitelství, Finanční úřad pro hlavní město Prahu, Finanční úřad pro Jihočeský kraj, Finanční úřad pro Jihomoravský kraj, Finanční úřad pro Karlovarský kraj, Finanční úřad pro Kraj Vysočina, Finanční úřad pro Královéhradecký kraj, Finanční úřad pro Liberecký kraj, Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj, Finanční úřad pro Olomoucký kraj, Finanční úřad pro Pardubický kraj, Finanční úřad pro Plzeňský kraj, Finanční úřad pro Středočeský kraj, Finanční úřad pro Ústecký kraj, Finanční úřad pro Zlínský kraj a Specializovaný finanční úřad
- **bezpečnostní sbory**²³² – Generální ředitelství cel a Policie České republiky
- **kraje** – Jihočeský kraj, Jihomoravský kraj, Karlovarský kraj, Kraj Vysočina, Královéhradecký kraj, Liberecký kraj, Moravskoslezský kraj, Olomoucký kraj, Pardubický kraj, Plzeňský kraj, Středočeský kraj, Ústecký kraj a Zlínský kraj

---

²³² Armáda České republiky nebyla zahrnuta, protože nesestavuje samostatnou výroční zprávu a informaci za tento povinný subjekt je smíšena s údaji za další vojenské povinné subjekty.

- **statutární města** – Brno, České Budějovice, Děčín, Frýdek-Místek, Havířov, Praha, Hradec Králové, Chomutov, Jablonec nad Nisou, Jihlava, Karlovy Vary, Karviná, Kladno, Liberec, Mladá Boleslav, Most, Olomouc, Opava, Ostrava, Pardubice, Plzeň, Prostějov, Přerov, Teplice, Ústí nad Labem a Zlín
- **městské části Prahy** – Praha 1 až Praha 22
- **soudy** – Ústavní soud, Nejvyšší soud, Nejvyšší správní soud, Krajský soud v Brně, Krajský soud v Českých Budějovicích, Krajský soud v Hradci Králové, Krajský soud v Ostravě, Krajský soud v Plzni, Krajský soud v Praze, Krajský soud v Ústí nad Labem a Městský soud v Praze
- **orgány sui generis** – Kancelář prezidenta republiky a Kancelář Veřejného ochránce práv
- **obchodní společnosti** – Dopravní podnik hlavního města Prahy a Dopravní podnik měst Liberce a Jablonce nad Nisou

Ve výročních zprávách povinných subjektů jsem sledoval údaje o počtu podaných žádostí, o počtu vydaných rozhodnutí o odmítnutí žádosti (případně včetně údaje, kolik rozhodnutí odmítlo žádost v plném rozsahu a kolik pouze částečně), o počtu odvolání resp. rozkladů, o počtu žádostí, při jejichž vyřizování byla požadována úhrada nákladů a počet stížností. Pokud výroční zpráva uváděla i důvody, pro které byla stížnost podána, pořadil jsem tyto důvody pod jednotlivé důvody uvedené v § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím.

Míra obstrukcí

Jak plyne z popisu zdrojů dat, nelze z výročních zpráv míru obstrukcí zjistit přímo, protože ji povinné subjekty z pochopitelných důvodů neevidují. Míru obstrukcí lze ale v některých případech pozorovat nepřímo, pomocí ukazatelů, které se ve výročních zprávách nacházejí. Touto metodou lze získat určitou kvantitativní představu o skutečné míře obstrukcí. Na druhou stranu nelze touto metodou získat kvalitativní představu o obstrukcích, tedy jakého druhu tyto obstrukce jsou a čím jsou způsobeny. K získání kvalitativních dat by bylo nutné využít zcela jiných metod.

Ve výročních zprávách se odrazí skutečnost, že žadatel nesouhlasí s odmítnutím žádosti o informace, a proto podal odvolání, nebo že nesouhlasí s vyřizováním žádosti o informace, a proto podal stížnost na postup při vyřizování

žádosti o informace. Míru obstrukcí pak lze z výročních zpráv zkoumat vzhledem k podaným odvoláním, pak by tato míra odpovídala poměru počtu odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informace ku počtu těchto rozhodnutí, nebo vzhledem k podaným stížnostem na postup při vyřizování žádosti o informace, kdy by tato míra odpovídala poměru počtu těchto stížností k počtu všech podaných žádostí o informace.

Takto zjištěná míra obstrukcí je však zatížena systematickou chybou plynoucí z toho, že výroční zprávy nepostihují skutečnost věrně, protože obsahují pouze vybrané ukazatele a tyto jsou zpravidla k dispozici v agregované formě. Prvním druhem zkreslení, který míru obstrukcí zvyšuje, jsou falešné obstrukce, tedy jednání, které je započteno jako obstrukce, avšak ve skutečnosti obstrukcí není. Může jít o podání odvolání v případě, kdy povinný subjekt vyřídil žádost v souladu se zákonem nebo podání stížnosti v situaci, kdy k jejímu podání nebyl důvod. Tento druh chyby by bylo možné minimalizovat podrobnějším zkoumáním jednotlivých rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informace a rozhodnutí odvolacího orgánu, případně návazných rozhodnutí ve správním soudnictví. Jednodušší, avšak méně přesnou metodou, by bylo započítávat do míry obstrukcí vzhledem k odvoláním pouze ta odvolání, kterým nadřízený orgán vyhověl. Tento ukazatel se však v současné době ve výročních zprávách nesleduje. Obdobně by se postupovalo v případě odhalování falešných obstrukcí ve vztahu k podaným stížnostem na postup při vyřizování žádosti o informace.

Druhým zdrojem zkreslení jsou latentní obstrukce. Míra obstrukcí povinných subjektů je veličinou, která je do značné míry podobná míře kriminality, jejíž zkoumání je jedním z předmětů zájmu kriminologie. Při zkoumání míry kriminality je nutné se vypořádat s takzvanou latentní kriminalitou.²³³ Skrytá, neboli latentní, kriminalita, je kriminalitou, o které se orgány činné v trestním řízení nedozvěděly (případně se o ní dozvěděly, ale zamlčely ji), a proto ani není uvedena v oficiálních statistikách. Veličina měřící rozsah latentní kriminality se nazývá míra latentní kriminality. Míru kriminality ovlivňuje zejména „*intenzita formální a neformální kontroly, tolerance poškozených, úroveň právního vědomí občanů, ale i obtížnost*

---

²³³ GŘIVNA, Tomáš, Miroslav SCHEINOST, Ivana ZOUBKOVÁ, et al. *Kriminologie*. 4. vyd. Praha: Wolters Kluwer, 2014. ISBN 978-80-7478-614-3, s. 33.

odhalování“²³⁴ Pro zjištění míry latentní kriminality se používají různé postupy či metody, zejména výzkum pomocí informátorů, self-reportů, viktimizačních výzkumů, expertních šetření, experimentů a zúčastněného pozorování.²³⁵

Obdobně lze zavést i pojem „latentní obstrukce“ jako obstrukce, které sice při vyřizování žádosti o informace nastaly, avšak žadatelé, kteří jimi byli zasaženi, proti nim nebrojili. Zjištěný odhad míry obstrukcí tedy nutně bude zatížen zkreslením, které plyne z existence latentních obstrukcí. Velikost tohoto zkreslení lze ale snižovat pomocí postupů a metod používaných pro zjišťování míry latentní kriminality, protože tyto metody jsou vhodné i pro zjišťování míry latentních obstrukcí.

Lze tedy shrnout, že z výročních zpráv lze získat představu o míře obstrukcí, avšak je nutné mít na paměti, že nejde o skutečnou míru obstrukcí, protože se odhad míry obstrukcí, založený na údajích z výročních zpráv, může od skutečné míry obstrukcí lišit v důsledku falešných a latentních obstrukcí, jejichž míru z výročních zpráv zjistit nelze. Přesto je alespoň možné tento odhad míry obstrukcí použít ke srovnání povinných subjektů navzájem a k odhalení nepravidelností či trendů. To pak může být využito v újeji zaměřené studii, která použije výše naznačené metody pro zpřesnění odhadu.

Statistický test ANOVA

Při vyhodnocování dat, získaných z výročních zpráv povinných subjektů, se není možné spolehnout pouze na optické posouzení výsledných hodnot, ale je vhodné nad nimi provést alespoň základní statistický test, a teprve na základě něj přijmout závěry.

Předmětem zkoumání dat z výročních zpráv je otázka, zda se jednotlivé skupiny povinných subjektů navzájem statisticky významně liší, tedy zda, zjednodušeně řečeno, závisí úspěch žádosti o informace na tom, komu byla žádost o informace podána. K tomuto účelu se využívá statistický test analýza rozptylu, označovaný také jako ANOVA (*analysis of variance*). Byť si jsem vědom toho, že je tato práce vypracována na právnické fakultě, mám za to, že nelze použít určitou metodu, aniž by bylo alespoň přibližně naznačeno, v čem spočívá a jaké závěry lze na základě ní vyvodit. I když se při popisu této metody nelze vyhnout matematickému

---

²³⁴ SVATOŠ, Roman. *Kriminologie*. Plzeň: Aleš Čeněk, 2012. ISBN 978-80-7380-389-6, s. 27.

²³⁵ GRIVNA, T., SCHEINOST, M., ZOUBKOVÁ, I., op. cit., s. 33–34.

formalismu, zkusil jsem jej omezit na minimum. V podrobnostech lze odkázat na specializovanou literaturu věnující se statistice, ze které jsem čerpal informace použité v následujících odstavcích.²³⁶

Pomocí testu analýzy rozptylu ANOVA je možné sledovat vliv určitého faktoru na měřená data. Tímto faktorem může být například laboratoř, která provedla měření, v případě studie posuzující srovnatelnost výsledků v těchto laboratořích, použitý lék v klinické studii účinnosti léčby či třeba pedagogická metoda v případě výzkumu nejvhodnější metody výuky. V této práci bude faktorem buď kategorie povinných subjektů, popsaná výše, nebo přímo samotný povinný subjekt, pokud budu porovnávat povinné subjekty uvnitř jedné kategorie. Pro zpřehlednění zápisu budu v následujících odstavcích uvádět příklady pouze pro situaci, kdy je faktorem kategorie povinných subjektů. Pokud by faktorem byly jednotlivé povinné subjekty, byly by příklady sestaveny obdobně.

Pokud faktor nabývá K různých hodnot (zde $K = 10$, protože jsou povinné subjekty rozděleny do 10 kategorií), pak je pro každý faktor $A_i = A_1, \dots, A_K$ provedeno n_i měření posuzovaných ukazatelů $y_{ij}, j = 1, \dots, n_i$. Předpokládá se, že výsledky pro jednotlivé faktory se statisticky významně neliší, tedy že se pohybují okolo určité ideální hodnoty a rozdíly jsou pouze náhodnou chybou. Tomu odpovídá model $y_{ij} = \mu_i + \varepsilon_{ij}$, kde μ_i je ideální hodnota sledovaného údaje pro daný faktor a ε_{ij} je náhodná chyba konkrétního měření. Samotná ideální hodnota sledovaného údaje pro daný faktor se pak rozkládá na $\mu_i = \mu + \alpha_i$, kde μ je celkový průměr sledovaného údaje napříč všemi údaji (například průměrný počet odmítnutí žádosti) a α_i je efekt i -tého faktoru.

Podle modelu pro analýzu rozptylu odpovídá konkrétní hodnota sledovaného údaje pro jeden povinný subjekt, například počet odmítnutých žádostí, kombinaci (i) celkového průměru tohoto údaje napříč všemi hodnotami faktoru (například napříč všemi kategoriemi povinných subjektů), (ii) efektu dané hodnoty faktoru (například efekt spočívající v tom, že povinné subjekty z určité kategorie odmítnou žádost častěji než povinné subjekty z jiné kategorie) a konečně (iii) náhody, resp. chyby měření,

---

²³⁶ MELOUN, Milan a Jiří MILITKÝ. *Kompendium statistického zpracování dat: metody a řešené úlohy včetně CD*. Praha: Academia, 2002. ISBN 80-200-1008-4, 353–430; ANDĚL, Jiří. *Matematická statistika*. 2. vyd. Praha: Státní nakladatelství technické literatury, 1985, s. 146–179.

v konkrétním případě. Tedy pokud je celkový průměr počtu odmítnutých žádostí 10 na jeden povinný subjekt, průměr počtu odmítnutých žádostí v rámci kategorie X je 8 na jeden povinný subjekt a konkrétní povinný subjekt j vydal 9 rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace, pak by platilo:

$$\mu = 10$$

$$\mu_X = \mu + \alpha_X = 10 + \alpha_X = 8 \Rightarrow \alpha_X = -2$$

$$y_{Xj} = \mu_X + \varepsilon_{Xj} = \mu + \alpha_X + \varepsilon_{Xj} = 10 - 2 + \varepsilon_{Xj} = 9 \Rightarrow \varepsilon_{Xj} = 1$$

V tomto případě by tedy platilo, že všechny povinné subjekty v kategorii X vydávají o cca 2 rozhodnutí o odmítnutí žádosti ročně méně, než činí průměr napříč všemi povinnými subjekty. Takový výsledek by ale znamenal, že existuje závislost mezi tím, který povinný subjekt žádost o informace vyřizoval a tím, zda byla tato žádost odmítnuta nebo ne, protože kdyby ji vyřizoval povinný subjekt z jiné kategorie, mohlo by vyřizování žádosti dopadnout jiným způsobem.

Test analýzy rozptylu ANOVA zjišťuje nezávislost jednotlivých faktorů (kategorií) tak, že ověřuje platnost hypotézy $H_0: \mu_1 = \mu_2 = \dots = \mu_K$, resp. $H_0: \alpha_1 = \alpha_2 = \dots = \alpha_K = 0$, tedy že jsou efekty jednotlivých hodnot faktorů zanedbatelné a sledovaný údaj na konkrétní volbě hodnoty faktoru nezávisí. Alternativní hypotézou H_1 je, že existuje alespoň jedna hodnota faktoru (určitá kategorie povinného subjektu), jejíž vliv je statisticky nezanedbatelný. Závěrem testu pak může být buď to, že je hypotézu třeba zamítnout (tedy je vysoce pravděpodobné, že vyřízení žádosti na hodnotě faktoru závisí) nebo může závěrem být to, že hypotézu zamítnout nelze (tedy je pravděpodobné, že vyřízení žádosti na faktoru nezávisí).

Samotný test se provede tak, že se z naměřených údajů spočte veličina nazývaná „statistika“, která má známou hustotou pravděpodobnosti. To zjednodušeně řečeno znamená, že je ze statistických tabulek možné dovodit, s jakou pravděpodobností nabývá svých hodnot. Podle toho, jak pravděpodobná je hodnota vypočtené statistiky, je následně přijat závěr o testované hypotéze. Závěr analýzy může být v případě, kdy zjištěná data nabývají velmi nepravděpodobných hodnot, zatížen jednou ze dvou chyb. V případě, kdy je zamítnuta hypotéza, která ale přitom

platí, hovoříme o chybě prvního druhu. Naopak v případě, kdy by byla přijata neplatná hypotéza, hovoříme o chybě druhého druhu.

Tabulka 1: Chyby při testování statistických hypotéz.

	Hypotéza platí	Hypotéza neplatí
Hypotézu zamítáme	Chyba 1. druhu	Správný závěr
Hypotézu nezamítáme	Správný závěr	Chyba 2. druhu

Standardně se hypotéza zamítá, když je pravděpodobnost naměřených údajů (a tedy i pravděpodobnost chyby prvního druhu) nižší než 5 %. Je však stále nutné mít na paměti, že hypotéza mohla být zamítnuta „neoprávněně“, a proto je nutné tento závěr potvrdit dalším výzkumem.

4.3.2 Vlastní výzkum

Při výzkumu jsem vycházel z výročních zpráv uvedených na internetových stránkách povinných subjektů. V době sběru informací nebyla výroční zpráva města Teplice vystavena na jejich internetových stránkách, avšak po telefonickém upozornění byla okamžitě vystavena. Šlo tak spíše o administrativní chybu, protože dokument zjevně existoval a nebyl vytvořen dodatečně v návaznosti na můj dotaz. Výroční zpráva Ministerstva pro místní rozvoj byla neúplná, protože neobsahovala počet odmítnutých žádostí, ale ministerstvo tento počet poskytlo na základě žádosti podle zákona o svobodném přístupu k informacím.²³⁷ V případě Národního bezpečnostního úřadu bylo nutné vycházet z výroční zprávy za rok 2014, protože je výroční zpráva o poskytování informací součástí výroční zprávy podle zvláštního zákona, která nebyla v průběhu srpna 2016 ještě zveřejněna.

Výroční zprávy jsou často publikovány ve formátech, které neumožňují jejich strojové zpracování, například jako vytištěný, podepsaný a zpět naskenovaný dokument. Výroční zprávy se také liší v rozsahu uváděných údajů. Například důvody pro podání stížnosti na postup při vyřizování žádosti o informace sice mají být ve výroční zprávě povinně uvedené, avšak v mnoha výročních zprávách buď zcela chyběly, nebo byly shrnuty konstatováním, že stížnosti byly podány pro nesoulad

---

²³⁷ Email zasláný Ministerstvem pro místní rozvoj čj. 33845/2016 ze dne 5. září 2016.

s postupem povinného subjektu. Výroční zprávy povinných subjektů by tak měly být podle mého názoru sjednoceny co do formy, a měly by být poskytovány ve formátu otevřených dat, aby je bylo možné vyhodnocovat strojově, napříč všemi povinnými subjekty a mezi jednotlivými roky. Jejich zařazení mezi povinně zveřejňovaná otevřená data navrholo také Ministerstvo financí v rámci připomínkového řízení k návrhu nařízení vlády o stanovení seznamu informací povinně zveřejňovaných jako otevřená data.²³⁸

Celková data, ze kterých jsem vycházel, jsou uvedena v tabulce 8, uvedené v dodatku B. Jak vyplývá z tabulky 2, vyřizovaly sledované povinné subjekty ve sledovaném období celkem 13.939 žádostí o informace, z nichž 1.967 (cca 14 %) bylo odmítnuto. Proti těmto rozhodnutím bylo podáno celkem 638 odvolání (cca 5 % z celkového množství žádostí a cca 32 % z množství rozhodnutí o odmítnutí žádosti). Stížnost podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím byla podána v 559 případech.

Tabulka 2: Celková data o vyřizování žádostí o informace povinnými subjekty.

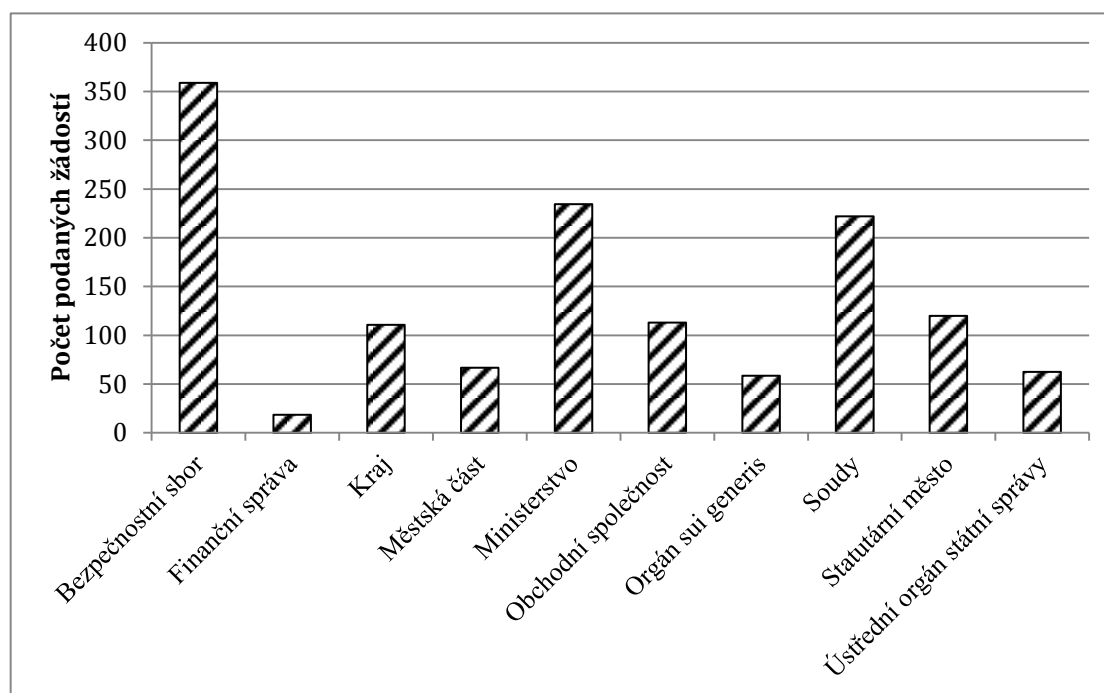
Kategorie	Počet p. s.	Žádostí	Odmítnuto	Odvolání	Stížností
Bezpečnostní sbor	2	718	155	55	43
Finanční správa	17	312	80	20	10
Kraj	13	1439	210	61	59
Ministerstvo	14	3284	350	105	168
Soudy	11	2443	225	68	34
Statutární město	26	3119	492	167	150
Ústřední orgán státní správy	13	811	187	63	18
Městská část	22	1470	203	82	71
Orgán <i>sui generis</i>	2	117	36	8	5
Obchodní společnost	2	226	33	9	1
Celkem	122	13939	1971	638	559

Před rozbořem jednotlivých kategorií povinných subjektů je nejprve nutné jednotlivé ukazatele přepočítat na jeden povinný subjekt, protože mají jednotlivé kategorie různou četnost. Přepočtené ukazatele jsou uvedeny v tabulce 3. Počet žádostí je také vyneseno do grafu na obrázku 1.

²³⁸ Připomínky k materiálu s názvem: "Návrh nařízení vlády o stanovení seznamu informací povinně zveřejňovaných jako otevřená data". In: *Aplikace o/dok* [online]. Praha: Ministerstvo financí, 2016 [cit. 2016-09-20]. Dostupné z: <https://apps.odok.cz/attachment/-/down/KORNADMH32WW>

Tabulka 3: Celková data o vyřizování žádostí o informace povinnými subjekty přepočtená na jeden povinný subjekt.

Kategorie	Počet p. s.	Žádosti	Odmítnuto	Odvolání	Stížnosti
Bezpečnostní sbor	2	359,0	77,5	27,5	21,5
Finanční správa	17	18,4	4,7	1,2	0,6
Kraj	13	110,7	16,2	4,7	4,5
Městská část	22	66,8	9,2	3,7	3,2
Ministerstvo	14	234,6	25,0	7,5	12,0
Obchodní společnost	2	113,0	16,5	4,5	0,5
Orgán <i>sui generis</i>	2	58,5	18,0	4,0	2,5
Soudy	11	222,1	20,5	6,2	3,1
Statutární město	26	120,0	18,9	6,4	5,8
Ústřední orgán státní správy	13	62,4	14,4	4,8	1,4
Celkem	122	114,3	16,1	5,2	4,6

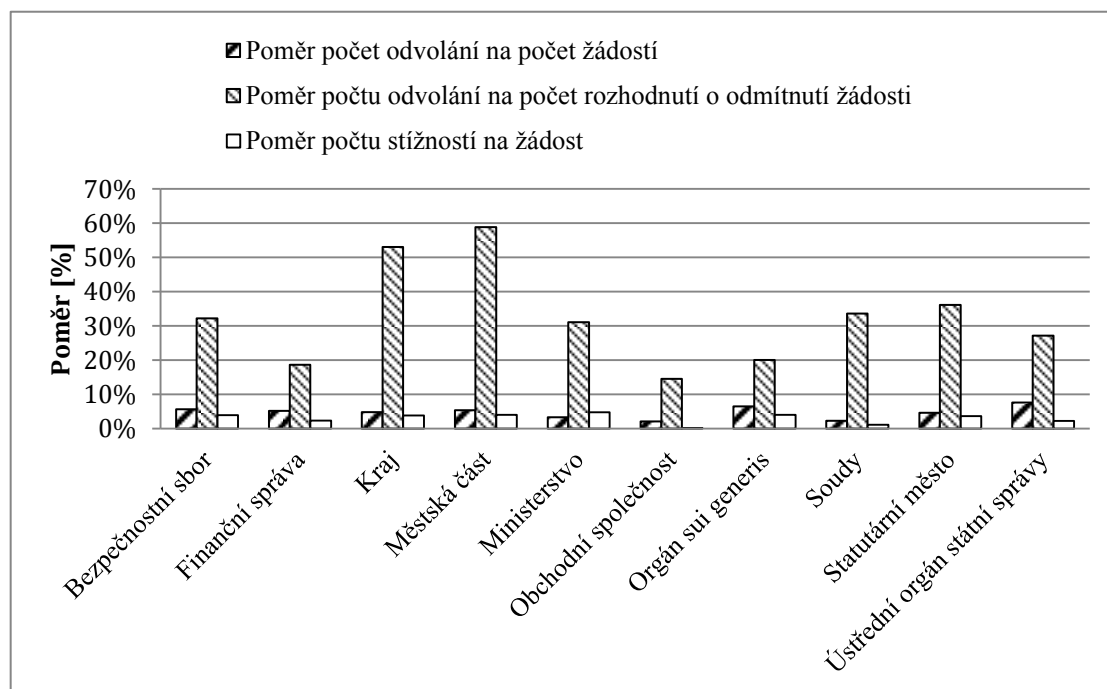

Obrázek 1: Počet žádostí o informace připadající na jeden povinný subjekt.

Z uvedeného vyplývá, že nejvíce žádostí o informace dostávají bezpečnostní sbory (zejména Policie České republiky) a dále ministerstva a soudy. Bezpečnostní sbory také zaujmají první místo v pořadí počtu rozhodnutí o odmítnutí žádosti na jeden povinný subjekt a v počtu odvolání proti těmto rozhodnutím. Pokud však srovnáme jednotlivé kategorie povinných subjektů podle počtu odvolání, která připadají na jedno rozhodnutí o odmítnutí žádosti (a nikoliv na jednu stížnost), pak se do popředí dostanou pražské městské části a kraje (srov. tabulku 4 a graf na obrázku 2).

Tabulka 4: Poměr počtu odvolání na jednu žádost, počtu odvolání na jedno rozhodnutí o odmítnutí žádosti a počtu stížností na jednu žádost.

Kategorie	Poměr odvolání na počet žádostí	Poměr odvolání na počet rozhodnutí o odmítnutí žádosti	Poměr stížností na žádost
Bezpečnostní sbor	5,61%	32,19%	3,99%
Finanční správa	5,19%	18,63%	2,41%
Kraj	4,86%	53,02%	3,86%
Městská část	5,41%	58,86%	4,10%
Ministerstvo	3,29%	38,24%	4,83%
Obchodní společnost	2,05%	14,52%	0,23%
Orgán <i>sui generis</i>	6,48%	20,00%	4,10%
Soudy	2,31%	33,55%	1,20%
Statutární město	4,62%	36,11%	3,70%
Ústřední orgán státní správy	7,64%	27,18%	2,32%
Celkem	4,83%	37,96%	3,32%

Obrázek 2: Poměr počtu odvolání na jednu žádost, počtu odvolání na jedno rozhodnutí o odmítnutí žádosti a počtu stížností na jednu žádost.

Není překvapivé, že se jednotlivé kategorie takto navzájem liší, protože se liší i informace, kterými disponují povinné subjekty, které jsou v nich zařazeny. Povinné subjekty v rámci jedné kategorie disponují obdobným druhem informací, a proto by měly být jejich ukazatele srovnatelné. I přesto lze ale i v tomto případě pozorovat nerovnoměrné rozložení ukazatelů, což budu demonstrovat na příkladu pražských městských částí (srov. tabulku 5 a obrázek 3) a krajů (srov. tabulku 6 a obrázek 4).

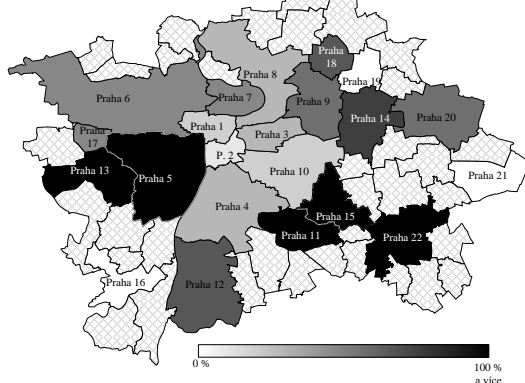

Tabulka 5: Porovnání ukazatelů pro Prahu a její jednotlivé městské části.

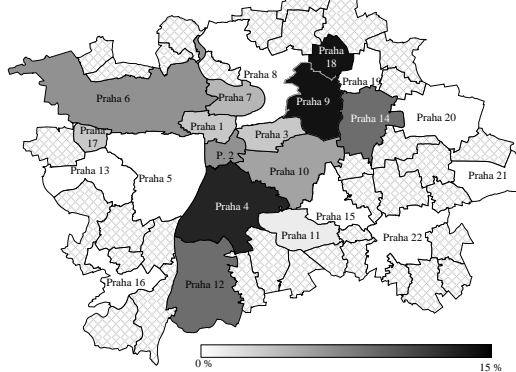
Legenda: Ž – počet žádostí, Odm – počet rozhodnutí o odmítnutí žádosti, Odv – počet odvolání, S – počet stížností, Odv/Ž – poměr počtu odvolání na jednu žádost, Odv/Odm – poměr počtu odvolání na jedno rozhodnutí o odmítnutí žádosti, S/Ž – poměr počtu stížností na jednu žádost.

Kategorie	Počet	Ž	Odm	Odv	S	Odv/Ž	Odv/Odm	S/Ž
Městská část:	22	66,8	9,2	3,7	3,2	5,41%	58,86%	4,10%
Praha 1	1	162,0	21,0	5,0	6,0	3,09%	23,81%	3,70%
Praha 2	1	66,0	12,0	2,0	4,0	3,03%	16,67%	6,06%
Praha 3	1	60,0	3,0	1,0	2,0	1,67%	33,33%	3,33%
Praha 4	1	125,0	20,0	6,0	15,0	4,80%	30,00%	12,00%
Praha 5	1	100,0	1,0	1,0	0,0	1,00%	100,00%	0,00%
Praha 6	1	146,0	21,0	12,0	10,0	8,22%	57,14%	6,85%
Praha 7	1	71,0	7,0	4,0	3,0	5,63%	57,14%	4,23%
Praha 8	1	106,0	13,0	5,0	0,0	4,72%	38,46%	0,00%
Praha 9	1	53,0	6,0	4,0	7,0	7,55%	66,67%	13,21%
Praha 10	1	151,0	54,0	12,0	9,0	7,95%	22,22%	5,96%
Praha 11	1	66,0	5,0	5,0	1,0	7,58%	100,00%	1,52%
Praha 12	1	48,0	9,0	7,0	4,0	14,58%	77,78%	8,33%
Praha 13	1	35,0	1,0	2,0	0,0	5,71%	200,00%	0,00%
Praha 14	1	47,0	5,0	4,0	4,0	8,51%	80,00%	8,51%
Praha 15	1	40,0	1,0	1,0	0,0	2,50%	100,00%	0,00%
Praha 16	1	20,0	0,0	0,0	0,0	0,00%	0,00%	0,00%
Praha 17	1	30,0	4,0	2,0	1,0	6,67%	50,00%	3,33%
Praha 18	1	38,0	8,0	6,0	5,0	15,79%	75,00%	13,16%
Praha 19	1	17,0	0,0	0,0	0,0	0,00%	0,00%	0,00%
Praha 20	1	38,0	3,0	2,0	0,0	5,26%	66,67%	0,00%
Praha 21	1	30,0	8,0	0,0	0,0	0,00%	0,00%	0,00%
Praha 22	1	21,0	1,0	1,0	0,0	4,76%	100,00%	0,00%
Praha jako celek:	1	446,0	112,0	53,0	57,0	11,88%	47,32%	12,78%
Praha	1	446,0	112,0	53,0	57,0	11,88%	47,32%	12,78%
Celkem	23	83,3	13,7	5,9	5,6	5,69%	58,36%	4,48%

Poměr počtu odvolání na jedno rozhodnutí o odmítnutí žádosti

Poměr počtu stížností na jednu žádost

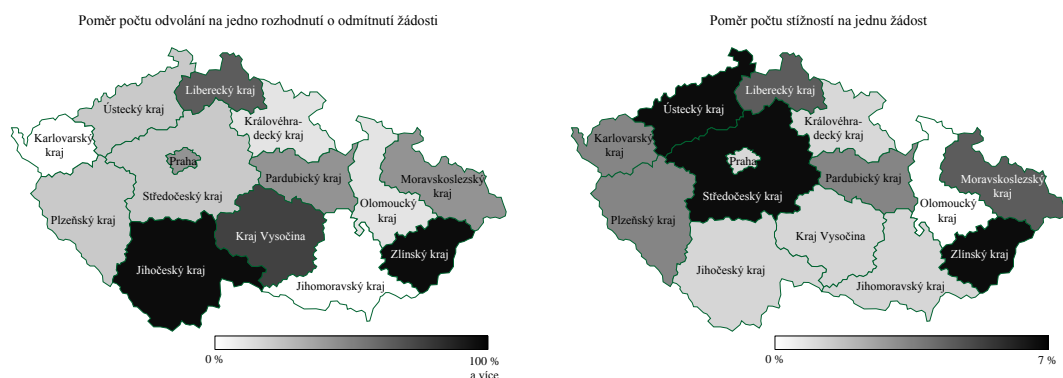
Obrázek 3: Grafické porovnání vybraných ukazatelů pro jednotlivé městské části Prahy. Městské části, které nebyly zahrnuty do výzkumu jsou vyšrafovány diagonálním vzorem.

V případě Prahy 13 bylo podáno v roce 2015 více odvolání, než kolik bylo v tomto roce vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Výroční zpráva tento nesoulad nevysvětluje, avšak lze předpokládat, že se odvolání vztahovalo k rozhodnutí o odmítnutí žádosti vydanému v roce 2014.

Tabulka 6: Porovnání ukazatelů pro jednotlivé kraje a Prahu.

Legenda: Ž – počet žádostí, Odm – počet rozhodnutí o odmítnutí žádosti, Odv – počet odvolání, S – počet stížností, Odv/Ž – poměr počtu odvolání na jednu žádost, Odv/Odm – poměr počtu odvolání na jedno rozhodnutí o odmítnutí žádosti, S/Ž – poměr počtu stížností na jednu žádost

Kategorie	Počet	Ž	Odm	Odv	S	Odv/Ž	Odv/Odm	S/Ž
Kraje:	13	110,7	16,2	4,7	4,5	53,02%	3,86%	4,86%
Jihočeský kraj	1	79,0	3,0	5,0	1,0	166,67%	1,27%	6,33%
Jihomoravský kraj	1	192,0	62,0	0,0	2,0	0,00%	1,04%	0,00%
Karlovarský kraj	1	63,0	0,0	1,0	2,0	0,00%	3,17%	1,59%
Kraj Vysočina	1	62,0	8,0	6,0	1,0	75,00%	1,61%	9,68%
Královéhradecký kraj	1	115,0	9,0	1,0	9,0	11,11%	7,83%	0,87%
Liberecký kraj	1	75,0	5,0	3,0	3,0	60,00%	4,00%	4,00%
Moravskoslezský kraj	1	135,0	12,0	5,0	6,0	41,67%	4,44%	3,70%
Olomoucký kraj	1	109,0	7,0	1,0	1,0	14,29%	0,92%	0,92%
Pardubický kraj	1	58,0	9,0	4,0	2,0	44,44%	3,45%	6,90%
Plzeňský kraj	1	83,0	17,0	4,0	3,0	23,53%	3,61%	4,82%
Středočeský kraj	1	183,0	35,0	7,0	11,0	20,00%	6,01%	3,83%
Ústecký kraj	1	183,0	35,0	7,0	11,0	20,00%	6,01%	3,83%
Zlínský kraj	1	102,0	8,0	17,0	7,0	212,50%	6,86%	16,67%
Statutární město:	1	446,0	112,0	53,0	57,0	47,32%	12,78%	11,88%
Hlavní město Praha	1	446,0	112,0	53,0	57,0	47,32%	12,78%	11,88%
Celkový součet	14	134,6	23,0	8,1	8,3	52,61%	4,50%	5,36%

Obrázek 4: Grafické porovnání vybraných ukazatelů pro jednotlivé kraje a pro Prahu.

Do srovnání byla v tomto případě zařazena i Praha, protože má mimo jiného také postavení kraje. I v případě krajů došlo ve dvou případech k tomu, že bylo podáno více odvolání, než bylo v daném roce vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti.

Protože zběžný pohled na data naznačuje, že mezi jednotlivými povinnými subjekty existují rozdíly, a to i v rámci jedné kategorie povinných subjektů, byla provedena analýza rozptylu, aby bylo možné tento závěr potvrdit nebo vyvrátit.

Analýza byla provedena napříč všemi povinnými subjekty a dále po jednotlivých kategoriích povinných subjektů. Do analýzy po jednotlivých kategoriích nebyly zařazeny bezpečnostní sbory, orgány *sui generis* a obchodní společnosti, protože je v těchto kategoriích zařazeno málo povinných subjektů. Analýza byla provedena vůči následujícím hypotézám:

- **počet rozhodnutí** o odmítnutí žádosti o informace se mezi jednotlivými povinnými subjekty statisticky významně neliší
- **počet odvolání** proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace se mezi jednotlivými povinnými subjekty statisticky významně neliší
- **počet stížností** na postup při vyřizování žádosti o informace se mezi jednotlivými povinnými subjekty statisticky významně neliší

Analýza byla provedena na hladině významnosti $\alpha = 5\%$. Protože jsou zdrojová data agregovaná, bylo nutné pro účely výpočtu rozptylu zavést předpoklad, že v rámci vyřizování jedné žádosti o informace bylo vydáno nejvýše jedno rozhodnutí o odmítnutí žádosti, bylo podáno nejvýše jedno odvolání nebo byla podána nejvýše jedna stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace. Výsledky analýzy jsou uvedené v tabulce č. 7. Plyne z nich, že mezi jednotlivými kategoriemi povinných subjektů opravdu existují statisticky významné rozdíly. Jak ale bylo uvedeno výše, tento závěr není překvapivý, protože jednotlivé kategorie povinných subjektů disponují velmi odlišnými okruhy informací. Naopak pozornost si zasluhuje vyhodnocení povinných subjektů uvnitř jednotlivých kategorií, protože i u nich existují statisticky významné rozdíly. Výjimkou jsou pouze orgány Finanční správy České republiky.

Tabulka 7: Analýza rozptylu ANOVA pro jednotlivé kategorie povinných subjektů.
Legenda: ● – hypotézu nelze zamítnout, × - hypotézu lze zamítnout

Kategorie povinného subjektu	Počet odmítnutí	Počet odvolání	Počet stížností
Všechny povinné subjekty	×	×	×
Finanční správa	●	●	●
Kraj	×	×	●
Městská část	×	×	×
Ministerstvo	×	×	×
Soudy	×	×	×
Statutární město	×	×	×
Ústřední orgán státní správy	×	×	●

Lze tedy shrnout, že s výjimkou orgánů Finanční správy České republiky naznačuje výsledek statistického testu, že úspěch žádosti o informace je závislý na tom, kterému povinnému subjektu bude žádost podána. Zároveň skončí cca 38 % rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace podáním opravného prostředku, tedy stavem, kdy je žadatel přesvědčen o neoprávněnosti rozhodnutí.

5 Obstrukce ze strany žadatele o informace

V oblasti svobodného přístupu k informacím nemusí vykazovat znaky obstrukčního jednání pouze jednání povinných subjektů. Stejně můžeme nalézt příklady obstrukcí také na straně žadatelů o informace, kteří podávají své žádosti z jiných důvodů než proto, aby realizovali své ústavně garantované právo.

5.1 K obstrukcím žadatele o informace obecně

Jak již bylo naznačeno v úvodu práce, může mít žadatel různé motivace k tomu získat určitou informaci. I to je důvodem pro to, že za legitimní nelze považovat pouze takovou žádost o informace, ze které je povinnému subjektu jasné, k čemu má požadovaná informace sloužit. I když tedy žadatel požaduje informaci, jejíž využití je přinejmenším sporné, neznamená to bez dalšího, že jde o pokus obstruovat.

Povinnému subjektu zásadně nepřísluší posuzovat oprávněnost zájmu žadatele na získání určité informace. To však neznamená, že nemůže nastat situace, kdy povinný subjekt oprávněnost takové žádosti posoudit může nebo dokonce musí. Takový případ může nastat zejména v případech, kdy má povinný subjekt fakultativně možnost odmítnout poskytnutí informací a rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informací je v jeho diskreci. Druhým okruhem případů je vážení proporcionality odepření poskytnutí informace v případech, kdy je sice dán důvod pro odepření poskytnutí informace, ale ten nepřeváží nad zájmem na jejím poskytnutí. Konečně je takovým okruhem případů situace, kdy by vyřizování žádosti (nebo žádostí) o informace vedla k ohrožení činnosti povinného subjektu.

5.2 Kverulantství

Prvním okruhem obstrukcí žadatele o informace, který představím je kverulantství. Podle slovníku cizích slov je kverulantem „*kdo si stále na něco stěžuje; kdo se často z malicherných důvodů soudí; stálý nespokojenec*“.²³⁹ Cílem kverulantské žádosti o informace není získání samotné informace, ale spíše vyvolání interakce s povinným subjektem, která následně může přerůst ve spor s ním. Jde tedy doslova o „žádost

---

²³⁹ *Slovník cizích slov*. Praha: Plot, 2006. ISBN 80-86523-77-4.

podanou pro žádost“. Kverulantství dovedené do svého pokročilého stádia může v konečném důsledku vést k paralýze povinného subjektu, který je plně zaměstnán vyřizováním kverulantských podání. Takový stupeň kverulantství již však bývá zahrnován spíše mezi šikanózní výkon práva, popsany v další části.

Judikatura však dovodila, že samotný fakt, že žadatel s obsahově totožnou žádostí osloví několik povinných subjektů, neznamená bez dalšího, že jde o kverulantství.²⁴⁰ Povinný subjekt, který je veřejnou vysokou školou, považoval jednání žadatele za svévolné a účelové uplatňování práva, protože žadatel požadoval obsahově shodné informace i po dalších veřejných vysokých školách. Soud dovodil, že zákon o svobodném přístupu k informacím neomezuje počet žádostí o poskytnutí informací, které by mohl žadatel podat, žadatel nemá povinnost sdělovat povinnému subjektu důvody, proč informace požaduje a zákon ani neupravuje otázku nadužívání práva na informace. V daném případě žadatel sice podal několik totožných žádostí o informace, ale podal je různým povinným subjektům a každému právě jednou. Tento způsob realizace práva na informace tedy podle soudu nevyznívá kverulačně a není způsobilý paralyzovat jeho činnost.

5.3 Šikanózní podání

Šikanózní podání představují výše popsané kverulantství, kombinované s úmyslem poškodit povinný subjekt nebo jeho pracovníky.

Ke vztahu k šikanózním podáním se několikrát vyjádřil Nejvyšší správní soud, podle kterého „[j]udikatura Nejvyššího správního soudu setrvale vychází z toho, že široce pojatý svobodný přístup k informacím ve veřejné sféře je jednou z nejefektivnějších cest k transparentci veřejné moci, k její všestranné, účinné a kontinuální veřejné kontrole a jedním z nástrojů snižujících možnosti jejího zneužívání. Na druhé straně však nelze přehlédnout, že kverulační, zjevně šikanózní, či dokonce pracovní kapacitu orgánů veřejné moci z různých důvodů cíleně paralyzující výkon tohoto práva může mít významné negativní důsledky, které za určitých okolností mohou popřít dokonce i smysl a účel práva na svobodný přístup k informacím. Jedním z nástrojů, jak zabránit zneužívání tohoto práva, a tím i jeho

---

²⁴⁰ Rozsudek Krajského soudu v Ostravě čj. 22A 35/2013-49 ze dne 25. června 2015.

*diskreditaci v očích veřejnosti i orgánů veřejné moci, proto musí být i citlivá regulace nadužívání tohoto práva.*²⁴¹

Známý případ takového šikanózního výkonu práva na informace nastal v obci Seč, kterou žadatel svými žádostmi o informace nejprve doslova paralyzoval a následně docílil rezignace celého zastupitelstva obce.²⁴² K rezignaci vedení obce nakonec vedlo celkem 12 žádostí o poskytnutí informací podaných v rozmezí 45 dní a obsahujících celkem 146 dílčích dotazů týkajících se rozmanitých témat.²⁴³ Až poté, co byl jmenován správce obce, vydal povinný subjekt rozhodnutí o odmítnutí požadovaných informací, protože podle něj došlo ke zneužití práva na informace. Tento závěr povinný subjekt odůvodnil jak tím, že se žadatel nespokojuje s poskytnutými informacemi, pokud nejsou poskytnuty v takové podobě, jakou žadatel očekává, tak dále tím, že žadatel podle povinného subjektu požadoval i informace, o kterých mu bylo známo, že neexistují. Invektivy, kterými žadatel doprovázel své žádosti, pak byly považovány za vedlejší indicii podporující závěr o zneužívání práva na informace. Povinný subjekt uzavřel, že smysl žádostí podaných žadatelem nenaplnuje účel zákona o svobodném přístupu k informacím, tedy realizaci práva na informace podle článku 17 odst.1 Listiny základních práv a svobod, protože *„[ž]adatel vyvolává spory s povinným subjektem, které ovšem již nejsou takového charakteru, aby měly vztah k podstatným okolnostem jeho životní sféry. Netýkají se, a to ani nepřímě, žadatelova majetku, životních podmínek či jiných podobných záležitostí.*²⁴⁴

Tento typ šikanózního výkonu práva je také označován slovem „filibustering“²⁴⁵, což je pojem jinak známý spíše z parlamentních debat, protože v obecném významu slova jde o „obstrukční taktiku zaměřenou na maření a protahování procesu schvalování zákonů dlouhými a často irelevantními řeči

---

²⁴¹ Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 7 As 101/2011-66 ze dne 26. října 2011.

²⁴² MIKULECKÁ, Šárka. Muž zavalil dotazy obec Seč, zastupitelé rezignovali. In: *Deník.cz* [online]. [cit. 2016-04-20]. Dostupné z: <http://www.denik.cz/pardubicky-kraj/muz-obec-zavalil-dotazy-zastupitele-rezignovali-20140116-ojk2.html>

²⁴³ Rozhodnutí obce Seč čj. 7/2014 ze dne 31. ledna 2014.

²⁴⁴ Tamtéž.

²⁴⁵ IKRÉNYI, Peter, Juraj TKÁČ, Ivan IKRÉNYI, Dominika VOKÁLOVÁ a Martin BAKO. Zákon o slobodnom prístupe k informáciám (zákon o slobode informácií): komentár. Bratislava: Wolters Kluwer, 2015. ISBN 978-808-1682-28, s. 20.

a projevy“²⁴⁶. Typickým znakem filibusteringu je podle Ikrényiho požadavek poskytnout „vše“, přičemž v žádosti o informace ustupuje kvalita informace jejímu rozsahu.²⁴⁷

Za šikanózní výkon práva na informace považuje Nejvyšší správní soud také snahu získat informace k tomu, aby jimi následně mohl poškozovat legitimní zájmy těch, kterých se takové informace týkají. Příkladem mohou být informace o platech osob, pokud by žadatel měl v úmyslu tyto osoby šikanovat, vydírat či vůči nim například vyprovokovat nenávisť.²⁴⁸ Naopak ze samotného počtu vedených sporů nelze závěr o šikanózním výkonu práva bez dalšího dovodit.²⁴⁹

5.4 Obcházení úhrady nákladů

V určitých případech lze za poskytnutí informace požadovat úhradu nákladů za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací. Úhrada nákladů za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací je zajímavá tím, že v souvislosti s ní obstruují jak povinné subjekty, které někdy vyžadují tuto úhradu v nepřiměřené výši (srov. část 4.2.4), tak žadatelé o informace, kteří se jí snaží vyhnout i v případech, kdy ji povinný subjekt požaduje legitimně.

Furek popisuje dva druhy obcházení povinnosti úhrady nákladů za poskytnutí informací.²⁵⁰ Tím prvním je rozdělení žádosti o poskytnutí informací tak, že sice žádná z dílčích žádostí nepředstavuje sama o sobě mimořádné rozsáhlé vyhledávání informací, ale pokud by taková žádost byla podána pouze jednou a nerozdělená, o mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací by šlo. Druhý zmiňovaný způsob obcházení povinnosti uhradit náklady spočívá v tom, že se dva žadatelé, A a B, domluví na následujícím společném postupu. Žadatel A požádá o poskytnutí informace a následně odmítne uhradit náklady. Povinný subjekt proto žádost podanou žadatelem A odloží. Následně o poskytnutí stejných informací požádá žadatel B. Povinný subjekt informací již disponuje, protože ji vyhledal pro žadatele A, a tak by

---

²⁴⁶ BLACK, Henry Campbell, Joseph R. NOLAN a Jacqueline M. NOLAN-HALEY. *Blackův právní slovník*. 6. vyd. Praha: Victoria Publishing, 1993. ISBN 80-856-0523-6, s. 588.

²⁴⁷ IKRÉNYI, P., op. cit., s. 20.

²⁴⁸ Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 8As 55/2012-62 ze dne 22. října 2014 (publikováno pod č. 3155/2015 Sb. NSS).

²⁴⁹ Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 9As 111/2011-30 ze dne 12. dubna 2012.

²⁵⁰ FUREK, A., ROTHANZL, L., JIROVEC, T., op. cit., s. 1006.

již neměl požadovat úhradu nákladů po žadateli B. Žadatel B následně předá poskytnutou informaci žadateli A. Uvedený postup však lze uskutečnit i v jedné osobě, kdy totožný žadatel postupně dvakrát požádá o poskytnutí stejné informace. V takovém případě se ale vystavuje riziku, že povinný subjekt pokus o obejití povinnosti nahradit náklady snáže odhalí.

6 Zneužití práva a pravomoci

Dříve než přistoupím k popisu právních prostředků ochrany před obstrukčním jednáním povinných subjektů a žadatelů o informace, tak představím fenomény zneužití práva a zneužití pravomoci, které lze využít pro elegantní vypořádání se s některými obstrukcemi.

6.1 Pojem zneužití práva

Zneužitím práva je „*takové spoléhání se na [subjektivní] právo, které je nějak závadné*“²⁵¹. Podle Viktora Knappa je nutno dále rozlišovat porušení práva (neboli protiprávní jednání), zneužití práva a výkon práva *in fraudem legis*, neboli obcházení práva.²⁵² Všechny zmíněné typy jednání mají společné to, že jde o právně závadná jednání, kterým by právo nemělo poskytovat ochranu. Svou podstatou se však navzájem zásadně odlišují.

Porušením práva je jednání, které je v rozporu s právní normou, tedy s objektivním právem. Oproti tomu obcházení zákona spočívá v jednání, které je sice v souladu s právní normou (*secundum legem*), ale toto jednání je takové povahy, aby záměrně dosáhlo výsledku právní normou nepředvídaného a nežádoucího.²⁵³ Zneužitím práva pak je „*výkon práva k právem neodůvodněné újmě někoho jiného nebo k újmě společnosti*“²⁵⁴. K této definici ale Knapp dodává, že výkon práva je třeba pojímat v širším smyslu, protože jde o „*chování zdánlivě dovolené, jímž má být dosaženo výsledku nedovoleného*“²⁵⁵. Zneužít však lze nejen subjektivní právo, ale i jiné právní postavení či situaci.²⁵⁶

Výše uvedené pojmání zneužití práva je však úzce spjato se soukromým právem. Tomu se nelze divit, protože pojem zneužití práva má kořeny právě v soukromém právu. I v oblasti veřejného práva lze ale hovořit o veřejném

---

²⁵¹ PULKRÁBEK, Zdeněk. *Zákaz zneužití práva v rozporu s jeho účelem*. Vyd. 1. Praha: Eurolex Bohemia, 2007, 158 s. ISBN 80-86861-93-7, s. 41.

²⁵² KNAPP, Viktor. *Teorie práva*. Vyd. 1. Praha: C.H. Beck, 1995, xvi, 247 s. Beckovy právnické učebnice. ISBN 80-717-9028-1, s. 184-186.

²⁵³ KNAPP V., op. cit., s. 186

²⁵⁴ KNAPP V., op. cit., s. 184

²⁵⁵ KNAPP V., op. cit., s. 184

²⁵⁶ PULKRÁBEK Z., op. cit., s. 46

subjektivním právem.²⁵⁷ Pojem zneužití práva je však v případě zneužívání veřejného subjektivního práva příhodný spíše pro činnosti, které nespádají pod výkon veřejné správy. Samotný výkon veřejné správy totiž není projevem subjektivního práva orgánu veřejné moci takto jednat, ale jde spíše o výkon jeho pravomoci. V případě závadného výkonu pravomoci je tedy na místě používat pro toto závadné jednání spíše pojem „zneužití pravomoci“.²⁵⁸

Dále mohou nastat případy, kdy určité osobě sice svědčí určité subjektivní právo, ale tato osoba nemusí sledovat zájem, na jehož ochranu bylo toto právo stanoveno. Realizací tohoto subjektivního práva by tak došlo k dosažení jiného užitku, než který předvídá zákon. Spoléhání se na takové subjektivní právo by v takovém případě bylo v rozporu s účelem tohoto práva, tedy by šlo o závadu, která by činila spoléhání se na subjektivní právo zneužitím práva.²⁵⁹

Z výše uvedeného vyplývá, že bez posouzení smyslu a účelu právní normy není možné dojít k závěru, zda je v určitém případě tato norma zneužívána, protože samotné jednání je zdánlivě s touto normou v souladu. Aby bylo možné učinit závěr, že je v daném případě norma zneužívána, je nutné k jejímu výkladu použít teleologickou metodu vycházející z principu *e ratione legis*, tedy ze smyslu a účelu právní normy. Zejména se pak při aplikaci teleologické metody výkladu použijí její zásady zohlednění účelu právní normy,²⁶⁰ zohlednění účelu právního institutu²⁶¹ a výkladu v souladu s ústavními principy a hodnotami.²⁶²

Zákaz zneužití práva či pravomoci by mohl být realizován zásadně trojím způsobem. Může působit na samotnou zneužívanou normu a pro dané jednání ji učinit neplatnou (derogace).²⁶³ Dále může jít o samostatnou normu, která zakáže určité zneužívající jednání (regulace).²⁶⁴ Konečně by mohl být zákaz zneužití práva či pravomoci realizován pouze prostřednictvím působení na vynutitelnost dané

---

²⁵⁷ KNAPP V., op. cit., s. 193

²⁵⁸ BOHÁČ, Radim, Sleva na dani pro pracující důchodce v souvislosti se zneužitím práva a svévolí, s. 17.

²⁵⁹ PULKRÁBEK Z., op. cit., s. 106.

²⁶⁰ WINTR, Jan, Metody a zásady interpretace práva, s. 129.

²⁶¹ WINTR J., op. cit., s. 131.

²⁶² WINTR J., op. cit., s. 136.

²⁶³ PULKRÁBEK Z., op. cit., s. 48.

²⁶⁴ Tamtéž.

zneužívané normy.²⁶⁵ Idea účelnosti práva však svědčí pro derogaci zneužívané normy.²⁶⁶ Lze tedy shrnout, že zákaz zneužití práva nebo pravomoci by měl být realizován prostřednictvím derogace zneužívané normy, která v daném případě neplatí, a tedy se jí není možné dovolávat.

Podle Pulkrábka existují různé důvody pro zneužití práva či pravomoci. Základním důvodem je jednání, které má za cíl někoho jiného poškodit. Takové jednání se označuje také jako šikanózní.²⁶⁷ Zneužitím práva nebo pravomoci je ale i nepoškozující jednání, které ale sleduje jiný užitek, než který sledují právní normy zakotvující dané subjektivní právo.²⁶⁸ Sporné však je, zda mezi zneužití práva či pravomoci zahrnovat i případy, kdy jednání nepřináší právem předvídaný užitek ale jednající za to, že tomu tak je,²⁶⁹ případně případ „tvrdohlavosti“, která se může navenek zdát až jako šikana, kdy je pro jednajícího účelem realizace práva sama o sobě.²⁷⁰

To, zda vůbec může dojít k rozporu s účelem normy, může do značné míry ovlivnit sám zákonodárce. Zneužitelnost normy totiž často plyne z její hypotézy a dispozice. Zákonodárce tak může jejich vhodnou formulací nežádoucí vlivy minimalizovat nebo dokonce zcela eliminovat. To ale nemusí být vždy možné.²⁷¹

Pulkrábek dále uvádí, že zneužití práva lze popsat buď jako subjektivní, nebo jako objektivní kategorii. O subjektivní kategorii jde v případě, kdy chce oprávněný ze subjektivního práva dosáhnout úmyslně jiného užitku, než který je tímto právem předvídan. Naopak, pokud na úmyslu oprávněného nezáleží, a řádného užitku nelze dosáhnout v žádném případě, jde o kategorii objektivní. Na základě idey účelnosti práva je vhodnější objektivní přístup ke zneužívání práva.²⁷²

Rozpor s účelem práva ale nastane i v situaci, kdy sice realizace subjektivního práva dává zákonodárcem předvídané výsledky, ale ty jsou jiné, než jaké požaduje oprávněný. Takto konstruovaná skutková podstata zneužití práva by však byla v praxi

---

²⁶⁵ Tamtéž.

²⁶⁶ PULKRÁBEK Z., op. cit., s. 119.

²⁶⁷ PULKRÁBEK Z., op. cit., s. 107.

²⁶⁸ PULKRÁBEK Z., op. cit., s. 108.

²⁶⁹ PULKRÁBEK Z., op. cit., s. 110.

²⁷⁰ Tamtéž.

²⁷¹ PULKRÁBEK Z., op. cit., s. 127.

²⁷² PULKRÁBEK Z., op. cit., s. 129.

velmi těžko dokazatelná, a tedy by byla i nevymahatelná.²⁷³ Zákaz zneužití práva se týká zásadně všech norem, a tedy je univerzálně použitelný. Na druhou stranu ale může kolidovat s potřebou právní jistoty, protože se není možné bez dalšího spolehnout na to, že bylo jednáno po právu.²⁷⁴

6.2 Vymezení zneužití práva v judikatuře

Zákaz zneužití práva není pouze fenomén právní teorie, ale má přirozeně odraz i v judikatuře soudů různých stupňů.

Nejvyšší správní soud s odvoláním na Knappovu definici vyložil zneužití práva tak, že jde o situaci, „*kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někomu jiného nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené. O chování toliko zdánlivě dovolené jde z toho důvodu, že objektivní právo nezná chování zároveň dovolené a zároveň nedovolené; vzhledem k tomu, že ze zásady lex specialis derogat legi generali vyplývá, že zákaz zneužití práva je silnější než dovolení dané právem, není takové chování výkonem práva, ale protiprávním jednáním. [...] Výkonu práva, který je vlastně jeho zneužitím, proto soud neposkytne ochranu.*“²⁷⁵ Nejvyšší správní soud tak považuje za zneužití práva pouze takový výkon subjektivního práva, který je buď jednotlivci, nebo společnosti k újmě, avšak nevymezuje se proti stavu, kdy jednání sice nikomu k újmě není, ale kdy toto jednání nevede k naplnění právem předvídaného účelu. Na rozdíl od Pulkrábka navíc Nejvyšší správní soud preferuje realizaci zákazu zneužití práva prostřednictvím působení na vynutitelnost dané zneužívané normy, zatímco Pulkrábek preferoval řešení založené na derogaci normy zneužívané v daném případě (srov. výše).

Nejvyšší správní soud dále dovodil, že „*[z]ákaz zneužití práva musí být chápán jako výjimka z pravidla. Nelze předem paušálně říci, kdy se o zneužití práva bude jednat a kdy nikoliv. Vše záleží na okolnostech konkrétního případu. Stanovením přesných pravidel by byl popřen smysl a samotná podstata institutu zákazu zneužití subjektivních práv, neboť tento institut se musí vyznačovat jistou obsahovou*

---

²⁷³ PULKRÁBEK Z., op. cit., s. 135.

²⁷⁴ PULKRÁBEK Z., op. cit., s. 138.

²⁷⁵ Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1Afs 107/2004-48 ze dne 10. listopadu 2005.

*pružností, aby mohl reagovat na nekonečné množství životních situací, na něž nemůže ve své obecnosti právní norma pamatovat“.*²⁷⁶

Soudní dvůr Evropské unie přistupuje k zákazu zneužití práva odlišným způsobem než Nejvyšší správní soud. Často zmiňovaný je v této souvislosti případ *Halifax*,²⁷⁷ ve kterém soudní dvůr označil princip zákazu zneužití práva za obecný právní princip evropského práva, který je v daném případě aplikovatelný v oblasti práva daňového. Podle soudního dvora lze učinit závěr o zneužití práva při kumulativním splnění následujících podmínek: (i) pokud by i přes formální splnění podmínek stanovených právním předpisem bylo dosaženo cíle, který by byl v rozporu s cílem sledovaným daným ustanovením a (ii) pokud by ze všech objektivních okolností vyplývalo, že hlavním účelem jednání je dosažení tohoto právem nepředvídaného cíle, protože zákaz zneužití práva není relevantní, pokud by jednání mohlo mít i jiné odůvodnění než pouhé dosažení takového nepředvídaného cíle.²⁷⁸

6.3 Zneužití procesního práva

Z doposud uvedeného by se mohlo zdát, že zákaz zneužití práva je fenomén, který se dotýká pouze hmotného práva. V poslední době ale judikatura identifikovala i zneužití práva procesního.

V procesním předpisu pro civilní soudnictví je zákaz zneužití práva obsažen od počátku jeho účinnosti,²⁷⁹ avšak toto ustanovení až donedávna nehrálo větší roli. To se ale změnilo²⁸⁰ a civilní soudy vydaly několik přelomových judikátů reagujících na procesní obstrukce.²⁸¹ Zákonodárce navíc s účinností od 31. prosince 2013 novelizoval občanský soudní řád tak, že výslovně zakázal zneužívání jeho

---

²⁷⁶ Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 6As 68/2014-21 ze dne 25. června 2014.

²⁷⁷ Rozsudek soudního dvora Evropské unie *Halifax plc, Leeds Permanent Development Services Ltd, County Wide Property Investments Ltd proti Commissioners of Customs & Excise*, C-255/02, EU:C:2006:121.

²⁷⁸ Rozsudek *Halifax*, op. cit., body 74 a 75.

²⁷⁹ § 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád.

²⁸⁰ Usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 29Nd 201/2008, ze dne 15. 7. 2008. Rozhodnutí bylo vydáno po 44 letech účinnosti kodexu.

²⁸¹ Např. usnesení Nejvyššího soudu sen. zn. 29NSČR 13/2011 ze dne 27. října 2011, usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 29Cdo 3013/2010 ze 27. října 2011, usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 32Cdo 981/2012 ze dne 25. dubna 2012 a další.

ustanovení.^{282,283} Podle Jirsy by však bylo vhodnější právní úpravu zestručňovat a zjednodušovat, namísto prosté deklarace, že jde o jednání zakázané.²⁸⁴

I v oblasti správního soudnictví identifikovala judikatura některá podání jako zjevně obstrukční. „*Rozhodující pro kvalifikaci jeho podání jako zjevně obstrukčního, a tedy zneužívajícího právo podat kasační stížnost, je početnost, sériovost a stereotypnost stěžovatelem vedených sporů, spojená s opakováním obdobných či zcela identických argumentů (srov. takto usnesení NSS ze dne 3. 6. 2014, čj. 8 As 77/2014 – 9, v jiné stěžovatelově věci). Ostatně sériovost a stereotypnost podání zakládá zneužití práva podat návrh soudu též dle judikatury Evropského soudu pro lidská práva.*“²⁸⁵ Za zneužití práva na informace považuje Nejvyšší správní soud také vedení „sporu pro spor“, tedy takové vedení sporu, které není motivováno zájmem o jeho řešení, představuje podle Nejvyššího správního soudu zneužití práva.²⁸⁶

To však neznamená, že lze *en bloc* odmítnout libovolné další podání takového účastníka a že by již žádné další podání nemělo být posouzeno věcně.²⁸⁷ Nelze také akceptovat stav, kdy soud nebo správní orgán dospějí k závěru, že je právo zneužíváno pouze na základě paušálního hodnocení postupu dané osoby před soudy nebo správními orgány. Nejvyšší správní soud se tak zastal stěžovatelky, která sice vedla před Městským soudem v Praze nadměrné množství sporů, z čehož tento soud dovodil, že dochází ke zneužití práva, ale nezohlednil okolnosti případu, o kterém probíhalo řízení.²⁸⁸

6.4 Shrnutí

Zákaz zneužití práva resp. pravomoci je fenoménem, který lze uplatnit ve všech právních odvětvích, ať už práva soukromého nebo práva veřejného, bez ohledu na to, zda jde o právo hmotné nebo procesní. Jde o korektiv, který umožňuje uspokojivým

---

²⁸² Zákon č. 293/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

²⁸³ § 6 občanského soudního řádu.

²⁸⁴ JIRSA, Jaromír. Lze se účinně bránit zneužívání práva v civilním řízení? *Právní prostor* [online]. 2014, 2014-02-26 [cit. 2016-03-24]. Dostupné z: <http://www.pravniprostor.cz/clanky/procesni-pravo/lze-se-ucinne-branit-zneuzivani-prava-v-civilnim-rizeni>

²⁸⁵ Usnesení Nejvyššího správního soudu čj. 10As 226/2014-16 ze dne 13. listopadu 2014.

²⁸⁶ Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 8As 182/2014-12 ze dne 6. února 2015.

²⁸⁷ Tamtéž.

²⁸⁸ Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 59/2012-33 ze dne 28. března 2012.

způsobem vyřešit takový výkon subjektivního práva nebo pravomoci, který je sice zdánlivě v souladu s dotčenými právními normami, ale který je závadný vzhledem k cílům sledovaným těmito právními normami.

Právní účinky aplikace zákazu zneužití práva spočívají v působení na vynutitelnost zneužívané normy. Zneužívané normy se není možné před orgánem veřejné moci nebo před soudem dovolávat a v případě, že je do jejího výkonu zasaženo, není možné dovolávat se ochrany před takovým zásahem.

Jak judikatura Nejvyššího správního soudu, tak Soudního dvora Evropské unie, se shoduje v tom, že je na místě aplikovat zásadu zneužití práva v případech, kdy jednání vede k nedovolenému výsledku. Oba soudy se ale liší ve zbývajících znacích charakterizujících závadné jednání. Podle Nejvyššího správního soudu musí jednáním dojít k neodůvodněné újmě jiného nebo společnosti. Oproti tomu, podle Soudního dvora Evropské unie dojde ke zneužití práva, pokud je dosažený závadný výsledek jediným výsledkem, ke kterému lze objektivně jednáním dospět.

Přístupy obou soudů se navzájem striktně nevyklučují, protože mohou nastat případy, kdy jednání vede k neodůvodněné újmě jiného a objektivně nemůže mít toto jednání jiný výsledek. Vedle toho si ale lze představit taková jednání, jejichž posouzení by bylo podle judikatury jednoho soudu posuzováno jako zneužití práva, zatímco optikou judikatury druhého soudu by o zneužití nešlo (a naopak).

Preference jednoho nebo druhého přístupu je pak již spíše otázkou hodnotového soudu. Osobně se kloním spíše k přístupu Nejvyššího správního soudu, protože si lze představit jednání, které je sice právem nepředvídané, ale zároveň nevede k ničím neodůvodněné újmě. V takovém případě nevidím smysl takovému jednání nepřiznat právní ochranu. Naopak, i kdyby byla taková neodůvodněná újma pouze jedním z objektivně očekávatelných výsledků jednání, pak mám za to, že by takovému jednání neměla být přiznána právní ochrana. Připouštím však, že tento přístup vede, na rozdíl od přístupu Soudního dvora Evropské unie, k nižší právní jistotě.

7 Právní prostředky ochrany před obstrukcemi

Již v současné době lze účinně čelit některým obstrukcím, které byly popsány v kapitolách 4 a 5. Jak v případě obstrukcí povinného subjektu, tak obstrukcí žadatele, je možné aplikovat jak obecné prostředky ochrany před obstrukcemi, tak zvláštní postupy plynoucí zejména z judikatury, které reagují na specifické způsoby obstruování.

Přesto jsou stávající dostupné právní prostředky ochrany před obstrukcemi nedostatečné, a bylo by vhodné je doplnit o některé instituty *de lege ferenda*, představené níže.

7.1 Obstrukce povinného subjektu *de lege lata*

7.1.1 Opravné prostředky

Obecnými prostředky proti obstrukcím povinného subjektu, obsaženými v zákoně o svobodném přístupu k informacím, jsou opravné prostředky, a sice odvolání a stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace.

Odvolání je opravným prostředkem proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, případně o částečném odmítnutí žádosti. V řízení o odvolání se postupuje podle správního řádu, přičemž zákon o svobodném přístupu k informacím upravuje odchylně od obecné úpravy pouze procesní lhůty pro odvolací řízení a dále konkretizuje, který orgán o odvolání rozhoduje, pokud toto nelze zjistit z obecné úpravy uvedené v § 178 správního řádu.

Stížností na postup při vyřizování žádosti o informace, která byla do zákona o svobodném přístupu k informacím doplněna až s účinností od 23. března 2006,²⁸⁹ pak lze brojit proti způsobu vyřizování žádosti (tedy proti vyřízení žádosti odkazem na zveřejněnou informaci, proti nedodržení lhůt stanovených zákonem nebo proti neúplnému vyřízení žádosti o informace) nebo proti požadované výši úhrady nákladů. O stížnosti rozhoduje stejný nadřízený orgán, který by rozhodoval o odvolání, pokud povinný subjekt nezjedná nápravu sám. Postup nadřízeného orgánu se liší podle toho,

---

²⁸⁹ Zákon č. 61/2006 Sb., op. cit.

zda stížnost směřuje proti způsobu vyřizování žádosti nebo proti výši požadované úhrady nákladů. V případě, kdy stížnost směřuje proti způsobu vyřizování žádosti, může nadřízený orgán postup povinného subjektu potvrdit, může mu přikázat žádost vyřídit (nemůže mu ale určit jak ji má vyřídit), nebo může usnesením věc atrahovat a následně informaci buď přímo poskytnout, nebo rozhodnout o odmítnutí žádosti. Atrakci však nelze použít, pokud stížnost směřuje proti vyřizování žádosti o informace v samostatné působnosti územního samosprávného celku. V případě stížnosti směřované proti výši požadované úhrady nákladů pak nadřízený orgán buď výši úhrady potvrdí, nebo ji sníží. Vůči orgánům územních samosprávných celků při výkonu samostatné působnosti nelze uplatnit snížení výše úhrady. Nadřízený orgán v takovém případě přikáže povinnému subjektu, aby ve stanovené lhůtě zjednal nápravu.

V případě, že žadatel nesouhlasí s výši požadované úhrady, má možnost podat u povinného subjektu stížnost, o které rozhodne nadřízený orgán.²⁹⁰ Ten výši požadované úhrady buď potvrdí, nebo výši úhrady sníží. Také v případě tohoto typu stížnosti platí, že pokud byl povinným subjektem územní samosprávný celek, který žádost vyřizoval v samostatné působnosti, tak nadřízený orgán nemůže výši úhrady snížit, ale může pouze přikázat, aby povinný subjekt zjednal nápravu. Po dobu řízení o stížnosti neběží lhůta pro úhradu nákladů.

Jak bylo uvedeno výše, jednou z funkcí stížnosti na postup při vyřizování žádosti o informace je ochrana před nečinností povinného subjektu. Před zavedením institutu stížnosti byla ochrana proti nečinnosti zajištěna fikcí vydání negativního rozhodnutí po uplynutí lhůty pro poskytnutí informace, proti kterému bylo možné se odvolat. Fikce negativního rozhodnutí ale přinášela v praxi problémy. „*V současné době dochází k soudním sporům z fiktivních rozhodnutí, při nichž se žadatel o informaci (žalobce) často nedomůže svých práv pouze z důvodu formálních pochybení, např. proto, že nesprávně spočítal lhůtu, od kdy měl možnost se obrátit na soud. Navíc toto fiktivní rozhodnutí je soudy rušeno z důvodů nepřezkoumatelnosti*

---

²⁹⁰ § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím.

*[...], a tudíž neúspěšnému žadateli nepřináší žádný užitek kromě toho, že se jeho věc opět vrací k projednání před správním úřadem.*²⁹¹

7.1.2 Nečinnost nadřízeného orgánu

Zákon o svobodném přístupu k informacím umožňuje v případě nečinnosti povinného subjektu podat stížnost, na základě které by měl nadřízený orgán přezkoumat postup povinného subjektu. V praxi ale docházelo k případům dvojí nečinnosti, a sice nečinnosti povinného subjektu i jeho nadřízeného orgánu (srov. část 4.2.6). Nečinnost nadřízeného orgánu již zákon o svobodném přístupu k informacím neupravuje. V úvahu tak připadá buď uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu, nebo podání správní žaloby o ochraně proti nečinnosti správního orgánu.

Judikatura dovodila, že žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu v tomto případě není nutné podávat, protože stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace představuje procesní institut s obdobnými účinky jako žádost o toto opatření. Protože jde o prostředek k ochraně proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu § 79 soudního řádu správního, může žadatel v případě nečinnosti nadřízeného orgánu při vyřizování stížnosti přikročit přímo k podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu.²⁹²

7.1.3 Soudcovský informační příkaz

Informační příkaz je rozhodnutím, kterým se povinnému subjektu nařizuje poskytnout stanovené informace, které je dostatečně určité tak, aby jej bylo možné exekučně vymocit. K exekučnímu vymáhání by se přistoupilo v případě, kdy by povinný subjekt i přes vydání takového rozhodnutí informaci ve lhůtě neposkytl. Informační příkaz může oprávněný vymáhat prostřednictvím exekučního soudu nebo prostřednictvím soudního exekutora.

Povaha povinnosti plynoucí z informačního příkazu vylučuje, aby byla splněna náhradním výkonem. Proto se informační příkaz vymáhá ukládáním donucovacích pokut. Tento způsob provedení exekuce spočívá v tom, že se

---

²⁹¹ Důvodová zpráva k zákonu č. 61/2006 Sb., s. 32.

²⁹² Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 4Ans 16/2009-83 ze dne 27. ledna 2010.

povinnému ukládají pokuty až do výše 100 000 Kč a poté je možné další ukládání přiměřených pokut až do zastavení exekuce.²⁹³

V platném právu je informační příkaz zakotven v ustanovení § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím. Uplatní se však pouze při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání. Informační příkaz nebyl v zákoně o svobodném přístupu k informacím od jeho počátku, ale byl do něj doplněn až s účinností od 23. března 2006.²⁹⁴ Důvody pro jeho zavedení právě v této podobě však není možné zjistit, protože šlo o pozměňovací návrh výboru pro vědu, vzdělání, kulturu, mládež a tělovýchovu,²⁹⁵ který nebyl odůvodněn, a ani ze zápisu z tohoto výboru nevyplývají motivy pro jeho zavedení.²⁹⁶

7.1.4 Fikce rozhodnutí jako ochrana před „procesním ping-pongem“

Jednou z procesních obstrukcí je tzv. procení ping-pong, popsany v části 4.2.5. V případě procesního ping-pongu není žadatel aktivně legitimován k podání žaloby proti rozhodnutí, protože povinný subjekt, ani jeho nadřízený orgán, nevydaly konečné rozhodnutí, které by bylo možné žalobou napadnout. Zároveň nelze podat stížnost podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím, nebo uplatnit jiné prostředky ochrany před nečinností, protože ani povinný subjekt, ani jeho nadřízený orgán, nejsou nečinné. Naopak, oba orgány vydávají doslova „jedno rozhodnutí za druhým“.

Podle Městského soudu v Praze by ale byla situace, kdy by byl žadatel zkrácen na právech, avšak nemohl by se obrátit na správní soudy, v rozporu s článkem 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Městský soud v Praze dovedl, že proti takovému postupu není možné brojit takzvanou zásahovou žalobou, protože povinný subjekt ještě nevydal žádný akt závazně určující, že žadatel nemá právo na poskytnutí daných informací, a tedy žadatel zatím na svých právech zkrácen nebyl. Podle soudu

---

²⁹³ § 351 občanského soudního řádu.

²⁹⁴ Zákon č. 61/2006 Sb., kterým se mění zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon), ve znění zákona č. 81/2005 Sb., a zákon č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů.

²⁹⁵ Usnesení č. 291 Výboru pro vědu, vzdělání, kulturu, mládež a tělovýchovu ze dne 14. září 2005, sněmovní tisk č. 991/1, 4. období, 2002 – 2006.

²⁹⁶ Zápis č. 47 z jednání Výboru pro vědu, vzdělání, kulturu, mládež a tělovýchovu ze dne 14. září 2005. Dostupné z: <http://www.psp.cz/sqw/text/text2.sqw?idd=4879>.

je naopak ve zjevně obstrukčních případech, jejichž cílem je zabránit v přístupu žadatele k soudu, tedy v případech kdy půjde o několikanásobné zrušující rozhodnutí založené na stejných nebo obdobných důvodech, na místě uplatnit fikci, že zrušující rozhodnutí nadřízeného orgánu je rozhodnutím podle § 65 soudního řádu správního, proti kterému se lze bránit správní žalobou.²⁹⁷ Nejvyšší správní soud tento postup potvrdil.²⁹⁸

7.2 Obstrukce žadatele o informace *de lege lata*

7.2.1 Zneužití subjektivního veřejného práva obecně

Zákon o svobodném přístupu k informacím výslovně nezakotvuje právní prostředky, kterými by se mohl povinný subjekt bránit obstrukcím žadatele o informace. To však neznamená, že jsou povinné subjekty proti obstrukcím bezbranné. V případě, že povinné subjekty identifikují zneužití práva na informace ze strany žadatele o informace, mohou odmítnout poskytnutí informace právě z důvodu zneužití práva. To se stalo například v případě žadatele o informace, který paralyzoval obec Seč (srov. část 5.3). Tento žadatel obdobně postupoval i vůči městu Choceň. Město Choceň za podpory nadřízeného orgánu jeho žádosti odmítlo, a žadatel se obrátil na správní soud. Ten však i na základě porovnání postupu žadatele ve vztahu k obci Seč, dovodil, že postup žalobce představuje systematické zneužívání práva na informace.²⁹⁹

Zneužití práva však nelze presumovat paušálně. Rada obce Těrlicko vydala usnesení,³⁰⁰ ve kterém se usnesla neposkytovat konkrétnímu žadateli žádné informace. Podle názoru obce zneužíval tento žadatel svého práva na informace a jeho záměrem byla šikana obecního úřadu a jeho zaměstnanců.³⁰¹ Podle Nejvyššího správního soudu tím Rada obce zcela popřela institut zákazu zneužití práva, protože „[z]ákaz zneužití práva musí být chápán jako výjimka z pravidla. Nelze předem paušálně říci, kdy se o zneužití práva bude jednat a kdy nikoliv. Vše záleží na okolnostech konkrétního případu. Stanovením přesných pravidel by byl popřen smysl

---

²⁹⁷ Rozsudek Městského soudu v Praze čj. 10A 18/2014-52 ze dne 25. dubna 2014.

²⁹⁸ Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 6As 113/2014-35 ze dne 28. ledna 2015.

²⁹⁹ Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové čj. 52A 76/2014-97 ze dne 13. února 2015.

³⁰⁰ Usnesení obce Těrlicko č. 556/3/30/12 ze dne 15. února 2012.

³⁰¹ Návrh Ministerstva vnitra na zrušení usnesení Rady obce Těrlicko č. 556/3/30/12, ze dne 15. února 2012, čj. MV- 100459-11/ODK-2012, s. 2. Dostupné z: <http://www.mvcr.cz/soubor/navrh-pdf.aspx>

*a samotná podstata institutu zákazu zneužití subjektivních práv, neboť tento institut se musí vyznačovat jistou obsahovou pružností, aby mohl reagovat na nekonečné množství životních situací, na něž nemůže ve své obecnosti právní norma pamatovat.*³⁰²

Zneužitím práva na informace však může být i lpění na požadavku na přímém poskytnutí informace, která byla dříve poskytnuta zveřejněním na volně přístupných internetových stránkách povinného subjektu, a to zejména pokud by bylo z okolností případu zřejmé, že žadatel svým požadavkem sleduje jiné cíle, než které sleduje § 6 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím,³⁰³ na základě kterého mohl žadatel požádat o přímé poskytnutí zveřejněné informace.³⁰⁴

S tím je v souladu i příručka Generálního ředitelství Rady Evropy pro lidská práva, která uvádí, že žádost je možné odmítnout, pokud je zjevně nedůvodná, vyžadující neúměrný rozsah vyhledávání nebo pokud je příliš vágní.³⁰⁵

Také podle Generálního ředitelství Rady Evropy pro lidská práva je možné odepřít přístup k úředním dokumentům, pokud „*je jasně kverulantská – například, pokud jde o jednu z mnoha žádostí, které svou frekvencí a objemem mohou bránit řádnému chodu úřadu a ze kterých je naprosto zřejmý zájem zkoušet trpělivost orgánů veřejné moci, které mají za poskytnutí dokumentu odpovědnost. Jde o zřejmé pokusy obtěžovat správní orgány.*“³⁰⁶ Podle příručky je pak za kverulantské jednání možno považovat i nesprávné opakované žádosti o totožný dokument stejným žadatelem.³⁰⁷

Pro srovnání lze uvést, že v srbském zákoně o svobodném přístupu k informacím veřejného významu, který je považován za jeden z nejlepších informačních zákonů,³⁰⁸ je zneužití práva upraveno výslovně. Jde o případy, kdy žadatel podává nerozumné a časté žádosti, ve kterých znovu požaduje informace,

---

³⁰² Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 6As 68/2014-21 ze dne 25. června 2014.

³⁰³ Současné znění § 6 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím tento postup již neumožňuje, pokud je žádost podána elektronicky.

³⁰⁴ Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1As 162/2014-63 ze dne 28. května 2015 (publikováno pod č. 3276/2015 Sb.NSS).

³⁰⁵ GRONWALDTOVÁ WAGNEROVÁ, op. cit., s. 202.

³⁰⁶ GRONWALDTOVÁ WAGNEROVÁ, op. cit., s. 202.

³⁰⁷ Tamtéž.

³⁰⁸ Country Data. In: *Global Right to Information Rating* [online]. [s. l.]: Centre for Law and Democracy, 2015 [cit. 2016-09-05]. Dostupné z: <http://www.rti-rating.org/country-data/>

kteřé mu již byly poskytnuty, případně ve kterých požaduje příliš mnoho informací.³⁰⁹ I když ale není institut zákazu zneužití práva v českém zákoně o svobodném přístupu k informacím zakotven výslovně, dovodila judikatura obdobné důvody pro odmítnutí poskytnutí informací z důvodu zneužití práva na informace, jako jsou důvody obsažené v srbském zákoně.

7.2.2 Nepřiznání osvobození od soudních poplatků

Kverulantství i šikana povinného subjektu často pokračují před správními soudy, protože žadatel často není spokojen se způsobem vyřízení svých žádostí o informace. Vedle povinných subjektů a jejich nadřazených orgánů tak postupně dochází k zahlcování soustavy správních soudů a nakonec i Ústavního soudu.

Není výjimkou, že v takových případech žadatel tvrdí, že je nemajetný (ať už tomu tak je doopravdy, nebo ne), a tak společně s podáním správní žaloby či kasační stížnosti žádá o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení advokáta. Městský soud v Praze dovodil, že je v takovém případě na místě „odepřít dobrodiní osvobození od soudních poplatků“.³¹⁰ Nejvyšší správní soud postup Městského soudu v Praze potvrdil, a doplnil, „že zneužívání dobrodiní osvobození od soudních poplatků je nepochybně důvodem způsobilým legitimizovat odklon od dosavadní rozhodovací praxe [přiznávání osvobození od soudních poplatků žalobci]. Má-li soud v každém jednotlivém případě vážít konkrétní specifické okolnosti žádosti o osvobození od soudních poplatků a individuální poměry žadatele, musí se v rámci tohoto postupu zabývat i otázkou, zda žadatel neuplatňuje svá práva svévolně či šikanózním způsobem. Jakkoliv § 36 odst. 3 s. ř. s. oproti § 138 odst. 1 o. s. ř. výslovně nereprobuje osvobození účastníka řízení od povinnosti platit soudní poplatek v případě „svévolného uplatňování práva“, úvaha v naznačeném smyslu musí být imanentní součástí posouzení specifických okolností žádosti a individuálních poměrů žadatele a uplatní se tedy i v soudním řízení správním. Opačný závěr by byl v přímém rozporu s účelem tohoto institutu, jenž primárně brání tomu, aby účastník řízení nemohl pouze pro svou nepřiznivou majetkovou situaci uplatňovat své právo u soudu. Usnesení, kterým městský soud nevyhoví žádosti o osvobození od soudních poplatků

---

³⁰⁹ Law on Free Access to Information of Public Importance: Serbia. In: *Global Right to Information Rating* [online]. [s. 1.]: Centre for Law and Democracy, 2003 [cit. 2016-09-05]. Dostupné z: <http://www.rti-rating.org/wp-content/themes/twentytwelve/files/pdf/Serbia.pdf>, čl. 13.

³¹⁰ Rozsudek Městského soudu v Praze čj. 5Ca 385/2008-78 ze dne 7. ledna 2010.

*v případě evidentního zneužívání práva na přístup k soudu, nemůže být s posledně jmenovaným právem účastníka řízení v rozporu.*³¹¹

V jiném případě, týkajícím se ochrany proti nečinnosti obce Seč (srov. případ popsáný v části 5.3), dovodila judikatura, že důvodem pro odepření osvobození od soudních poplatků může být povaha sporů, které se vyznačují absencí vztahu k podstatným okolnostem životní sféry žadatele, protože se netýkají přímo ani nepřímo jeho majetku, životních podmínek či jiných podobných záležitostí, ale šlo o spory vyvolané zájmem vyřizovat veřejné záležitosti a o fungování veřejných institucí, přičemž žadatel jako žalobce postupoval tak, že je zřejmé, že je motivován spíše vedením sporu než řešením problému.³¹²

Správní soud také odmítnul přiznat osvobození od soudních poplatků odborové organizaci, kterou její předsedkyně používala k realizaci vlastního litigózního (sudičského) postupu vůči povinným subjektům. Soud dovodil, že odborová organizace i její předsedkyně nejen jednají ve shodě, ale fakticky jde v obou případech o úkony jediného subjektu, a sice předsedkyně.³¹³

7.2.3 Spojení vyřizování souvisejících žádostí o informace

V části 5.4, věnované obcházení úhrady nákladů za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací, bylo popsáno obcházení úhrady nákladů tím, že žadatel svou žádost rozdělí do dílčích žádostí, jejichž rozsah neumožňuje úhradu požadovat. Žadatel tak po vyřízení všech žádostí dostane informaci, kterou by v případě podání jedné souhrnné žádosti musel povinnému subjektu uhradit.

Podle Furka by mohl povinný subjekt považovat takto rozdělené dílčí žádosti za žádost jedinou, a to zejména v případě, pokud takto rozdělené žádosti byly podány současně, a je tedy zjevné, že spolu souvisí a jejich cílem je obejít hrozící povinnost úhrady nákladů. Složitější situace ale nastává v případě, kdy jsou tyto dílčí žádosti podávány postupně v patnáctidenních intervalech, tedy tak, aby nebylo možné vyřizování starší žádosti spojit s vyřízením nové žádosti, protože již uplynula lhůta pro vyřízení starší žádosti. Furek má za to, že by i v takovém případě mělo být možné

---

³¹¹ Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 8As 22/2010-91 ze dne 24. března 2010.

³¹² Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2As 24/2015-52 ze dne 12. března 2015. Obdobně také rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 9Ans 7/2012-56 ze dne 27. června 2012

³¹³ Rozsudek Městského soudu v Praze čj. 10A 126/2011-60 ze dne 27. února 2013.

zamezit zjevnému obcházení tak, že by povinný subjekt náklady vzniklé při vyřizování jednotlivých žádostí sečetl, a následně je uplatnil jako celek.³¹⁴

7.2.4 Fikce nedokončeného vyhledání informace

Vedle rozdělení rozsáhlé žádosti o informace je druhým používaným způsobem obcházení úhrady nákladů podání dvou žádostí, z nichž jedna směřuje k tomu, aby byla informace povinným subjektem vyhledána, avšak žadatel povinnému subjektu neuhradí vynaložené náklady, zatímco druhá žádost požaduje poskytnutí již vyhledaných informací, které povinný subjekt už má k dispozici, a tedy by neměl požadovat úhradu nákladů vynaložených na jejich vyhledání.

Furek v takovém případě dovozuje, že z hlediska úhrady vynaložených nákladů je informace vyhledána až v okamžiku, kdy byly náklady na její vyhledání zcela uhrazeny. V uvedeném případě tedy nelze v okamžik podání druhé žádosti považovat informace za vyhledané, povinný subjekt jimi tedy pro účely vyřízení žádosti nedisponuje a může požadovat úhradu vynaložených nákladů, které mu vznikly při vyřizování obou žádostí dohromady. Tento postup nepovažuje za zásah do práva na informace, protože procesní rozměr tohoto práva obchází právě žadatel a tomuto obcházení by neměla být poskytována ochrana.³¹⁵

7.3 Obrana proti obstrukcím *de lege ferenda*

Přístup veřejnosti k informacím deklarovala vláda České republiky jako jeden z pilířů koncepcí vlády v boji s korupcí. Proto vláda v protikorupční strategii pro roky 2011 a 2012 stanovila Ministerstvu vnitra úkol, předložit vládě materiál obsahující identifikaci problémů spojených se svobodným přístupem k informacím, včetně návrhů řešení identifikovaných problémů.³¹⁶ Ministerstvo vnitra na základě tohoto zadání ustavilo expertní skupinu a s její podporou vypracovalo analýzu,³¹⁷ na kterou navazoval návrh novely o svobodném přístupu k informacím.³¹⁸ Byť připravený návrh

---

³¹⁴ FUREK, A., ROTHANZL, L., JIROVEC, T., op. cit, s. 1006.

³¹⁵ Tamtéž.

³¹⁶ Strategie vlády v boji proti korupci na období let 2011 a 2012: aktualizace [online]. 2012 [cit. 2016-05-01]. Dostupné z: http://www.korupce.cz/assets/protikorupcni-strategie-vlady/na-leta-2011_2012/Strategie-vlady-v-boji-proti-korupci---aktualizace-z-kvetna-2012.pdf

³¹⁷ MINISTERSTVO VNITRA, op. cit.

³¹⁸ Návrh zákona uveřejněný v Knihovně připravované legislativy pod čj. OVA 384/13, PID KORN8YJDX4MQ, op. cit.

novely obsahoval mnoho zajímavých změn zákona o svobodném přístupu k informacím, které by mimo jiného měly vliv i na snížení míry obstrukcí, tak si vláda tento návrh před svým pádem nestihla osvojit a legislativní proces byl zastaven. Z doporučení této analýzy představím instituty správního informačního příkazu a informačního komisaře.

Zajímavým inspiračním zdrojem pro právní úpravu *de lege ferenda* je i srbský zákon o svobodném přístupu k informacím významným pro veřejnost,³¹⁹ který se umístil na přední příčce srovnání kvality parametrů legislativy upravující svobodný přístup k informacím.³²⁰ Další náměty *jsem pak čerpal* z odborné literatury.

7.3.1 Správní informační příkaz

Informační příkaz byl popsán již výše v části 7.1.3, protože je už nyní zčásti obsažen ve stávajícím znění zákona o svobodném přístupu k informacím. V současné podobě jde ale pouze o příkaz soudcovský, který lze využít až při přezkumu postupu povinného subjektu ve správním soudnictví.

Informační příkaz by ale bylo vhodné zavést i jako jeden z nástrojů, které má k dispozici nadřízený orgán povinného subjektu. Informační příkaz by bylo možné využít zejména k eliminaci procesního „ping-pongu“, kdy by odpadla potřeba vyčkávat na fiktivní rozhodnutí, které bylo popsáno v části 7.1.4. Informační příkaz vydaný správním orgánem by navíc měl tu výhodu, že by jej bylo možné vymáhat také ve správní exekuci na nepeněžitá plnění, a to prostřednictvím orgánu, který informační příkaz vydal, pokud by jím byl orgán moci výkonné nebo obecní či krajský úřad.³²¹ Nevýhodou správní exekuce je ale to, že se při ní nepřipouští ukládání dalších pokut po dosažení celkové pokuty ve výši 100 000 Kč.³²² Na druhou stranu by ale oprávněnému stále zůstala možnost, obrátit se namísto správního exekučního orgánu na exekuční soud či soudního exekutora.³²³

Ministerstvo vnitra analyzovalo dvě alternativní možnosti zavedení správního informačního příkazu, a sice buď jako součást odvolacího řízení a řízení o stížnosti,

---

³¹⁹ Law on Free Access to Information of Public Importance, op. cit.

³²⁰ Country Data. In: *Global Right to Information Rating*, op. cit.

³²¹ § 107 až § 129 správního řádu.

³²² § 129 správního řádu *a contrario*.

³²³ § 105 odst. 2 správního řádu.

nebo jako samostatný procesní institut nezávislý na těchto řízeních. Institut správního informačního příkazu byl vyhodnocen jako nezbytný, ale varianta samostatného procesního institutu byla vyhodnocena jako nesystémová a nadměrně zatěžující nadřízené orgány povinných subjektů.³²⁴ V připravené novele zákona o svobodném přístupu k informacím pak bylo v souladu s doporučením obsaženým v analýze navrženo zakotvení správního informačního příkazu jako součásti odvolacího řízení a řízení o stížnosti.³²⁵

7.3.2 Informační komisař

Expertní skupina ustavená k analýze problémů zákona o svobodném přístupu k informacím navrhla jako jednu ze změn koncepce poskytování informací také zavedení institutu informačního komisaře.³²⁶ „*Institut informačního komisaře představuje soubor zcela nových činností při uplatňování práva na informace, jejichž smyslem je sjednocovat a metodicky působit na povinné subjekty při uplatňování zákona o svobodném přístupu k informacím. Podle povahy může být tento institut doplněn též o možnost „mimoprocesní“ ingerence do vyřizování konkrétních žádostí o poskytnutí informací jednotlivými povinnými subjekty a jejich nadřízenými orgány, ať již v podobě přímého vstupu do jednotlivých řízení nebo alespoň obecným kontrolním oprávněním aktivit povinných subjektů a jejich nadřízených orgánů. Z organizačního hlediska se může jednat buď o samostatný orgán, nebo o součást některého z existujících státních orgánů.*“³²⁷ Institut informačního komisaře by tak bylo možné charakterizovat jako speciálního ombudsmana pro oblast poskytování informací.³²⁸

Ministerstvo vnitra zvažovalo tři varianty, a sice nulovou variantu, při které by nedošlo k žádné změně, dále variantu kdy by byl informační komisař metodickým a kontrolním orgánem v oblasti práva na informace a konečně variantu informačního komisaře, který by vedle metodického a kontrolního orgánu vykonával také působnost univerzálního nadřízeného orgánu na úseku práva na informace. Expertní skupina

---

³²⁴ MINISTERSTVO VNITRA, op. cit., s. 19–20.

³²⁵ Návrh zákona uveřejněný v Knihovně připravované legislativy pod čj. OVA 384/13, PID KORN8YJDX4MQ, op. cit.

³²⁶ MINISTERSTVO VNITRA, op. cit.

³²⁷ Tamtéž, s. 6.

³²⁸ FUREK, Adam. Informační komisař - ANO či NE? *Správní právo*. 2012, **45**(3), 182-192. ISSN 0139-6005, s. 182.

dospěla v případě varianty univerzálního nadřízeného orgánu k závěru, že „[p]ouze toto řešení lze považovat za řešení skutečně účinné, které by mohlo vymahatelnost práva na informace reálně posílit“.³²⁹

Podle Furka by ale bylo pro správné fungování takové instituce nutné zajistit, aby byla koncipována jako do značné míry nezávislý orgán. Buď by tedy musel vzniknout samostatný úřad informačního komisaře, což se však s ohledem na náklady jeho zavedení nejevilo jako vhodná varianta, nebo se alternativně nabízí možnost rozšířit agendu jiného nezávislého orgánu veřejné moci. Zvažovat lze například Úřad pro ochranu osobních údajů, který má na starosti agendu ochrany práva na informace v jiných státech. Je ale nutné mít na paměti, že nejvýznamnější kolize má právo na informace právě s právem na ochranu osobních údajů. Úřad pro ochranu osobních údajů by tak byl ve dvojí pozici a měl by chránit dvě protichůdná práva. Podle Furka by v lepším případě došlo k tomu, že by Úřad jedno z práv preferoval, přičemž lze předpokládat, že by šlo o právo na ochranu osobních údajů, nebo by v horším případě toto „schizoidní“ postavení tohoto Úřadu vedlo k tzv. „Papinovu efektu“ a Úřad by doslova „explodoval“.³³⁰ Přesto bylo ale právě toto řešení zvoleno v Srbsku (srov. níže).

Alternativně by bylo možné uvažovat o rozšíření agendy Veřejného ochránce práv. K tomuto řešení svádí výše uvedené pojetí informačního komisaře jako specializovaného ombudsmana pro oblast poskytování informací. Ani toto řešení by podle Furka nebylo ale vhodné, protože by tím došlo ke změně stávající koncepce instituce Veřejného ochránce práv, který by se v důsledku toho stal správním orgánem.³³¹

Bez institutu informačního příkazu by navíc podle Furka byla činnost informačního komisaře spíše problematická. Činnost nadřízených orgánů povinných subjektů totiž podle Furka nevykazuje závažnější vady, problémy byly shledávány spíše v dlouhé době pro realizaci práva na informace.³³² Zavedením informačního komisaře by se ale tento problém nevyřešil, protože by byl informační komisař ve stejné situaci, jako stávající odvolací orgány. Také by neměl žádný nástroj, jak

---

³²⁹ MINISTERSTVO VNITRA, op. cit., s. 9.

³³⁰ FUREK, A., op. cit., s. 186.

³³¹ Tamtéž.

³³² FUREK, A., op. cit., s. 187.

zabránit procesnímu ping-pongu poté, co by zrušil prvoinstanční rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informace. Výsledným efektem by tak bylo nahrazení jednoho nadřízeného orgánu jiným, aniž by byla řešena příčina problému.

Ministerstvo vnitra se nakonec přiklonilo k nulové variantě, avšak pouze za předpokladu, že dojde k zavedení informačního příkazu a dojde ke „zrychlení“ soudní ochrany práva na informace. Důvodem pro volbu nulové varianty byla jak finanční náročnost zavedení institutu informačního komisaře, tak legislativní zdrženlivost, protože zavedení tohoto institutu by vedlo k nutnosti zásadně přepracovat zákon o svobodném přístupu k informacím, nebo jej nahradit novým předpisem.

V protikorupční strategii pro roky 2013 a 2014 však i přesto vláda uložila Ministerstvu vnitra za úkol, vypracovat analýzu možností zřízení informačního komisaře.³³³ Ministerstvo vnitra však i v této analýze dospělo k závěru, že zavedení institutu informačního komisaře není vhodné. Náklady na zavedení tohoto institutu by podle ministerstva přesáhly jeho přínosy. Navíc by podle ministerstva bylo zavedení institutu informačního komisaře nesystémové, protože „[k]onflikt vybraného základního lidského práva resp. spíše jeho uplatnění s orgány moci výkonné či jejich činností je nesporně typický i pro další oblasti veřejné správy. Proto nelze takovou skutečnost považovat dle předkladatele za důvod zvláštního institucionálního zajištění konkrétní agendy. Předkladatel se též domnívá, že konkurence institutu informačního komisaře správním soudům v oblasti uplatnění práva na informace by v konkrétním případě mohla znamenat porušení čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, neboť k ochraně základních práv je zásadně povolán soud.“³³⁴

Institut informačního komisaře byl obsažen také v návrhu senátního návrhu zákona, kterým se měl novelizovat zákon o svobodném přístupu k informacím.³³⁵ Návrh zakotvoval zřízení Úřadu pro ochranu informačních svobod, který se měl stát

---

³³³ ÚŘAD VLÁDY ČESKÉ REPUBLIKY, ODBOR PRO KOORDINACI BOJE S KORUPCÍ. *Od korupce k integritě: Strategie vlády v boji s korupcí na období let 2013 a 2014* [online]. Praha, 2013 [cit. 2016-05-01]. Dostupné z: http://www.korupce.cz/assets/protikorupcni-strategie-vlady/na-leta-2013-2014/Strategie-2013-a-2014---aktualni-verze_1.pdf

³³⁴ MINISTERSTVO VNITRA. *Analýza možností zřízení informačního komisaře a vybraných problémů spojených se zákonem o svobodném přístupu k informacím: varianta pro meziresortní připomínkové řízení* [online]. Praha, 2013 [cit. 2016-05-01]. Dostupné z: <https://apps.odok.cz/veklep-detail?pid=KORN9EZ9SYOL>, s. 35.

³³⁵ Návrh senátního návrhu zákona senátora Libora Michálka a dalších senátorů, kterým se mění zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, senátní tisk č. 296, deváté funkční období 2012-2014.

„ústředním správním úřadem pro oblast práv a svobod podle čl. 17 Listiny základních práv a svobod, zejména svobodného přístupu k informacím v rozsahu stanoveném [zákonem o svobodném přístupu k informacím]“³³⁶ Úřad se měl stát orgánem, který by výlučně rozhodoval o stížnosti na postup při vyřizování informace. Úřad měl dále na návrh povinného subjektu rozhodovat o odmítnutí zjevně nerozumné žádosti o informace. Pojem nerozumné žádosti byl převzat z Úmluvy Rady Evropy o přístupu k úředním dokumentům³³⁷. Konečně měl úřad metodicky podporovat uplatňování zákona o svobodném přístupu k informacím a vydávat k němu metodické pokyny. Úřad měl být veden předsedou, kterého by na návrh Senátu jmenoval prezident republiky. Druhou klíčovou postavou úřadu by byl informační komisař, kterého by na návrh Poslanecké sněmovny jmenoval také prezident republiky. Jak předseda, tak informační komisař, měli být jmenováni na šest let v nejvýše dvou po sobě jdoucích obdobích. Předseda měl stát v čele úřadu, zastupovat úřad navenek a rozhodovat jako druhostupňový orgán ve správních řízeních vedených úřadem. Informační komisař pak měl být vedoucím zaměstnancem úřadu, který by vydával prvostupňová rozhodnutí úřadu. Senát si ale návrh senátního návrhu zákona neosvojil a zamítl ho.³³⁸

Informační komisař je zakotven i v srbském zákoně o svobodném přístupu k informacím veřejného významu. Srbský informační komisař³³⁹ je konstruován jako samostatný a nezávislý státní orgán,³⁴⁰ kterému je dále svěřena působnost v oblasti ochrany osobních údajů. Takto pojatý orgán byl zvažován i v analýze Ministerstva vnitra.

Srbský informační komisař je ve věcech práva na informace nadřízený povinným subjektům. Žadatel o informace může podat ke komisaři stížnost na povinný subjekt, pokud povinný subjekt neposkytne ve lhůtě požadovanou informaci, pokud požaduje nepřiměřenou náhradu nákladů za úkony spojené s vyřízením žádosti o informace nebo pokud povinný subjekt neumožní nahlédnutí a pořizování opisů a výpisů z požadovaného dokumentu.³⁴¹ Stížnost ke komisaři však není možné podat

---

³³⁶ Senátní tisk č. 296, deváté funkční období 2012-2014, op. cit., s. 12.

³³⁷ Úmluva Rady Evropy o přístupu k úředním dokumentům, Tromsø, op. cit.

³³⁸ 22. schůze Senátu konaná dne 19. června 2014.

³³⁹ Повереник за информације од јавног значаја и заштиту података о личности [Poverenik za informacije od javnog značaja i zaštitu podataka o ličnosti], Komisař pro informace veřejného významu a ochranu osobních údajů, <http://www.poverenik.rs/>

³⁴⁰ Law on Free Access to Information of Public Importance: Serbia, op. cit., čl. 1.

³⁴¹ Tamtéž, čl. 22.

proti Národní skupštině (parlament), prezidentu republiky, vládě, nejvyššímu soudu, ústavnímu soudu a republikovému státnímu zástupci. Proti rozhodnutí komisaře jsou přípustné opravné prostředky ve správním řízení.³⁴²

Specifické postavení má srbský komisař v případě, kdy povinný subjekt nedisponuje požadovanou informací. Namísto toho, aby v takovém případě postoupil žádost tomu povinnému subjektu, který by touto informací disponovat měl, postoupí povinný subjekt žádost informačnímu komisaři s doporučením, který jiný povinný subjekt by měl informací disponovat. Komisař následně prošetří, zda povinný subjekt informací skutečně nedisponuje, a pokud tomu tak opravdu je, určí komisař sám povinný subjekt, kterému žádost postoupí.³⁴³ Srbský informační komisař dále metodicky působí v oblasti úhrady nákladů spojených s vyhledáním informací.³⁴⁴

Vedle toho srbský informační komisař sleduje dodržování zákona o svobodném přístupu k informacím veřejného významu povinnými subjekty, připravuje předpisy k provádění práva na informace veřejného významu, navrhuje povinným subjektům opatření k zlepšení jejich činnosti podle zákona o svobodném přístupu k informacím veřejného významu, přijímá opatření v souvislosti se školením zaměstnanců povinných subjektů a informuje veřejnost o obsahu zákona o svobodném přístupu k informacím veřejného významu a o jejich právech v této oblasti.³⁴⁵

Srbského informačního komisaře jmenuje Národní skupština na dobu sedmi let. Mandát komisaře lze opakovat nejvýše jednou. Zákon výslovně stanovuje, že má komisař plat ve shodné výši, jako soudce nejvyššího soudu, a že vůči němu není možné vyvodit právní důsledky pro jeho vyjádřené názory či doporučení. V případě trestního stíhání v souvislosti s výkonem jeho funkce může být informační komisař zadržen pouze se souhlasem Národní skupštiny.³⁴⁶

Srbský informační komisař každoročně předkládá Národní skupštině výroční zprávu o činnosti povinných subjektů v oblasti svobodného přístupu k informacím

---

³⁴² Tamtéž, čl. 27.

³⁴³ Tamtéž, čl. 20.

³⁴⁴ Tamtéž, čl. 17.

³⁴⁵ Tamtéž, čl. 35.

³⁴⁶ Tamtéž, čl. 32.

a o jeho vlastní činnosti v této oblasti, a případně Národnímu shromáždění předkládá i další informace, které uzná za vhodné.³⁴⁷

Podle výroční zprávy za rok 2015 vyřizoval srbský informační komisař v tomto roce 9.012 případů, z nichž 3.317 napadlo v roce 2014 a 5.695 napadlo v roce 2015. Z tohoto množství 5.646 případů vyřídil (63 %), a zbývajících 3.366 případů (37 %) zůstalo nevyřešeno. Agendu komisaře pro informace veřejného zájmu a ochranu osobních údajů vykonávalo cca 60 zaměstnanců na plný úvazek, přičemž agenda svobodného přístupu k informacím představovala 76 % případů, řešených komisařem.³⁴⁸ Z uvedených údajů lze usuzovat, že personální zabezpečení úřadu srbského informačního komisaře je nedostatečné.³⁴⁹

S ohledem na to, že Srbsko má cca 7 milionů obyvatel,³⁵⁰ lze očekávat, že při zavedení institutu informačního komisaře se srovnatelnými pravomocemi v České republice by pro výkon jeho agendy bylo zapotřebí vyčlenit alespoň 103 úvazků.

7.3.3 Sankce

V odborné literatuře byla diskutována i možnost ukládat v souvislosti s výkonem práva na informace sankce a to jak povinným subjektům, tak žadatelům o informace.

V případě povinných subjektů přichází v úvahu několik různých způsobů jejich trestání. Jako minimalistickou variantu navrhuje Korbel ukládat sankce za porušení povinnosti zveřejňovat informace v zákonem stanoveném rozsahu.³⁵¹ V širší variantě navrhuje Korbel uplatňovat sankce i v rámci vyřizování individuálních

---

³⁴⁷ Tamtéž, čl. 36.

³⁴⁸ Report on implementation of the law on free access to information of public importance and the law on personal data protection for 2015. In: *Commissioner for Information of Public Importance and Personal Data Protection* [online]. Bělehrad: Commissioner for Information of Public Importance and Personal Data Protection, 2016 [cit. 2016-09-05]. Dostupné z: <http://www.poverenik.rs/images/stories/dokumentacija-nova/izvestajiPoverenika/2015/IZVESTAJ2015/enizvestaj2015.pdf>, s. 6, 16 a 90.

³⁴⁹ Ze 60 zaměstnanců připadá agenda svobodného přístupu k informacím na cca 46 z nich. Těchto cca 46 zaměstnanců vyřídí 63 % případů v souvislosti se svobodným přístupem k informacím. Lze očekávat, že na plné vyřízení všech napadnutých případů by bylo zapotřebí 73 zaměstnanců zabývajících se výhradně agendou svobodného přístupu k informacím.

³⁵⁰ Latest indicators: Republic of Serbia. In: *Statistical Office of the Republic of Serbia* [online]. Bělehrad: Statistical Office of the Republic of Serbia, 2016 [cit. 2016-09-05]. Dostupné z: <http://webzrs.stat.gov.rs/WebSite/Public/PageView.aspx?pKey=2>

³⁵¹ KORBEL, František. K návrhu novelizace zákona o svobodném přístupu k informacím. *Správní právo*. 2013, **46**(4-5), 236 a 269-295. ISSN 0139-6005, s. 291.

žádostí, a to jak ve formě správních deliktů povinných subjektů, tak ve formě individuální odpovědnosti úředních osob povinných subjektů ve formě přestupků.³⁵²

Výše citovaný zamítnutý návrh senátního návrhu novely zákona o svobodném přístupu k informacím pak v sobě zahrnoval správní delikt povinného subjektu. Úřad pro ochranu informačních svobod by podle tohoto návrhu mohl povinnému subjektu uložit pokutu až do výše 200.000,- Kč nebo až do výše 0,2 % hodnoty vlastního kapitálu, pokud by sankce byla ukládána veřejné instituci.³⁵³

Pokud jde o sankce pro žadatele, navrhuje Korbel doplnit ustanovení § 62 odst. 2 správního řádu, upravující pořádkovou pokutu, kterou lze uložit tomu, kdo učiní hrubě urážlivé podání, do výčtu podpůrně aplikovaných ustanovení správního řádu, uvedených v § 20 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím.³⁵⁴

---

³⁵² Tamtéž.

³⁵³ Senátní tisk č. 296, deváté funkční období 2012-2014, op. cit., s. 12.

³⁵⁴ KORBEL, F., 2013, op. cit. s. 292.

8 Závěr

Tématem práce byly obstrukce povinných subjektů a žadatelů o informace, ke kterým dochází v souvislosti s realizací práva na informace. Právo na informace je politickým právem, úzce souvisejícím se svobodou projevu, které všem umožňuje získávat relevantní informace o tom, co se děje ve veřejném prostoru, jehož jsou součástí, a umožňuje schopnost, relevantně se vyjadřovat k otázkám veřejného života.

Vymezení práva na informace je poměrně široké, avšak přesto toto právo není bezbřehé. Vedle práva na informace plynou z ústavního pořádku další práva, svobody či legitimní zájmy státu, se kterými může být právo na informace v konfliktu. Přímou ze své podstaty jde například o právo na ochranu soukromí nebo o zájem státu ochraňovat utajované informace, jejichž vyzrazení by mohlo ohrozit bezpečnost státu. Právo na informace se však v konkrétních případech může dostat do konfliktu i s dalšími právy, svobodami nebo zájmy. Proto lze právo na informace omezit a požadované informace neposkytnout. K omezení práva na informace je ale možné přistoupit pouze pokud je splněn jak formální požadavek zakotvení takového omezení v zákoně, tak materiální požadavek jeho nezbytnosti v demokratické společnosti pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Zájem na zveřejnění informace také nesmí být neproporcionální vzhledem k zásahu do jiného základního práva, svobody nebo legitimního zájmu státu.

Realizace práva na informace ale v praxi není omezována pouze z výše uvedených důvodů. Povinné subjekty kladou žadatelům o informace i další překážky, kterými realizaci práva na informace nezákonně či nesprávně brání. Na druhou stranu, i v případě některých žadatelů o informace lze konstatovat, že jejich žádosti o informace nejsou motivovány ani tak tím, aby získali informace sloužící jako podklad k relevantnímu vyjadřování se k otázkám veřejného života, ale jsou motivovány „potrápením“ povinného subjektu.

V právní úpravě *de lege lata* jsou již v současné době zakotveny některé právní prostředky ochrany jak před obstrukcemi povinného subjektu, tak před obstrukcemi žadatelů o informace. Některé z nich jsou obsaženy přímo v zákoně

o svobodném přístupu k informacím a další z nich dovodila praxe a potvrdila je judikatura. To však neznamená, že by nebylo možné *de lege ferenda* uvažovat i o zavedení dalších prostředků, zejména zřízení informačního komisaře a zavedení správního informačního příkazu.

8.1 Náměty na možné rozšíření práce

V části 4.3 jsem provedl výběrovou sondu do výročních zpráv povinných subjektů, abych získal hrubou představu o míře obstrukcí mezi povinnými subjekty. Jak jsem ale v této části popsal, jsou závěry, které z této sondy plynou, nutně zatíženy systematickou chybou plynoucí z neznámé míry falešných a latentních obstrukcí. Druhou slabinou této sondy je její rozsah. Zaměřuje se pouze na vybrané skupiny povinných subjektů, a to pouze v rámci jediného kalendářního roku. Pro odhad míry obstrukcí žadatelů o informace pak v současné době neexistuje metodologie vůbec.

Mám za to, že odhadu míry obstrukcí by bylo vhodné se dále rigorózně věnovat, a to jak ze strany povinných subjektů, tak ze strany žadatelů o informace. Z tohoto důvodu by bylo vhodné, pokusit se aplikovat metody pro odhad míry latentních obstrukcí, zejména pomocí výzkumu pomocí informátorů, self-reportů, viktimizačních výzkumů, expertních šetření, experimentů a zúčastněného pozorování, a rozšířit okruh zdrojových dat na výroční zprávy z více let (v současné době by většina povinných subjektů měla disponovat 15 výročními zprávami za roky 2000 až 2015) a od více povinných subjektů. Metodologii pro odhad míry obstrukcí žadatelů o informace by bylo nutné vytvořit zcela od základu. Získaná data by bylo vhodné navázat na postupný vývoj judikatury v oblasti svobodného přístupu k informacím. Z takovýchto dat by bylo možné získat přesnější informace o vývoji a trendech míry obstrukcí a o působení rozhodovací činnosti soudů na ni. Také by tyto poznatky bylo možné využít při posuzování účinnosti zavedených opatření proti obstrukcím a při navrhování nových opatření *de lege ferenda*. Takový výzkum by však již výrazně přesahoval cíle, které byly na počátku pro tuto práci vymezeny, a bylo by vhodnější jim věnovat samostatnou práci.

Použitá literatura

Monografie a komentářová literatura

ANDĚL, Jiří. *Matematická statistika*. 2. vyd. Praha: Státní nakladatelství technické literatury, 1985.

BREJCHA, Aleš. *Právo na informace a povinnost mlčenlivosti v českém právním řádu*. Praha: Codex Bohemia, 1998. ISBN 80-859-6347-7.

FUREK, Adam, Lukáš ROTHANZL a Tomáš JIROVEC. *Zákon o svobodném přístupu k informacím: komentář*. Praha: C. H. Beck, 2016. Beckova edice komentované zákony. ISBN 978-80-7400-273-1.

GŘIVNA, Tomáš, Miroslav SCHEINOST, Ivana ZOUBKOVÁ, et al. *Kriminologie*. 4. vyd. Praha: Wolters Kluwer, 2014. ISBN 978-80-7478-614-3.

IKRÉNYI, Peter, Juraj TKÁČ, Ivan IKRÉNYI, Dominika VOKÁLOVÁ a Martin BAKO. *Zákon o slobodnom prístupe k informáciám (zákon o slobode informácií): komentár*. Bratislava: Wolters Kluwer, 2015. ISBN 978-808-1682-285.

JIROVEC, Tomáš a Adam FUREK. *Metodické doporučení k postupu povinných subjektů podle zákona č. 106/1999, o svobodném přístupu k informacím* [online]. Praha: Ministerstvo vnitra České republiky, odbor veřejné správy, dozoru a kontroly, 2015 [cit. 2016-04-20]. ISBN 978-80-86466-88-0. Dostupné z: <http://www.mvcr.cz/odk2/soubor/metodicke-doporuceni-k-postupu-povinnych-subjektu-podle-zakona-106-1999-sb-o-svobodnem-pristupu-k-informacim.aspx>

KMEC, Jiří, David KOSARĚ, Jan KRATOCHVÍL a Michal BOBEK. *Evropská úmluva o lidských právech: komentář*. Praha: C.H. Beck, 2012, xxvii, 1660 s. Velké komentáře. ISBN 9788074003653.

KNAPP, Viktor. *Teorie práva*. Vyd. 1. Praha: C.H. Beck, 1995, xvi, 247 s. Beckovy právnické učebnice. ISBN 80-717-9028-1.

KORBEL, František. *Právo na informace: zákon o svobodném přístupu k informacím : zákon o právu na informace o životním prostředí : komentář*. 2., aktualiz. a dopl. vyd. Praha: Linde, 2005. ISBN 80-720-1465-X.

KORBEL, František. *Přehled judikatury ve věcech práva na informace*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2013, 422 s. Judikatura (Wolters Kluwer ČR). ISBN 978-80-7478-022-6.

MELOUN, Milan a Jiří MILITKÝ. *Kompendium statistického zpracování dat: metody a řešené úlohy včetně CD*. Praha: Academia, 2002. ISBN 80-200-1008-4.

- PAVLÍČEK, Václav, Ján GRÓNSKÝ, Jiří HŘEBEJK, et al. *Ústavní právo a státověda*. Praha: Leges, 2011, s. 460-705. Student (Leges). ISBN 978-80-87212-90-5.
- PAVLÍČEK, Václav, Jiří HŘEBEJK, Viktor KNAPP, Jan KOSTEČKA, Zdeněk SOVÁK a Radovan SUCHÁNEK. *Ústava a ústavní řád České republiky: komentář, 2. díl, práva a svobody. 2., dopl. a podstatně rozš. vyd.* Praha: Linde, 2002. ISBN 80-720-1391-2.
- POTOČNÝ, Miroslav a Jan ONDŘEJ. *Mezinárodní právo veřejné: zvláštní část. 6., doplněné a rozšířené vydání*. Praha: C. H. Beck, 2011. Beckovy právnické učebnice. ISBN 978-80-7400-398-1.
- PULKRÁBEK, Zdeněk. *Zákaz zneužití práva v rozporu s jeho účelem*. Vyd. 1. Praha: Eurolex Bohemia, 2007, 158 s. ISBN 80-86861-93-7.
- SVATOŠ, Roman. *Kriminologie*. Plzeň: Aleš Čeněk, 2012. ISBN 978-80-7380-389-6.
- WINTR, Jan. *Metody a zásady interpretace práva*. Praha: Auditorium, 2013, 229 s., ISBN 978-80-87284-36-0.

Články

- BOHÁČ, Radim. Sleva na dani pro pracující důchodce v souvislosti se zneužitím práva a svévolí. In: MRKÝVKA, Petr (ed.), Ivana PAŘÍZKOVÁ (ed.) a Jiří VALDHANS (ed.). *DNY PRÁVA 2014 – DAYS OF LAW 2014: Část VIII. Zneužití práva a svévole při veřejné finanční činnosti*. Brno: Masarykova univerzita, 2015, s. 9-25. Acta Universitatis Brunensis: Iuridica, vol. 527. ISBN 978-80-210-7914-4.
- CIBULKA, Jan. Kolik napršelo? To nepotřebujete vědět. In: *Datastory.cz* [online]. [cit. 2016-04-06]. Dostupné z: <https://datastory.cz/kolik-naprshelo-to-nepotrebujete-vedet/>
- ČESKÁ NÁRODNÍ BANKA. *Finanční stabilita* [online]. [cit. 2016-05-18]. Dostupné z: http://www.cnb.cz/cs/financni_stabilita/
- FERJENČÍK, Mikuláš. Kancelář prezidenta neřekla, kdo připravoval amnestii. Připojte se k naší žádosti o informace!. *Pirati.CZ* [online]. [cit. 2016-05-27]. Dostupné z: <https://www.pirati.cz/tiskove-zpravy/kancelar-prezidenta-nerekla-kdo-pripavoval-amnestii-pripojte-se-k-nasi-zadosti-o-informace>
- FUREK, Adam. Informační komisař - ANO či NE? *Správní právo*. 2012, **45**(3), 182-192. ISSN 0139-6005, s. 182.
- GRONWALDTOVÁ WAGNEROVÁ, Petra. Přístup k úředním dokumentům. Průvodce. Generální ředitelství Lidských práv. Integrovaný projekt Rady Evropy "Making democratic institutions work" - překlad. *Správní právo*. 2013, **46**(4-5), 194-213. ISSN 0139-6005.

- JIRSA, Jaromír. Lze se účinně bránit zneužívání práva v civilním řízení? *Právní prostor* [online]. 2014, 2014-02-26 [cit. 2016-03-24]. Dostupné z: <http://www.pravniprostor.cz/clanky/procesni-pravo/lze-se-ucinne-branit-zneuzivani-prava-v-civilnim-rizeni>
- KORBEL, František. K návrhu novelizace zákona o svobodném přístupu k informacím. *Správní právo*. 2013, 46(4-5), 236 a 269-295. ISSN 0139-6005
- MIKULECKÁ, Šárka. Muž zavalil dotazy obec Seč, zastupitelé rezignovali. In: *Deník.cz* [online]. [cit. 2016-04-20]. Dostupné z: <http://www.denik.cz/pardubicky-kraj/muz-obec-zavalil-dotazy-zastupitele-rezignovali-20140116-ojk2.html>
- ROBBERS, Gerhard. Informationelle Selbstbestimmung und allgemeine Informationsfreiheit in Deutschland. *Juridica international: Law Review University of Tartu*. Tartu, 2002, 7(VII), 98-105. DOI: <http://dx.doi.org/10.12697/issn1406-1082>. ISSN 1406-1082.
- ROZEHNAL, Aleš. Právník: utajování s odkazem na autorský zákon? Policie je úplně vedle!. In: *HlídacíPes.org: Žurnalistika ve veřejném zájmu* [online]. Praha: Ústav nezávislé žurnalistiky, 2015 [cit. 2016-09-16]. Dostupné z: <http://hlidacipes.org/pravnik-utajovani-s-odkazem-na-autorsky-zakon-policie-je-uplne-vedle/>
- TULÁČEK, Michal. Kolikrát je třeba anonymizovat rozsudek? In: *Právní prostor* [online]. s.l., 2014 [cit. 2016-04-06]. Dostupné z: <http://www.pravniprostor.cz/clanky/ostatni-pravo/kolikrat-je-treba-anonymizovat-rozsudek>
- TULÁČEK, Michal. *Jak jsem žádal o informace: Data o odcizených vozidlech* [online]. [cit. 2016-04-29]. Dostupné z: <http://www.tulacek.eu/106/policie.html>

Judikatura

Ústavní soud České republiky

Nález sp. zn. Pl. ÚS 4/94 ze dne 12. října 1994 (publikováno pod č. 214/1994 Sb.).

Nález sp. zn. Pl. ÚS 2/10 ze dne 30. března 2010 (publikováno pod č. N 68/56 Sb. NU 761 a pod č. 123/2010 Sb.).

Usnesení sp. zn. III. ÚS 156/02 ze dne 18. prosince 2002.

Nález sp. zn. III. ÚS 686/02 ze dne 27. února 2003 (publikováno pod č. N 30/29 Sb. NU).

Odlišné stanovisko soudkyně JUDr. Elišky Wagnerové k nálezu sp. zn. Pl. ÚS 31/03 ze dne 11. února 2004 (publikováno pod č. N 16/32 Sb. NU).

Nález sp. zn. Pl. ÚS 29/08 ze dne 21. dubna 2009 (publikováno pod č. N 89/53 Sb. NU a č. 181/2009 Sb.).

Nejvyšší správní soud České republiky

Rozsudek čj. 1Afs 107/2004-48 ze dne 10. listopadu 2005.

Rozsudek čj. 1Ans 5/2010-172 ze dne 16. prosince 2010 (publikováno pod č. 2440/2011 Sb. NSS).

Rozsudek čj. 1As 17/2008-67 ze dne 7. května 2008 (publikováno pod č. 1627/2008 Sb. NSS).

Rozsudek čj. 1As 98/2008-148 ze dne 29. července 2009 (publikováno pod č. 1944/2009 Sb. NSS).

Rozsudek čj. 1As 97/2009-119 ze dne 16. března 2010 (publikováno pod č. 2166/2011 Sb. NSS).

Rozsudek čj. 1As 28/2010-86 ze dne 17. června 2010 (publikováno pod č. 2128/2010 Sb. NSS)

Rozsudek čj. 1As 105/2010-73 ze dne 17. února 2011.

Rozsudek čj. 1As 107/2011-70 ze dne 19. října 2011 (publikováno pod č. 2493/2012 Sb. NSS).

Rozsudek čj. 1As 59/2012-33 ze dne 28. března 2012.

Rozsudek čj. 1As 142/2012-32 ze dne 30. října 2012.

Rozsudek čj. 1As 78/2014-41 ze dne 13. srpna 2014 (publikováno pod č. 3127/2014 Sb. NSS)

Rozsudek čj. 1As 162/2014-63 ze dne 28. května 2015 (publikováno pod č. 3276/2015 Sb. NSS).

Rozsudek čj. 2Ans 4/2009-93 ze dne 6. října 2009.

Rozsudek čj. 2Ans 8/2010-68 ze dne 11. dubna 2011.

Rozsudek čj. 2Ans 13/2012-14 ze dne 15. listopadu 2012.

Rozsudek čj. 2As 89/2006-107 ze dne 12. července 2007 (publikováno pod č. 1367/2007 Sb. NSS).

Rozsudek čj. 2As 12/2007-79 ze dne 7. srpna 2007.

Rozsudek čj. 2As 58/2007-52 ze dne 19. února 2008 (publikováno pod č. 1586/2008 Sb. NSS).

Rozsudek čj. 2As 71/2007-56 ze dne 2. dubna 2008.

Rozsudek čj. 2As 4/2011-102 ze dne 27. dubna 2011.

Rozsudek čj. 2As 93/2011-79 ze dne 4. října 2011 (publikováno pod č. 2462/2012 Sb. NSS).

Rozsudek čj. 2As 132/2011-121 ze dne 20. prosince 2012.

Rozsudek čj. 2As 24/2015-52 ze dne 12. března 2015.

Rozsudek čj. 3Ads 33/2006-57 ze dne 16. května 2007 (publikováno pod č. 1272/2007 Sb. NSS).

Rozsudek čj. 3As 13/2007-35 z 28. března 2008.

Rozsudek čj. 4Ans 13/2008-87 ze dne 27. října 2010.

Rozsudek čj. 4Ans 16/2009-83 ze dne 27. ledna 2010.

Rozsudek čj. 5A 119/2001-38 ze dne 10. října 2003 (publikováno pod č. 74/2004 Sb. NSS).

Rozsudek čj. 5A 159/2002-49 ze dne 21. srpna 2003 (publikováno pod č. 226/2004 Sb. NSS).

Rozsudek čj. 5As 28/2007-89 ze dne 17. ledna 2008 (publikováno pod č. 1532/2008 Sb. NSS).

Rozsudek čj. 5As 64/2008-155 ze dne 1. června 2010 (publikováno pod č. 2109/2010 Sb. NSS).

Usnesení čj. 5As 57/2013-16 ze dne 27. září 2013.

Rozsudek čj. 5As 76/2014-23 ze dne 31. července 2014 (publikováno pod č. 3109/2014 Sb. NSS).

Rozsudek čj. 6A 93/2001-56 ze dne 25. října 2004 (publikováno pod č. 453/2005 Sb. NSS).

Rozsudek čj. 6As 40/2004-62 ze dne 25. srpna 2005 (publikováno pod č. 711/2005 Sb. NSS).

Rozsudek čj. 6As 18/2009-63 ze dne 14. září 2009 (publikováno pod č. 1957/2009 Sb. NSS).

Rozsudek čj. 6As 68/2014-21 ze dne 25. června 2014.

Rozsudek čj. 6As 113/2014-35 ze dne 28. ledna 2015.

Rozsudek čj. 6As 136/2014-41 ze dne 7. dubna 2015 (publikováno pod č. 3223/2015 Sb. NSS).

Rozsudek čj. 6As 38/2015-51 ze dne 15. října 2015.

Rozsudek čj. 7As 28/2005-66 ze dne 20. dubna 2006.

Rozsudek čj. 7As 101/2011-66 ze dne 26. října 2011.

Rozsudek čj. 8As 57/2006-67 ze dne 29. května 2008 (publikováno pod č. 1688/2008 Sb. NSS).

Rozsudek čj. 8As 22/2010-91 ze dne 24. března 2010.

Rozsudek čj. 8As 55/2012-62 ze dne 22. října 2014 (publikováno pod č. 3155 Sb. NSS).

Rozsudek čj. 8As 182/2014-12 ze dne 6. února 2015.

Rozsudek čj. 9Ans 7/2012-56 ze dne 27. června 2012.

Rozsudek čj. 9As 111/2011-30 ze dne 12. dubna 2012.

Usnesení čj. 10As 226/2014-16 ze dne 13. listopadu 2014.

Nejvyšší soud České republiky

Usnesení sp. zn. 29Nd 201/2008 ze dne 15. 7. 2008.

Usnesení sp. zn. 29Cdo 3013/2010 ze dne 27. října 2011.

Usnesení sen. zn. 29NSČR 13/2011 ze dne 27. října 2011.

Usnesení sp. zn. 32Cdo 981/2012 ze dne 25. dubna 2012.

Městský soud v Praze a krajské soudy

Rozsudek Městského soudu v Praze čj. 5Ca 385/2008-78 ze dne 7. ledna 2010.

Rozsudek Městského soudu v Praze čj. 10A 126/2011-60 ze dne 27. února 2013.

Rozsudek Městského soudu v Praze čj. 9A 151/2013-37 ze dne 29. června 2016.

Rozsudek Městského soudu v Praze čj. 10A 18/2014-52 ze dne 25. dubna 2014.

Usnesení Městského soudu v Praze čj. 23Co 408/2014-87 ze dne 24. září 2014.

Rozsudek Městského soudu v Praze čj. 11A 40/2015-34 ze dne 24. srpna 2016.

Usnesení Krajského soudu v Brně čj. 30Ca 86/2007-17 ze dne 21. června 2007.

Rozsudek Krajského soudu v Brně čj. 62A 26/2012-129 ze dne 7. června 2013 (publikováno pod č. 2979/2014 Sb. NSS).

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě čj. 22A 35/2013-49 ze dne 25. června 2015.

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové čj. 52A 76/2014-97 ze dne 13. února 2015.

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů

Usnesení čj. Konf 115/2009-34 ze dne 15. září 2010 (publikováno pod č. 2301/2011 Sb. NSS).

Soudní dvůr Evropské unie

Rozsudek *Halifax plc, Leeds Permanent Development Services Ltd, County Wide Property Investments Ltd proti Commissioners of Customs & Excise*, C-255/02, EU:C:2006:121.

Rozsudek *Volker und Markus Schecke GbR a Hartmut Eifert v. Land Hessen*, spojené věci C-92/09 a C-93/09, EU:C:2010:662.

Evropský soud pro lidská práva

Association for European Integration and Human Rights a Ekimdzhiev proti Bulharsku, rozsudek, 28. 6. 2007, č. 62540/00.

S. a Marper proti Spojenému království, rozsudek velkého senátu, 4. 12. 2008, č. 30562/04.

Zahraníční soudy

Rozsudek Nejvyššího soudu Austrálie *Osland v Secretary to the Department of Justice* [2008] HCA 37.

Rozsudek Nejvyššího soudu Kanady *Dagg v. Canada (Minister of Finance)* [1997] 2 SCR 403.

Rozsudek Nejvyššího soudu Spojených států amerických *NLRB v. Robbins Tire & Rubber Co.* 437 U.S. 214 (1978).

Právní předpisy

Předpisy vydané na území České republiky

Vládní nařízení č. 96/1953 Sb. o Hydrometeorologickém ústavu.

Zákon č. 141/1961 Sb., trestní řád.

Zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád.

Zákon č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky.

Zákon č. 81/1966 Sb., o periodickém tisku a o ostatních hromadných informačních prostředcích.

Zákon č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení.

Zákon č. 17/1992 Sb., o životním prostředí.

Zákon č. 256/1992 Sb., o ochraně osobních údajů v informačních systémech.

Usnesení České národní rady č. 2/1993 Sb., o vyhlášení Listiny základních práv a svobod jako součásti ústavního pořádku České republiky.

Zákon č. 6/1993 Sb., o České národní bance.

Zákon č. 114/1993 Sb., o kanceláři prezidenta republiky.

Zákon č. 153/1994 Sb., o zpravodajských službách České republiky.

Zákon č. 89/1995 Sb., o státní statistické službě.

Vyhláška č. 173/1995 Sb., kterou se vydává dopravní řád drah.

Zákon č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách).

Zákon č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí.

Zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.

Zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů.

Zákon č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon).

Zákon č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení).

Zákon č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení).

Zákon č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze.

Zákon č. 39/2001 Sb., kterým se mění zákon č. 483/1991 Sb., o České televizi, ve znění pozdějších předpisů, a o změně některých dalších zákonů.

Zákon č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole.

Zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní.

Zákon č. 500/2004 Sb., správní řád.

Zákon č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti.

Nařízení vlády č. 522/2005 Sb., kterým se stanoví seznam utajovaných informací.

Zákon č. 61/2006 Sb., kterým se mění zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon), ve znění zákona č. 81/2005 Sb., a zákon č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů.

Zákon č. 69/2006 Sb., o provádění mezinárodních sankcí.

Nařízení vlády č. 173/2006 Sb., o zásadách stanovení úhrad a licenčních odměn za poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím, k provedení § 21 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím.

Zákon č. 253/2008 Sb., o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu.

Zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád.

Zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník.

Rozhodnutí prezidenta republiky č. 1/2013 Sb., o amnestii.

Zákon č. 293/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

Zákon č. 304/2013 Sb., o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob.

Zákon č. 181/2014 Sb., o kybernetické bezpečnosti a o změně souvisejících zákonů (zákon o kybernetické bezpečnosti).

Zákon č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách.

Zákon č. 298/2016 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o službách vytvářejících důvěru pro elektronické transakce, zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon), ve znění pozdějších předpisů.

Obecně závazná vyhláška č. 55/2000 Sb. HMP, kterou se vydává Statut hlavního města Prahy

Evropské právo (vyjma mezinárodních smluv)

Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise.

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/4/ES ze dne 28. ledna 2003 o přístupu veřejnosti k informacím o životním prostředí a o zrušení směrnice Rady 90/313/EHS.

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/98/ES ze dne 17. listopadu 2003, o opakovaném použití informací veřejného sektoru, ve znění směrnice 2013/37/EU.

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/2/ES ze dne 14. března 2007 o zřízení Infrastruktury pro prostorové informace v Evropském společenství (INSPIRE).

Listina základních práv Evropské unie, Úř. věst. C 202, 7. června 2016, s. 389-405.

Mezinárodní smlouvy

Vyhláška ministra zahraničních věcí č. 120/1976 Sb., o Mezinárodním paktu o občanských a politických právech a Mezinárodním paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech.

Sdělení Federálního ministerstva zahraničních věcí č. 209/1992 Sb., o Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. (*Evropská úmluva o lidských právech – pozn. autora*)

Sdělení Ministerstva zahraničních věcí č. 124/2004 Sb. m. s., o Úmluvě o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí.

Smlouva o Evropské unii, Úř. věst. C 202, 7. června 2016, s. 13-46.

Smlouva o fungování Evropské unie, C 202, 7. června 2016, s. 47-200.

Cizí právní předpisy

Law on Free Access to Information of Public Importance: Serbia. In: *Global Right to Information Rating* [online]. [s. l.]: Centre for Law and Democracy, 2003 [cit. 2016-09-05]. Dostupné z: <http://www.rti-rating.org/wp-content/themes/twentytwelve/files/pdf/Serbia.pdf>

Návrhy právních předpisů a související dokumenty

Návrh zákona, kterým se mění zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů, uveřejněný v Knihovně připravované legislativy pod čj. OVA 384/13, PID KORN8YJDX4MQ, <https://apps.odok.cz/kpl-detail?pid=KORN8YJDX4MQ>

Důvodová zpráva k návrhu zákona o svobodném přístupu k informacím, sněmovní tisk 16/0, 3. volební období, 1998-2002.

Usnesení č. 291 Výboru pro vědu, vzdělání, kulturu, mládež a tělovýchovu ze dne 14. září 2005, sněmovní tisk č. 991/1, 4. období, 2002 – 2006.

Zápis č. 47 z jednání Výboru pro vědu, vzdělání, kulturu, mládež a tělovýchovu ze dne 14. září 2005. Dostupné z:
<http://www.psp.cz/sqw/text/text2.sqw?idd=4879>.

Důvodová zpráva k vládnímu návrh zákona, kterým se mění zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon), ve znění zákona č. 81/2005 Sb., a zákon č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů, sněmovní tisk 991/0, 4. volební období, 2002-2006. (*Důvodová zpráva k zákonu č. 61/2006 Sb. – pozn. autora*)

Usnesení výboru pro vědu, vzdělání, kulturu, mládež a tělovýchovu ze 42. schůze, ze dne 10. ledna 2001, sněmovní tisk 813/1, 3. volební období, 1998-2002.

Důvodová zpráva k vládnímu návrhu zákona o kybernetické bezpečnosti, sněmovní tisk č. 81/0, 7. volební období, od 2013.

Návrh senátního návrhu zákona senátora Libora Michálka a dalších senátorů, kterým se mění zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, senátní tisk č. 296, deváté funkční období 2012-2014.

Dokumenty povinných subjektů

Usnesení obce Těrlicko č. 556/3/30/12 ze dne 15. února 2012.

Návrh Ministerstva vnitra na zrušení usnesení Rady obce Těrlicko č. 556/3/30/12, ze dne 15. února 2012, čj. MV- 100459-11/ODK-2012, s. 2. Dostupné z:
<http://www.mvcr.cz/soubor/navrh-pdf.aspx>

Přípis Městské části Prahy 7 sp. zn. MČ P7 024930/2012/KS/Str, ze dne 2. srpna 2012.

Přípis Krajského státního zastupitelství v Plzni čj. 1SIN 3/2013-4 ze dne 18. ledna 2013.

Rozhodnutí obce Seč čj. 7/2014 ze dne 31. ledna 2014.

Dopis zn. ZK Pha 10/2015 ze dne 10. února 2015 adresovaný Hlavnímu městu Praze. Dostupné z:
<https://github.com/pirati-cz/KlubPraha/blob/master/spisy/2015/10-zaznam-jednani-Rady/1-zadost/main.pdf>

Přípis vydaný Magistrátem hlavního města Prahy ze dne 12. února 2015, sp. zn. S-MHMP 80231/2015, dostupný z: <https://github.com/pirati-cz/KlubPraha/blob/master/spisy/2015/02-nezverejnene-smlouvy/odpoved/odpoved.pdf>

Dopis ze dne 21. dubna 2015, zaslaný Magistrátem hlavního města Prahy, založený ve spisu Ministerstva vnitra pod čj. MV-52640/ODK-2015, PID MVCRX02EKFXT, dostupný z: <https://github.com/pirati-cz/KlubPraha/blob/master/spisy/2015/02-nezverejnene-smlouvy/odpoved/odpoved.pdf>

[cz/KlubPraha/blob/master/spisy/2015/10-zaznam-jednani-Rady/spis-mvcr/vyjadreni-MHMP.pdf](https://github.com/pirati-cz/KlubPraha/blob/master/spisy/2015/10-zaznam-jednani-Rady/spis-mvcr/vyjadreni-MHMP.pdf)

Dopis Kanceláře prezidenta republiky čj. 5154/2013 ze dne 2. května 2013.

Dopis Kanceláře prezidenta republiky čj. 2824/2013 ze dne 18. února 2013.

Dopis sp. zn. S-MHMP 80321/2015 ze dne 12. února 2015. Dostupné z: <https://github.com/pirati-cz/KlubPraha/blob/master/spisy/2015/02-nezverejnene-smlouvy/3-odpoved/odpoved.pdf>

Dopis Magistrátu hlavního města Prahy čj. MHMP 212205/2015 ze dne 20. února 2015. Dostupné z: <https://github.com/pirati-cz/KlubPraha/blob/master/spisy/2015/10-zaznam-jednani-Rady/2-odpoved/odepreni.pdf>

Rozhodnutí Ministerstva vnitra čj. MV-52640-3/ODK-2015 ze dne 7. května 2015. Dostupné z: <https://github.com/pirati-cz/KlubPraha/blob/master/spisy/2015/10-zaznam-jednani-Rady/6-zruseni-rozhodnuti/zruseni-rozhodnuti.pdf>

Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí čj. 49378/ENV/15 ze dne 15. července 2015. Dostupné z: https://datastory.cz/wp-content/uploads/2015/04/mzp_zam_final.pdf

Rozhodnutí společnosti Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost zn. 2013/398/900200 ze dne 12. srpna 2013

Rozhodnutí společnosti Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost zn. 2015/186/900200 ze dne 23. září 2015.

Rozhodnutí Ministerstva financí čj. MF-3345/2016/10-5 ze dne 17. února 2016.

Rozhodnutí Ministra financí čj. MF-3345/2016/10-13 ze dne 21. března 2016.

Email zasláný Ministerstvem pro místní rozvoj čj. 33845/2016 ze dne 5. září 2016.

Přípis Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy čj. MSMT-8972/2013-61 ze dne 11. března 2013.

Přípis Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy čj. MSMT-8972/2013-61 ze dne 25. března 2013.

Rozhodnutí Ministra školství, mládeže a tělovýchovy čj. MSMT-13206/2013-3 ze dne 8. července 2013.

Vyrozumění o zahájení exekuce vydané Exekutorským úřadem Praha 9, soudním exekutorem JUDr. Milanem Usnulem, sp. zn. 098EX 01780/13-005 ze dne 6. srpna 2013.

Rozhodnutí ministra školství, mládeže a tělovýchovy čj. MSMT-28423/2013-1 ze dne 11. července 2013.

Rozhodnutí Policie České republiky čj. PPR-36811-2/ČJ-2014-990140 ze dne 6. ledna 2015.

Rozhodnutí Ministerstva vnitra čj. MV-12730-5/KM-2015 ze dne 27. února 2015.

Oznámení Policejního prezidia České republiky čj. PPR-17448-12/ČJ-2016-990140 ze dne 6. září 2016.

Výroční zprávy povinných subjektů

Výroční zpráva pro „106“. In: *Celní správa České republiky* [online]. Praha: Generální ředitelství cel, 2016 [cit. 2016-08-23]. Dostupné z: <https://www.celnisprava.cz/cz/o-nas/informace-dle-zak-c-1061999sb/Stranky/vyrocní-zpravy-o-poskytovani-informaci-podle-zakona-c-1061999-sb.aspx>

Výroční zpráva za rok 2015 o činnosti Policie České republiky v oblasti poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. In: *Policie České republiky* [online]. Praha: Policie České republiky, 2016 [cit. 2016-08-22]. Dostupné z: <http://www.policie.cz/clanek/vyrocní-zprava-za-rok-2015.aspx>

Výroční zpráva Finanční úřad pro hlavní město Prahu. In: *Finanční správa* [online]. Praha: Finanční úřad pro hlavní město Prahu, 2016 [cit. 2016-08-16]. Dostupné z: <http://www.financnisprava.cz/cs/financni-sprava/organy-financni-spravy/uzemni-pracoviste/uredni-desky/app/detail-informace-106/2000/251870>

Výroční zpráva Finančního úřadu pro Jihočeský kraj za rok 2015. In: *Finanční správa* [online]. České Budějovice: Finanční úřad pro Jihočeský kraj, 2016 [cit. 2016-08-16]. Dostupné z: <http://www.financnisprava.cz/cs/financni-sprava/organy-financni-spravy/uzemni-pracoviste/uredni-desky/app/detail-informace-106/2200/251628>

Poskytování informací dle zákona č. 106/1999 Sb. za rok 2015 v rámci Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj. In: *Finanční správa* [online]. Brno: Finanční úřad pro Jihomoravský kraj, 2016 [cit. 2016-08-17]. Dostupné z: <http://www.financnisprava.cz/cs/financni-sprava/organy-financni-spravy/uzemni-pracoviste/uredni-desky/app/detail-informace-106/3000/251816>

Výroční zpráva dle § 18 odst. 1. - zákona č. 106/1999Sb. za rok 2015 za FÚ pro Karlovarský kraj. In: *Finanční správa*[online]. Karlovy Vary: Finanční úřad pro Karlovarský kraj, 2016 [cit. 2016-08-16]. Dostupné z: <http://www.financnisprava.cz/cs/financni-sprava/organy-financni-spravy/uzemni-pracoviste/uredni-desky/app/detail-informace-106/2400/251924>

Výroční zpráva Finančního úřadu pro Kraj Vysočina za rok 2015 (zák. č. 106/99 Sb.). In: *Finanční správa* [online]. Jihlava: Finanční úřad pro Kraj Vysočina, 2016

[cit. 2016-08-16]. Dostupné z: <http://www.financnisprava.cz/cs/financni-sprava/organy-financni-spravy/uzemni-pracoviste/uredni-desky/app/detail-informace-106/2900/251978>

Výroční zpráva Finančního úřadu pro Královéhradecký kraj za rok 2015. In: *Finanční správa* [online]. Hradec Králové: Finanční úřad pro Královéhradecký kraj, 2016 [cit. 2016-08-17]. Dostupné z: <http://www.financnisprava.cz/cs/financni-sprava/organy-financni-spravy/uzemni-pracoviste/uredni-desky/app/detail-informace-106/2700/252032>

Výroční zpráva za kalendářní rok 2014 za Finanční úřad pro Liberecký kraj. In: *Finanční správa* [online]. Liberec: Finanční úřad pro Liberecký kraj, 2016 [cit. 2016-08-16]. Dostupné z: <http://www.financnisprava.cz/cs/financni-sprava/organy-financni-spravy/uzemni-pracoviste/uredni-desky/app/detail-informace-106/2600/252086>

Výroční zpráva Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj. In: *Finanční správa* [online]. Ostrava: Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj, 2016 [cit. 2016-08-17]. Dostupné z: <http://www.financnisprava.cz/cs/financni-sprava/organy-financni-spravy/uzemni-pracoviste/uredni-desky/app/detail-informace-106/3200/252140>

Výroční zpráva Finančního úřadu pro Olomoucký kraj za rok 2014 [sic!]. In: *Finanční správa* [online]. Olomouc: Finanční úřad pro Olomoucký kraj, 2016 [cit. 2016-08-17]. Dostupné z: <http://www.financnisprava.cz/cs/financni-sprava/organy-financni-spravy/uzemni-pracoviste/uredni-desky/app/detail-informace-106/3100/252194>

Výroční zpráva Finančního úřadu pro Pardubický kraj za rok 2015. In: *Finanční správa* [online]. Pardubice: Finanční úřad pro Pardubický kraj, 2016 [cit. 2016-08-16]. Dostupné z: <http://www.financnisprava.cz/cs/financni-sprava/organy-financni-spravy/uzemni-pracoviste/uredni-desky/app/detail-informace-106/2800/252248>

Výroční zpráva dle § 18 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. za rok 2015 za Finanční úřad pro Plzeňský kraj. In: *Finanční správa* [online]. Plzeň: Finanční úřad pro Plzeňský kraj, 2016 [cit. 2016-08-16]. Dostupné z: <http://www.financnisprava.cz/cs/financni-sprava/organy-financni-spravy/uzemni-pracoviste/uredni-desky/app/detail-informace-106/2300/252302>

Výroční zpráva Finančního úřadu pro Středočeský kraj. In: *Finanční správa* [online]. Praha: Finanční úřad pro Středočeský kraj, 2016 [cit. 2016-08-16]. Dostupné z: <http://www.financnisprava.cz/cs/financni-sprava/organy-financni-spravy/uzemni-pracoviste/uredni-desky/app/detail-informace-106/2100/252357>

Výroční zpráva za Finanční úřad pro Ústecký kraj za rok 2015. In: *Finanční správa* [online]. Ústí nad Labem: Finanční úřad pro Ústecký kraj, 2016 [cit. 2016-08-16]. Dostupné z: <http://www.financnisprava.cz/cs/financni-sprava/organy-financni-spravy/uzemni-pracoviste/uredni-desky/app/detail-informace-106/2000/252357>

sprava/organy-financni-spravy/uzemni-pracoviste/uredni-desky/app/detail-informace-106/2500/252411

- Výroční zpráva Finančního úřadu pro Zlínský kraj za rok 2015. In: *Finanční správa* [online]. Zlín: Finanční úřad pro Zlínský kraj, 2016 [cit. 2016-08-17]. Dostupné z: <http://www.financnisprava.cz/cs/financni-sprava/organy-financni-spravy/uzemni-pracoviste/uredni-desky/app/detail-informace-106/3300/252465>
- Výroční zpráva o činnosti Generálního finančního ředitelství v oblasti poskytování informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. In: *Finanční správa* [online]. Praha: Generální finanční ředitelství, 2016 [cit. 2016-08-16]. Dostupné z: <http://www.financnisprava.cz/cs/informace-podle-zakona-106-1999sb/vyrocni-zprava>
- Výroční zpráva za rok 2015 podle ust. § 18 odst. 1 zák.č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v platném znění. In: *Finanční správa* [online]. Brno: Odvolací finanční ředitelství, 2016 [cit. 2016-08-16]. Dostupné z: <http://www.financnisprava.cz/cs/financni-sprava/organy-financni-spravy/uzemni-pracoviste/uredni-desky/app/detail-informace-106/5000/-1>
- Výroční zpráva podle zákona č. 106/1999 Sb. In: *Finanční správa* [online]. Praha: Specializovaný finanční úřad, 2016 [cit. 2016-08-16]. Dostupné z: <http://www.financnisprava.cz/cs/financni-sprava/organy-financni-spravy/uzemni-pracoviste/uredni-desky/app/detail-informace-106/4000/252627>
- Výroční zpráva Jihočeského kraje o činnosti v oblasti poskytování informací dle zákona č.106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím za rok 2015. In: *Oficiální internetový portál Jihočeského kraje* [online]. České Budějovice: Krajský úřad Jihočeského kraje, 2016 [cit. 2016-08-23]. Dostupné z: [http://www.kraj-jihocesky.cz/file.php?par\[id_r\]=126535&par\[view\]=0](http://www.kraj-jihocesky.cz/file.php?par[id_r]=126535&par[view]=0)
- Výroční zpráva o činnosti Jihomoravského kraje a jeho orgánů v oblasti poskytování informací podle zákona číslo 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, za rok 2015. In: *Jihomoravský kraj* [online]. Brno: Krajský úřad Jihomoravského kraje, 2016 [cit. 2016-08-23]. Dostupné z: <http://www.kr-jihomoravsky.cz/Default.aspx?PubID=293219&TypeID=7>
- Výroční zpráva rok 2015. In: *Karlovarský kraj* [online]. Karlovy Vary: Krajský úřad Karlovarského kraje, 2016 [cit. 2016-08-17]. Dostupné z: http://www.kr-karlovarsky.cz/samosprava/dokumenty/Stranky/vyrocni-zpravy/vyr_zprava_2015.aspx
- Výroční zpráva o činnosti v oblasti poskytování informací podle zákona č. 106/1999 sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, za rok 2015. In: *Kraj Vysočina: Oficiální internetové stránky kraje Vysočina* [online]. Jihlava: Krajský úřad Kraje Vysočina, 2016 [cit. 2016-08-23]. Dostupné z: <http://www.kr->

vysocina.cz/VismoOnline_ActionScripts/File.ashx?id_org=450008&id_dokumenty=4071883

- Výroční zpráva o činnosti Královéhradeckého kraje a jeho orgánů v oblasti poskytování informací podle zákona číslo 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, za rok 2015. In: *Královéhradecký kraj* [online]. Hradec Králové: Krajský úřad Královéhradeckého kraje, 2016 [cit. 2016-08-23]. Dostupné z: <http://www.kr-kralovehradecky.cz/cz/krajsky-urad/povinne-informace/vyrocní-zprava-za-rok-2015-86858/>
- Výroční zpráva o poskytování informací v roce 2015 podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. In: *Liberecký kraj* [online]. Liberec: Krajský úřad Libereckého kraje, 2016 [cit. 2016-08-17]. Dostupné z: <http://krajsky-urad.kraj-lbc.cz/page1113/2015>
- Výroční zpráva o činnosti orgánů Moravskoslezského kraje v oblasti poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb. za rok 2015. In: *Moravskoslezský kraj* [online]. Ostrava: Krajský úřad Moravskoslezského kraje, 2016 [cit. 2016-08-23]. Dostupné z: http://www.msk.cz/cz/verejna_sprava/vyrocní-zprava-o-cinnosti-organu-moravskoslezskeho-kraje-v-oblasti-poskytovani-informaci-podle-zakona-c--106-1999-sb--za-rok-2015-65151/
- Výroční zpráva Olomouckého kraje – krajského úřadu Olomouckého kraje za rok 2015 podle zákona 106/1999 Sb. In: *Olomoucký kraj* [online]. Olomouc: Krajský úřad Olomouckého kraje, 2016 [cit. 2016-08-23]. Dostupné z: <https://www.kr-olomoucky.cz/download.html?id=33821>
- Výroční zpráva Pardubického kraje o činnosti v oblasti poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím za rok 2015. In: *Pardubický kraj* [online]. Pardubice: Krajský úřad Pardubického kraje, 2016 [cit. 2016-08-23]. Dostupné z: <http://www.pardubickykraj.cz/viewDocument.asp?document=35366>
- Výroční zpráva o poskytování informací za rok 2015 vypracovaná Krajským úřadem Plzeňského kraje dle § 18 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. In: *Plzeňský kraj: nejlepší místo pro život* [online]. Plzeň: Krajský úřad Plzeňského kraje, 2016 [cit. 2016-08-17]. Dostupné z: http://www.plzensky-kraj.cz/cs/system/files/users/u1005217/zprava_0.pdf
- Výroční zpráva o činnosti Středočeského kraje v oblasti poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, za rok 2015. In: *Středočeský kraj* [online]. Praha: Krajský úřad Středočeského kraje, 2016 [cit. 2016-08-23]. Dostupné z: <https://www.kr-stredocesky.cz/web/urad/vyrocní-zprava-podle-zakona-106/1999-sb>
- Výroční zpráva o činnosti Středočeského kraje v oblasti poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, za rok 2015. In: *Středočeský kraj* [online]. Praha: Krajský

úřad Středočeského kraje, 2016 [cit. 2016-08-17]. Dostupné z: <https://www.kr-stredocesky.cz/web/urad/vyrocní-zprava-podle-zakona-106/1999-sb>.

Výroční zpráva Zlínského kraje za rok 2015 dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. In: *Zlínský kraj* [online]. Zlín: Krajský úřad Zlínského kraje, 2016 [cit. 2016-08-23]. Dostupné z: <https://www.kr-zlinsky.cz/docs/clanky/dokumenty/871/2015-vyrocní-zprava-106-uredni-deska-web.pdf>

Výroční zpráva za rok 2015 - poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. In: *Praha 1* [online]. Praha: Úřad městské části Praha 1, 2016 [cit. 2016-08-23]. Dostupné z: http://www.praha1.cz/cps/media/Vyrocní_zprava_zadosti_o_poskytovani_informaci_rok_2015.doc

Výroční zpráva za rok 2015. In: *Oficiální webový Portál Prahy 2* [online]. Praha: Úřad městské části Praha 2, 2016 [cit. 2016-08-23]. Dostupné z: <http://urad.praha2.cz/Vyrocní-zprava-za-rok-2015.html>

Výroční zpráva podle § 18 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v platném znění, za rok 2015. In: *Městská část Praha 3: oficiální webové stránky* [online]. Praha: Úřad městské části Praha 3, 2016 [cit. 2016-08-23]. Dostupné z: http://www.praha3.cz/public/bc/bf/f6/344032_181152_VYROCNÍ_ZPRAVA_2015.pdf

Výroční zpráva Úřadu městské části Praha 4 za rok 2015 podle § 18 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. In: *Městská část Praha 4* [online]. Praha: Úřad městské části Praha 4, 2016 [cit. 2016-08-23]. Dostupné z: <http://www.praha4.cz/Vyrocní-zprava-dle-zakona-c-106-1999-Sb-za-rok-2015.html>

Výroční zpráva za rok 2015. In: *Městská část Praha 5* [online]. Praha: Úřad městské části Praha 5, 2016 [cit. 2016-08-23]. Dostupné z: <http://www.praha5.cz/cs/priloha/11008>

Výroční zpráva Úřadu městské části Praha 6 vypracovaná v souladu s ustanovením § 18 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím ve znění pozdějších předpisů za období od 01.01.2015 do 31.12.2015. In: *Městská část Praha 6* [online]. Praha: Úřad městské části Praha 6, 2016 [cit. 2016-08-23]. Dostupné z: http://www.praha6.cz/vyrocní_zprava_2015.html

Výroční zpráva o činnosti v oblasti poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů za kalendářní rok 2015. In: *Městská část Praha 7* [online]. Praha: Úřad městské části Praha 7, 2016 [cit. 2016-08-22]. Dostupné z: <http://www.praha7.cz/zdroj.aspx?typ=4&Id=69730&sh=-1956225067>

- Výroční zpráva za rok 2015. In: *Městská část Praha 8* [online]. Praha: Úřad městské části Praha 8, 2016 [cit. 2016-08-23]. Dostupné z: <http://www.praha8.cz/Vyrocni-zprava-za-rok-2015-1.html>
- Výroční zpráva: Rozbor žádostí o poskytnutí informace ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů za období roku 2015. In: *Městská část Praha 9: Oficiální internetové stránky* [online]. Praha: Úřad městské části Praha 9, 2016 [cit. 2016-08-23]. Dostupné z: http://www.praha9.cz/sites/default/files/vyrocni_zprava_za_rok_2015.pdf
- Výroční zpráva o činnosti městské části Praha 10 v oblasti poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, za rok 2015. In: *Městská část Praha 10* [online]. Praha: Úřad městské části Praha 10, 2016 [cit. 2016-08-23]. Dostupné z: http://www.praha10.cz/LinkClick.aspx?fileticket=tB-uAcOX1_A%3d&tabid=2454&portalid=0
- Výroční zpráva za rok 2015 o poskytování informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. In: *Praha 11* [online]. Praha: Úřad městské části Praha 11, 2016 [cit. 2016-08-23]. Dostupné z: <https://www.praha11.cz/cs/urad/poskytovani-informaci/vyrocni-zpravy/vyrocni-zprava-za-rok-2015.html>
- Výroční zpráva o poskytování informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím za rok 2015. In: *Praha 12: Oficiální web městské části* [online]. Praha: Úřad městské části Praha 12, 2016 [cit. 2016-08-23]. Dostupné z: https://www.praha12.cz/VismoOnline_ActionScripts/File.ashx?id_org=80112&id_dokumenty=45828
- Výroční zpráva úřadu městské části Praha 13 o poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, v roce 2015. In: *Praha 13: Oficiální stránky městské části* [online]. Praha: Úřad městské části Praha 13, 2016 [cit. 2016-08-23]. Dostupné z: <http://www.praha13.cz/file/Obb1/VYROCNI-ZPRAVA-o-poskytovani-informaci-2015.doc>
- Výroční zpráva o poskytnutých informacích dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím na Úřadu městské části Praha 14 za rok 2015. In: *Městská část Praha 14* [online]. Praha: Úřad městské části Praha 14, 2016 [cit. 2016-08-23]. Dostupné z: <https://www.praha14.cz/urad-mestske-casti/wp-content/uploads/sites/2/2014/04/46Vyrocní-zpráva-o-poskytnutých-informacích-dle-zákona-č.-1061999-Sb.-za-rok-2015.pdf>
- Výroční zpráva o poskytování informací za rok 2015. In: *Městská část Praha 15* [online]. Praha: Úřad městské části Praha 15, 2016 [cit. 2016-08-23]. Dostupné z: http://www.praha15.cz/Content/files/zakon106/vyrocni_zpravy/zp2015.pdf
- Výroční zpráva za rok 2015 o činnosti v oblasti poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím. In: *Praha 16 · Radotín: Oficiální stránky*

- městské části Praha 16* [online]. Praha: Úřad městské části Praha 16, 2016 [cit. 2016-08-23]. Dostupné z: <http://www.praha16.eu/file/VQf1/Vyrocnizprava-2015.pdf>
- Výroční zpráva za rok 2015. In: *Městská část Praha 17 Řepy* [online]. Praha: Úřad městské části Praha 17, 2016 [cit. 2016-08-23]. Dostupné z: http://www.repy.cz/file/7317_1_1/
- Výroční zpráva dle § 18 zákona č. 106/1999 Sb. In: *Městská část Praha 18 Letňany* [online]. Praha: Úřad městské části Praha 18, 2016 [cit. 2016-08-23]. Dostupné z: http://www.praha18.cz/uploads/modules/kh/12/6468_priloha1.pdf
- Výroční zpráva za rok 2015 o činnosti v oblasti poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. In: *Správní obvod Praha 19: Kbely Satalice Vínor* [online]. Praha: Úřad městské části Praha 19, 2016 [cit. 2016-08-23]. Dostupné z: http://www.praha19.cz/documents/utils.php?action=download&filename=2015_vyrocnizprava.pdf
- Výroční zpráva o činnosti v oblasti poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v platném znění (dále jen „zákon“) za kalendářní rok 2015, kterou podává Městská část Praha 20 jako povinný subjekt podle tohoto zákona. In: *Městská část Praha 20 Horní Počernice* [online]. Praha: Úřad městské části Praha 22, 2016 [cit. 2016-08-23]. Dostupné z: http://www.pocernice.cz/app/uploads/2016/02/prokupkovak_2016-02-24_08-55-50.pdf
- Výroční zpráva o činnosti Městské části Praha 21 v oblasti poskytování informací za rok 2015 dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. In: *Praha 21* [online]. Praha: Úřad městské části Praha 21, 2016 [cit. 2016-08-17]. Dostupné z: <http://www.praha21.cz/informace/informace-dle-106>
- Výroční zpráva za rok 2015 o poskytování informací v režimu z. č. 106/1999 Sb. In: *Městská část Praha 22* [online]. Praha: Úřad městské části Praha 22, 2016 [cit. 2016-08-17]. Dostupné z: <http://www.praha22.cz/urad/povinne-informace-hl/povinne-informace/>
- Výroční zpráva Ministerstva dopravy: dle § 18 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. In: *Ministerstvo dopravy* [online]. Praha: Ministerstvo dopravy, 2016 [cit. 2016-08-18]. Dostupné z: <http://www.mdcr.cz/NR/rdonlyres/7DFB21A4-2D44-4E02-AD2B-0ABFBD7903AA/0/VyrocnizpravaMinisterstvadopravy2015.pdf>
- Výroční zpráva o činnosti Ministerstva financí v oblasti poskytování informací za rok 2015. In: *Ministerstvo financí České republiky* [online]. Praha: Ministerstvo financí, 2016 [cit. 2016-08-16]. Dostupné z: <http://www.mfcr.cz/cs/o-ministerstvu/sluzby-verejnosti/informacni-kancelar/vysledky-cinnosti/2015/vyrocnizprava-o-cinnosti-ministerstva-f-24232>

- Výroční zpráva Ministerstva kultury ČR za rok 2015* [online]. Praha: Ministerstvo kultury, 2016 [cit. 2016-08-16]. ISBN 978-80-87546-21-5. Dostupné z: <https://www.mkcr.cz/vyrocní-zpravy-81.html>
- Výroční zpráva Ministerstva obrany o činnosti v oblasti poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. In: *Ministerstvo obrany České republiky* [online]. Praha: Ministerstvo obrany, 2016 [cit. 2016-08-18]. Dostupné z: <http://www.mocr.army.cz/assets/informacni-servis/povinne-informace/1-uredni-deska/vyrocní-zprava-2015.pdf>
- Výroční zpráva za rok 2015 o činnosti Ministerstva práce a sociálních věcí v oblasti poskytování informací. In: *Ministerstvo práce a sociálních věcí* [online]. Praha: Ministerstvo práce a sociálních věcí, 2016 [cit. 2016-08-16]. Dostupné z: <http://www.mpsv.cz/cs/3434>
- Výroční zpráva Ministerstva pro místní rozvoj za rok 2015 o poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. In: *Ministerstvo pro místní rozvoj ČR* [online]. Praha: Ministerstvo pro místní rozvoj, 2016 [cit. 2016-08-18]. Dostupné z: <http://www.mmr.cz/getmedia/e7b133a6-7091-4fb1-9d8e-4c3f672175eb/Vyrocní-zprava-2015.pdf?ext=.pdf>
- Výroční zpráva k zákonu č. 106/1999 Sb. (2015). In: *Ministerstvo průmyslu a obchodu* [online]. Praha: Ministerstvo průmyslu a obchodu, 2016 [cit. 2016-08-18]. Dostupné z: <http://www.mpo.cz/dokument170306.html>
- Výroční zpráva za rok 2015 o poskytování informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. In: *Elektronická úřední deska Ministerstva spravedlnosti ČR* [online]. Praha: Ministerstvo spravedlnosti, 2016 [cit. 2016-08-16]. Dostupné z: <http://eudeska.justice.cz/informace-dle-106-199>
- Výroční zpráva Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy o poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. In: *Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy* [online]. Praha: Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy, 2016 [cit. 2016-08-16]. Dostupné z: <http://www.msmt.cz/file/37065/>
- Výroční zpráva Ministerstva vnitra za rok 2015 o poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. In: *Ministerstvo vnitra České republiky* [online]. Praha: Ministerstvo vnitra, 2016 [cit. 2016-08-18]. Dostupné z: <http://www.mvcr.cz/soubor/vz-2015-zprava-tabulka-final-xml.aspx>
- Výroční zpráva o poskytování informací za rok 2015. In: *Ministerstvo zahraničních věcí České republiky* [online]. Praha: Ministerstvo zahraničních věcí, 2016 [cit. 2016-08-16]. Dostupné z: http://www.mzv.cz/jnp/cz/zahranicni_vztahy/vyrocní_zpravy_a_dokumenty/vyrocní_zpravy_o_poskytovani_informaci/vyrocní_zprava_o_poskytovani_informaci_8.html

- Výroční zpráva o činnosti v oblasti poskytování informací ve smyslu § 18 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím za rok 2015. In: *Ministerstvo zdravotnictví České republiky* [online]. Praha: Ministerstvo zdravotnictví, 2016 [cit. 2016-08-16]. Dostupné z: http://www.mzcr.cz/dokumenty/povinne-zverejnovane-informace_10776_2901_1.html
- Výroční zpráva Ministerstva zemědělství o poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů - za rok 2015. In: *EAGRI* [online]. Praha: Ministerstvo zemědělství, 2016 [cit. 2016-08-18]. Dostupné z: http://eagri.cz/public/web/file/446828/MZE_vyrocní_zprava_poskytovani_informaci_2015.pdf
- Výroční zpráva Ministerstva životního prostředí za rok 2015 o činnosti v oblasti poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. In: *Ministerstvo životního prostředí* [online]. Praha: Ministerstvo životního prostředí, 2016 [cit. 2016-08-18]. Dostupné z: http://env.cz/cz/vyrocní_zpravy_info
- Výroční zpráva pro rok 2015. In: *Pražský hrad: Prezident ČR* [online]. Praha: Kancelář prezidenta republiky, 2016 [cit. 2016-08-22]. Dostupné z: <https://www.hrad.cz/cs/prezident-cr/kancelar-prezidenta-republiky/informace-a-podani-zadosti-podle-zakona-c.-106-1999-sb.-o-svobodnem-pristupu-k-informacim/vyrocní-zprava/vyrocní-zprava-pro-rok-2015>
- Poskytování informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. In: *Veřejný ochránce práv: ombudsman* [online]. Brno: Kancelář Veřejného ochránce práv, 2016 [cit. 2016-08-22]. Dostupné z: http://www.ochrance.cz/fileadmin/user_upload/Kancelar/informace_106/2015-Vyrocní-zprava_106.pdf
- Výroční zpráva o činnosti Krajského soudu v Brně v oblasti poskytování informací podle § 18 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. ve znění pozdějších předpisů za rok 2015. In: *InfoDeska: elektronická úřední deska resortu justice* [online]. Brno: Krajský soud v Brně, 2016 [cit. 2016-08-22]. Dostupné z: <http://infodeska.justice.cz/soubor.aspx?souborid=4753790>
- Výroční zpráva Krajského soudu v Českých Budějovicích za rok 2015 o poskytování informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. In: *Justice.cz: oficiální server českého soudnictví* [online]. České Budějovice: Krajský soud v Českých Budějovicích, 2016 [cit. 2016-08-22]. Dostupné z: <http://portal.justice.cz/Justice2/soubor.aspx?id=122886>
- Výroční zpráva Krajského soudu v Hradci Králové za rok 2015 o činnosti v oblasti poskytování informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. In: *Justice.cz: Oficiální server českého soudnictví* [online]. Hradec Králové: Krajský soud v Hradci Králové, 2016 [cit. 2016-08-22]. Dostupné z: <http://portal.justice.cz/Justice2/soubor.aspx?id=122732>

- Výroční zpráva Krajského soudu v Ostravě za rok 2015 o poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. In: *Justice.cz: Oficiální server českého soudnictví* [online]. Ostrava: Krajský soud v Ostravě, 2016 [cit. 2016-08-22]. Dostupné z: <http://portal.justice.cz/Justice2/soubor.aspx?id=122695>
- Výroční zpráva za rok 2015 o poskytování informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. In: *Justice.cz: Oficiální server českého soudnictví* [online]. Plzeň: Krajský soud v Plzni, 2016 [cit. 2016-08-22]. Dostupné z: <http://portal.justice.cz/Justice2/soubor.aspx?id=122616>
- Výroční zpráva za rok 2015. In: *InfoDeska: elektronická úřední deska resortu justice* [online]. Praha: Krajský soud v Praze, 2016 [cit. 2016-08-22]. Dostupné z: <http://infodeska.justice.cz/soubor.aspx?souborid=4750551>
- Výroční zpráva za rok 2015. In: *Justice.cz: Oficiální portál českého soudnictví* [online]. Ústí nad Labem: Krajský soud v Ústí nad Labem, 2016 [cit. 2016-08-22]. Dostupné z: <http://portal.justice.cz/Justice2/soubor.aspx?id=122686>
- Výroční zpráva za rok 2015 o poskytování informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. In: *Justice.cz: Oficiální server českého soudnictví* [online]. Praha: Městský soud v Praze, 2016 [cit. 2016-08-16]. Dostupné z: <http://portal.justice.cz/Justice2/soubor.aspx?id=122939>
- Výroční zpráva: Nejvyššího soudu podle § 18 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, o činnosti Nejvyššího soudu v oblasti vyřizování žádostí o poskytnutí informace v roce 2015. In: *Nejvyšší soud* [online]. Brno: Nejvyšší soud, 2016 [cit. 2016-08-17]. Dostupné z: [http://www.n soud.cz/JudikaturaNS_new/ns_web.nsf/0/A05A042BF0E2E5DC C1257F6A005541CE/\\$file/V%C3%BDro%C4%8Dn%C3%AD%20zpr%C3%A1va%202015.pdf](http://www.n soud.cz/JudikaturaNS_new/ns_web.nsf/0/A05A042BF0E2E5DC C1257F6A005541CE/$file/V%C3%BDro%C4%8Dn%C3%AD%20zpr%C3%A1va%202015.pdf)
- Výroční zpráva Nejvyššího správního soudu za rok 2015: podle § 18 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. In: *Nejvyšší správní soud* [online]. Brno: Nejvyšší správní soud, 2016 [cit. 2016-08-17]. Dostupné z: http://www.nssoud.cz/dokumenty/vyrocní_zprava_2015.pdf
- Výroční zpráva za rok 2015: Podle § 18 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. In: *Ústavní soud* [online]. Brno: Ústavní soud, 2016 [cit. 2016-08-17]. Dostupné z: <http://www.usoud.cz/vyrocní-zpravy/vyrocní-zprava-za-rok-2015/>
- Výroční zpráva za rok 2015. In: *Dopravní podnik hlavního města Prahy* [online]. Praha: Dopravní podnik hl. m. Prahy, 2016 [cit. 2016-08-17]. Dostupné z: <http://www.dpp.cz/download-file/12351/vyrocní-zprava-2015-dle-zakona-c-106-1999-sb.pdf>
- Výroční zpráva za rok 2015. In: *Dopravní podnik měst Liberce a Jablonce n.N., a.s.* [online]. Liberec: Dopravní podnik měst Liberce a Jablonce n.N., 2016

[cit. 2016-08-17]. Dostupné z: http://www.dpmlj.cz/images/docs/2015-Vyrocní_zprava-dpmlj.pdf

Výroční zpráva statutárního města Brna o poskytování informací za rok 2015. In: *Brno* [online]. Brno: Magistrát města Brna, 2016 [cit. 2016-08-23]. Dostupné z:

https://www.brno.cz/fileadmin/user_upload/sprava_mesta/magistrat_mesta_brna/OVV/Vyrocní_zpravy/VZ_poskyt_informaci_2015.pdf

Výroční zpráva statutárního města České Budějovice za rok 2015 podle § 18 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. In: *Město České Budějovice* [online]. České Budějovice: Magistrát města České Budějovice, 2016 [cit. 2016-08-24]. Dostupné z: <http://www.c-budejovice.cz/cz/magistrat/Documents/VÝROČNÍ%20ZPRÁVA%202015.pdf>

Výroční zpráva statutárního města Děčín o činnosti orgánů města v oblasti poskytování informací za rok 2015 podle § 18 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. In: *Statutární město Děčín: Oficiální webový portál* [online]. Děčín: Magistrát města Děčín [cit. 2016-08-24]. Dostupné z: http://www.mmdecin.cz/dokumenty/doc_download/2367-vyrocní-zprava-statutarního-mesta-decin-za-rok-2015

Výroční zpráva za rok 2015 o činnosti statutárního města Frýdku-Místku a magistrátu města Frýdku-Místku v oblasti poskytování informací podle zákona č. 106/1999 sb., o svobodném přístupu k informacím. In: *Frýdek-Místek* [online]. Frýdek-Místek: Magistrát města Frýdku-Místku, 2016 [cit. 2016-08-24]. Dostupné z: http://www.frydek-mistek.cz/prilohy/Texty/110880/1455709608_vyrocní_zprava_o_poskytovani_informaci_za_rok_2015.doc

Výroční zpráva za rok 2015 o činnosti statutárního města Havířova a jeho orgánů v oblasti poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. In: *Havířov* [online]. Havířov: Magistrát města Havířov, 2016 [cit. 2016-08-24]. Dostupné z: http://www.havirov-city.cz/magistrat/vyrocní-zprava-za-rok-2015_cz.html

Výroční zpráva o činnosti Magistrátu hlavního města Prahy za rok 2015 v oblasti poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. In: *Praha.eu: portál hlavního města Prahy* [online]. Praha: Magistrát hlavního města Prahy, 2016 [cit. 2016-08-23]. Dostupné z: http://www.praha.eu/public/13/2e/d8/2147303_682783_Vyrocní_zprava_za_rok_2015.pdf

Výroční zpráva: Statutárního města Hradec Králové - poskytování informací za rok 2015 podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. In: *Hradec Králové: oficiální stránky statutárního města* [online]. Hradec Králové: Magistrát města Hradec Králové, 2016 [cit. 2016-08-24]. Dostupné z: <http://www.hrdeckralove.org/urad/vyrocní-zprava-5>

- Výroční zpráva za rok 2015 podle § 18 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. In: *Chomutov: Oficiální web města* [online]. Chomutov: Magistrát města Chomutova, 2016 [cit. 2016-08-24]. Dostupné z: https://www.chomutov-mesto.cz/?download=_/m-vyrocní-zpravy/vyrocní-zprava_2015.pdf
- Výroční zpráva o svobodném přístupu k informacím za rok 2015. In: *Jablonec nad Nisou: Oficiální stránky statutárního města* [online]. Jablonec nad Nisou: Magistrát města Jablonec nad Nisou, 2016 [cit. 2016-08-24]. Dostupné z: <http://www.mestojablonec.cz/filemanager/files/file.php?file=15569>
- Výroční zpráva o poskytování informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v platném znění, za rok 2015. In: *Oficiální stránky města Jihlavy* [online]. Jihlava: Magistrát města Jihlavy, 2016 [cit. 2016-08-24]. Dostupné z: http://www.jihlava.cz/VismoOnline_ActionScripts/File.ashx?id_org=5967&id_dokumenty=511297
- Výroční zpráva za rok 2015 o činnosti povinného subjektu města Karlovy Vary v oblasti poskytování informací v platném znění, dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v platném znění. In: *Karlovy Vary: Magistrát města Karlovy Vary* [online]. Karlovy Vary: Magistrát města Karlovy Vary, 2016 [cit. 2016-08-24]. Dostupné z: https://mmkv.cz/sites/default/files/dokumenty/vyrocní_zprava_2015_106.pdf
- Výroční zpráva za rok 2015: Poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím,. In: *Karviná: Oficiální informační server statutárního města Karviné* [online]. Karviná: Magistrát města Karviné, 2016 [cit. 2016-08-24]. Dostupné z: <http://www.karvina.cz/portal/page/portal/E13D3F85591648ED99EB4149747E83FA>
- Výroční zpráva o poskytování informací za rok 2015. In: *Kladno: město pro kvalitní život* [online]. Kladno: Magistrát města Kladna, 2016 [cit. 2016-08-24]. Dostupné z: <http://www.mestokladno.cz/vyrocní-zprava-o-poskytovani-informaci-za-rok-2015/d-1453148/p1=2100050434>
- Výroční zpráva o činnosti Magistrátu města Liberec v oblasti poskytování informací za rok 2015 dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. In: *Liberec.cz* [online]. Liberec: Magistrát města Liberec, 2016 [cit. 2016-08-24]. Dostupné z: http://www.liberec.cz/files/dokumenty/dokumenty-k-zadostem-informace/vyrocní_zprava_106_99_2015.pdf
- Výroční zpráva o poskytnutí informací za rok 2015. In: *Mladá Boleslav: Oficiální web statutárního města* [online]. Mladá Boleslav: Magistrát města Mladá Boleslav, 2016 [cit. 2016-08-24]. Dostupné z: http://www.mb-net.cz/VismoOnline_ActionScripts/File.ashx?id_org=9629&id_dokumenty=42089
- Výroční zpráva o poskytování informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, za rok 2015. In: *Most:*

Oficiální web města [online]. Most: Magistrát města Mostu, 2016 [cit. 2016-08-24]. Dostupné z: <http://www.mesto-most.cz/vyrocní-zprava-o-poskytovani-informaci-dle-zakona-c-106-1999-sb-o-svobodnem-pristupu-k-informacim-ve-zneni-pozdejsich-predpisu-za-rok-2015/d-25001>

Výroční zpráva v oblasti poskytování informací za rok 2015. In: *Statutární město Olomouc: oficiální informační portál* [online]. Olomouc: Magistrát města Olomouce, 2016 [cit. 2016-08-24]. Dostupné z: <https://www.olomouc.eu/omeste/povinne-informace/poskytovani-informaci/19311>

Výroční zpráva o poskytování informací dle zákona č. 106/1999 Sb.: za rok 2015. In: *Statutární město Opava* [online]. Magistrát města Opavy, 2016 [cit. 2016-08-24]. Dostupné z: <http://www.opava-city.cz/cs/vyrocní-zpravy-o-poskytovani-informaci-dle-zak-c-1061999-sb-o-svobodnem-pristupu-k-informacim>

Výroční zpráva za rok 2015 o činnosti statutárního města Ostravy a jeho orgánů v oblasti poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. In: *Ostrava!!!* [online]. Ostrava: Magistrát města Ostravy, 2016 [cit. 2016-08-24]. Dostupné z: <https://www.ostrava.cz/cs/urad/povinne-zverejnovane-informace/na-teto-strance-zahrnuji/i.-povinne-zverejnovane-informace-organu-verejne-spravy/17.-vyrocni-zpravy-podle-zakona-c.-106-1999-sb/vyrocní-zprava-za-rok-2015>

Výroční zpráva Magistrátu města Pardubic za rok 2015 o poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb. In: *Pardubice* [online]. Pardubice: Magistrát města Pardubice, 2016 [cit. 2016-08-24]. Dostupné z: <http://www.pardubice.eu/urad/radnice/odbory-magistratu/kancelar-tajemnika/vyrocní-zpravy-o-poskytovani-informaci-podle-zak-c-106-1999-sb/?file=27795&page=43164&do=download>

Výroční zpráva o činnosti povinného subjektu statutárního města Plzně - Magistrátu města Plzně v oblasti poskytování informací za období roku 2015. In: *Město Plzeň* [online]. Plzeň: Magistrát města Plzně, 2016 [cit. 2016-08-24]. Dostupné z: <https://www.plzen.eu/obcan/urad/zadosti-o-informace/clanky/vyrocní-zprava-za-rok-2015.aspx>

Výroční zpráva dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů: 2015. In: *Prostějov: statutární město* [online]. Prostějov: Magistrát města Prostějova, 2016 [cit. 2016-08-24]. Dostupné z: <http://www.prostejov.eu/filemanager/files/file.php?file=209218>

Výroční zpráva statutárního města Přerov za rok 2015 o poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. In: *Statutární město Přerov* [online]. Přerov: Magistrát města Přerova, 2016 [cit. 2016-08-24]. Dostupné z: <http://www.prerov.eu/filemanager/files/file.php?file=34446>

Výroční zpráva za rok 2015 o činnosti povinného subjektu, Statutárního města Teplice, v oblasti poskytování informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. In: *Město Teplice: Oficiální stránky statutárního města* [online]. Teplice: Magistrát města Teplice, 2016 [cit. 2016-

08-25]. Dostupné z:
http://www.teplice.cz/VismoOnline_ActionScripts/File.ashx?id_org=16600&i_d_dokumenty=10332

Výroční zpráva za rok 2015 o činnosti statutárního města Ústí nad Labem v oblasti poskytování informací (podle zákona 106/1999 Sb.). In: *Statutární město Ústí nad Labem: oficiální stránky / úřední* [online]. Ústí nad Labem: Magistrát města Ústí nad Labem, 2016 [cit. 2016-08-24]. Dostupné z: <http://www.usti-nad-labem.cz/files/vyrocní-zprava-podle-zakona-106-za-rok-2015.pdf>

Výroční zpráva za rok 2015 Magistrátu města Zlína dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. In: *Oficiální stránky města Zlín* [online]. Zlín: Magistrát města Zlín [cit. 2016-08-24]. Dostupné z: <http://www.zlin.eu/vyrocní-zprava-cl-1735.html?sekce=clanky/dokumenty&slozka=3454&soubor=vyrocní-zprava-za-rok-2015.pdf>

Výroční zpráva za rok 2015: Poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. In: *Státní báňská správa České republiky* [online]. Praha: Český báňský úřad, 2016 [cit. 2016-08-22]. Dostupné z: http://www.cbusts.cz/images/V_Z_2015.pdf

Výroční zpráva - Poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím v roce 2015. In: *Český statistický úřad* [online]. Praha: Český statistický úřad, 2016 [cit. 2016-08-22]. Dostupné z: <https://www.czso.cz/csu/czso/vyrocní-zprava-poskytovani-informaci-podle-zakona-c-1061999-sb-o-svobodnem-pristupu-k-informacim-v-roce-2015>

Výroční zpráva Českého telekomunikačního úřadu o poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, za rok 2015. In: *Český telekomunikační úřad* [online]. Praha: Český telekomunikační úřad, 2016 [cit. 2016-08-22]. Dostupné z: http://www.ctu.cz/sites/default/files/obsah/vz_ctu_2015_zakon-106.pdf

Výroční zpráva o činnosti Českého úřadu zeměměřického a katastrálního v oblasti poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), za kalendářní rok 2015. In: *Český úřad zeměměřičský a katastrální* [online]. Praha: Český úřad zeměměřičský a katastrální, 2016 [cit. 2016-08-22]. Dostupné z: <http://cuzk.cz/getattachment/8568afdf-c8cc-4027-af86-8ab87b67eb14/2015.aspx>

Poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, za rok 2015. In: *Energetický regulační úřad* [online]. Jihlava: Energetický regulační úřad, 2016 [cit. 2016-08-22]. Dostupné z: http://www.eru.cz/documents/10540/463012/VZ_ERU-106_2015/4378411c-9909-44a8-99ad-c4b8d5e349e8

Výroční zpráva podle zákona č. 106/1999 Sb. In: *Národní bezpečnostní úřad* [online]. Praha: Národní bezpečnostní úřad, 2015 [cit. 2016-08-22]. Dostupné z: <https://www.nbu.cz/cs/informacni-centrum/povinne-zverejnovane->

informace/zakon-106-1999/povinne-zverejnovane-informace/vyrocní-zprava-podle-zakona-c-1061999-sb-/

Výroční zpráva rady pro rozhlasové a televizní vysílání za rok 2015. In: *Rada pro rozhlasové a televizní vysílání* [online]. Praha: Rada pro rozhlasové a televizní vysílání, 2016 [cit. 2016-08-22]. Dostupné z: <http://www.rrtv.cz/cz/files/zpravy/VZ2015.pdf>

Výroční zpráva Správy státních hmotných rezerv za rok 2015 o poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. In: *Správa státních hmotných rezerv České republiky* [online]. Praha: Správa státních hmotných rezerv České republiky, 2016 [cit. 2016-08-22]. Dostupné z: http://www.sshr.cz/onas/Documents/Vyrocní_zprava_2015.pdf

Poskytování informací v roce 2015. In: *Státní úřad pro jadernou bezpečnost* [online]. Praha: Státní úřad pro jadernou bezpečnost, 2016 [cit. 2016-08-22]. Dostupné z: <http://www.sujb.cz/dokumenty-a-publikace/vyrocní-zpravy/poskytovani-informaci-v-roce-2015/>

Poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím za rok 2015. In: *Úřad pro ochranu hospodářské soutěže* [online]. Brno: Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, 2016 [cit. 2016-08-22]. Dostupné z: <http://www.uohs.cz/cs/o-uradu/informace-podle-zakona-c-106-1999/zprava-o-poskytovani-informaci-dle-zakona-c-106-1999-sb.html>

Výroční zpráva 2015 [online]. Praha: Úřad pro ochranu osobních údajů, 2016 [cit. 2016-08-22]. ISBN 978-80-210-8144-4. Dostupné z: <https://www.uoou.cz/vyrocní-zprava-za-rok-2015/ds-3765/archiv=0&p1=1059>

Výroční zpráva o poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, za rok 2015. In: *Úřad průmyslového vlastnictví* [online]. Praha: 2016, Úřad průmyslového vlastnictví [cit. 2016-08-22]. Dostupné z: http://www.upv.cz/dms/pdf_dokumenty/poskytnute_informace/2015/poskytnute_informace_vz2015.pdf

Výroční zpráva Úřadu vlády České republiky za rok 2015 o poskytování informací podle § 18 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. In: *Vláda České republiky* [online]. Praha: Úřad vlády České republiky, 2016 [cit. 2016-08-22]. Dostupné z: http://www.vlada.cz/assets/urad-vlady/poskytovani-informaci/vyrocní-zpravy/2015_vyrocní_zprava_1.pdf

Další zdroje

BLACK, Henry Campbell, Joseph R. NOLAN a Jacqueline M. NOLAN-HALEY. *Blackův právní slovník*. 6. vyd. Praha: Victoria Publishing, 1993. ISBN 80-856-0523-6.

Country Data. In: *Global Right to Information Rating* [online]. [s. l.]: Centre for Law and Democracy, 2015 [cit. 2016-09-05]. Dostupné z: <http://www.rti-rating.org/country-data/>

ČESKÝ STATISTICKÝ ÚŘAD. *Vybrané statistické klasifikace a číselníky: Obec a vojenský újezd*. Praha, 2015. Dostupné také z: <https://www.czso.cz/documents/10180/28225427/CIS0043.csv/103883b1-146f-46c0-aa9a-fa31e5d836be?version=1.1>

Deklarace schválená Valným shromážděním Organizace spojených národů dne 10. prosince 1948 v Paříži.

Deklarace Rady Evropy o svobodě vyjadřování a informací ze dne 29. dubna 1982.

Doporučení Výboru ministrů č. R (81) 19, o přístupu k informacím v držení veřejných orgánů ze dne 25. listopadu 1981.

Doporučení Výboru ministrů č. R (91) 10 o sdělování osobních údajů v držení veřejných orgánů třetím stranám. ze dne 9. září 1991

Doporučení Výboru ministrů č. R (97) 18 týkající se ochrany osobních údajů shromažďovaných a zpracovávaných pro statistické účely ze dne 1. dubna 1997.

Doporučení Výboru ministrů č. Rec (2002) 2 o přístupu k úředním dokumentům ze dne 21. února 2002.

Doporučení Výboru ministrů č. R (2003) 13, o podmínkách informování o trestním řízení v médiích ze dne 10. července 2003.

Deklarace Rady Evropy o podmínkách informování o trestním řízení v médiích ze dne 10. července 2003.

Doporučení Výboru ministrů č. CM/Rec (2007) 11 o podpoře svobody projevu a právu na informace v novém informačním a komunikačním prostředí ze dne 27. září 2007.

Doporučení Výboru ministrů č. CM/Rec (2008) 6, o opatřeních na podporu svobody projevu a práva na informace s ohledem na filtrování Internetu ze dne 26. března 2008.

FILIPEC, Josef, František DANEŠ, Jaroslav MACHAČ a Vladimír MEJSTŘÍK. *Slovník spisovné češtiny pro školu a veřejnost*. Vydání 2., opravené a doplněné. Praha: Academia, 1994. ISBN 80-200-0493-9.

Instrukce Ministerstva spravedlnosti čj. M-1827/1999 vyhlášená pod č. 1/2000 Sb. MS.

Instrukce Ministerstva spravedlnosti č. 1/2002 Sb. MS, vnitřního a kancelářského řádu pro okresní, krajské a vrchní soudy.

KATEDRA TRESTNÍHO PRÁVA PRÁVNICKÉ FAKULTY UNIVERZITY KARLOVY V PRAZE. *Příliš přepracovaný podnikatel: Klauzurní práce č. 1 (105) konaná dne 12. dubna 2013*. Praha, 2013. Dostupné z: <http://www.prf.cuni.cz/dokumenty-download/1404046266/>

Latest indicators: Republic of Serbia. In: *Statistical Office of the Republic of Serbia* [online]. Bělehrad: Statistical Office of the Republic of Serbia, 2016 [cit. 2016-09-05]. Dostupné z: <http://webrzs.stat.gov.rs/WebSite/Public/PageView.aspx?pKey=2>

Městské části: Polygony 57 městských částí v Praze, částečně odvozené z DKM či DOKM, topologicky čistá vrstva. In: *Geoportal Praha* [online]. Praha: Institut plánování a rozvoje hl. m. Prahy, 2016 [cit. 2016-08-26]. Dostupné z: <http://www.geoportalpraha.cz/cs/opensdata/E9E20135-18B3-4163-B516-45613956B856#.V8C1UIfr3IU>

MINISTERSTVO VNITRA. *Analýza možností zřízení informačního komisaře a vybraných problémů spojených se zákonem o svobodném přístupu k informacím: varianta pro meziresortní připomínkové řízení* [online]. Praha, 2013 [cit. 2016-05-01]. Dostupné z: <https://apps.odok.cz/veklep-detail?pid=KORN9EZ9SYOL>

MINISTERSTVO VNITRA. *Shrnutí legislativních změn, jejichž provedení je navrhováno k posílení účinnosti zákona o svobodném přístupu k informacím a k odstranění jeho aplikačních nedostatků* [online]. Praha, 2011 [cit. 2016-05-01]. Dostupné z: <https://apps.odok.cz/veklep-detail?pid=RACK8NGAUBJJ>

NOVÁKOVÁ, Martina. *Analýza Big Data v oblasti zdravotnictví*. Praha, 2015. Dostupné také z: http://insis.vse.cz/zp/portal_zp.pl?podrobnosti_zp=50233. Diplomová práce. Vysoká škola ekonomická v Praze. Fakulta informatiky a statistiky. Vedoucí práce Jan Kučera.

Opatření Ministerstva životního prostředí č. 3/04, o úpravě zřizovací listiny příspěvkové organizace Český hydrometeorologický ústav.

Připomínky k materiálu s názvem: "Návrh nařízení vlády o stanovení seznamu informací povinně zveřejňovaných jako otevřená data". In: *Aplikace o/dok* [online]. Praha: Ministerstvo financí, 2016 [cit. 2016-09-20]. Dostupné z: <https://apps.odok.cz/attachment/-/down/KORNADMH32WW>

Report on implementation of the law on free access to information of public importance and the law on personal data protection for 2015. In: *Commissioner for Information of Public Importance and Personal Data Protection* [online]. Bělehrad: Commissioner for Information of Public Importance and Personal Data Protection, 2016 [cit. 2016-09-05]. Dostupné z: <http://www.poverenik.rs/images/stories/dokumentacija-nova/izvestajiPoverenika/2015/IZVESTAJ2015/enizvestaj2015.pdf>

Rozhodnutí ve strojově čitelné podobě: Dotaz k v poradně. In: *Otevřená Společnost* [online]. 2016-01-13 [cit. 2016-04-20]. Dostupné

z: <http://poradna.otevrenaspolecnost.cz/pravo-na-informace/rozhodnuti-vestrojove-citelne-podobne-3505>

Slovník cizích slov. Praha: Plot, 2006. ISBN 80-86523-77-4.

Strategie vlády v boji proti korupci na období let 2011 a 2012: aktualizace [online]. 2012 [cit. 2016-05-01]. Dostupné z: http://www.korupce.cz/assets/protikorupcni-strategie-vlady/na-leta-2011_2012/Strategie-vlady-v-boji-proti-korupci---aktualizace-z-kvetna-2012.pdf

SVOBODA, Tomáš. Czech Republic vector map. In: *Vectorportal.com* [online]. [s.l.]: Vectorportal, 2006 [cit. 2016-08-26]. Dostupné z: <http://www.vectorportal.com/Maps/Europe/CZECH-REPUBLIC-VECTOR-MAP/2528.aspx>

Úmluva Rady Evropy o přístupu k úředním dokumentům, Tromsø, 18. června 2009. Série evropských dohod (CEST) č. 205. Cit. podle: Úmluva Rady Evropy o přístupu k úředním dokumentům, Tromsø, 18. června 2009. *Správní právo*. 2013, 46(4-5), 227-235. ISSN 0139-6005.

ÚŘAD VLÁDY ČESKÉ REPUBLIKY, ODBOR PRO KOORDINACI BOJE S KORUPCÍ. *Od korupce k integritě: Strategie vlády v boji s korupcí na období let 2013 a 2014* [online]. Praha, 2013 [cit. 2016-05-01]. Dostupné z: http://www.korupce.cz/assets/protikorupcni-strategie-vlady/na-leta-2013-2014/Strategie-2013-a-2014---aktualni-verze_1.pdf

A Seznam zkratk

Sb. .... Sbírka zákonů

Sb. HMP..... Sbírka právních předpisů hlavního města Prahy

Sb. MS..... Sbírka instrukcí a sdělení Ministerstva spravedlnosti České republiky

Sb. NSS..... Sbírka rozhodnutí Nejvyššího správního soudu

Sb. NU..... Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu

Úř. věst. .... Úřední věstník Evropské unie

B Zdrojová data pro odhad míry obstrukcí povinných subjektů

V této příloze jsou uvedena data z výročních zpráv povinných subjektů použitá k odhadu míry obstrukcí povinných subjektů v části 4.3.

Popis jednotlivých sloupců tabulky:

název..... název povinného subjektu

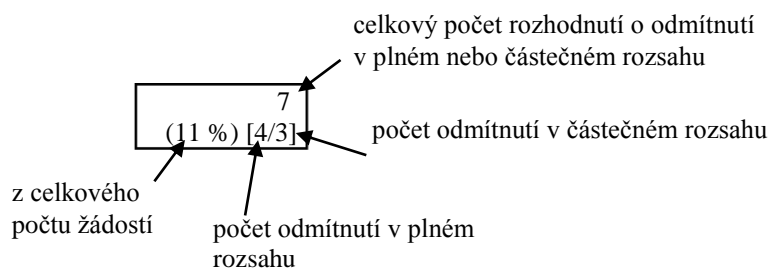
kategorie..... kategorie povinného subjektu; jednotlivé kategorie jsou popsány v části 4.3

rok..... rok, za který byla vypracována výroční zpráva

žádosti..... počet žádostí v kalendářním roce

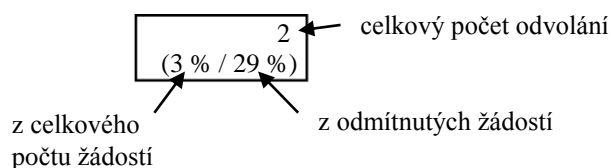
odmítnuto .... počet rozhodnutí o odmítnutí žádosti a procentuální podíl odmítnutých žádostí z celkového počtu podaných žádostí

pokud povinný subjekt ve výroční zprávě uvádí i jakou část z rozhodnutí o odmítnutí žádosti tvoří rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti, jsou počty těchto rozhodnutí navíc uvedeny v hranaté závorce

odvolání..... celkový počet odvolání podaných v kalendářním roce

v závorce je uveden procentuální podíl odvolání z celkového počtu žádostí a z odmítnutých žádostí

úhrada ..... počet žádostí, při jejichž vyřizování požadoval povinný subjekt náhradu nákladů

pokud povinný subjekt tento údaj ve výroční zprávě neuvádí, je v tabulce uveden symbol křížku (×)

stížnosti ..... celkový počet stížností podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím a jejich procentuální podíl na celkovém množství podaných žádostí o informace

§ 16a a) ..... celkový počet stížností podle § 16a odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, tedy kdy žadatel nesouhlasil s vyřízením žádosti odkazem na zveřejněnou informaci

§ 16a b) ..... celkový počet stížností podle § 16a odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, tedy kdy informace nebyla žadateli po uplynutí lhůty poskytnuta

§ 16a c) ..... celkový počet stížností podle § 16a odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, tedy kdy informace byla žadateli poskytnuta pouze částečně, aniž by o zbytku žádosti bylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti

§ 16a d) ..... celkový počet stížností podle § 16a odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, tedy žadatel nesouhlasil s výší požadované úhrady nákladů povinného subjektu

Pokud povinný subjekt ve výroční zprávě vedle počtu stížností uvádí i důvody pro jejich podání, jsou vyplněny i sloupce **§ 16a a)** až **§ 16a d)**. V opačném případě jsou tyto sloupce vyplněny symbolem křížku (×). Některé stížné důvody nebylo možné podřadit pod žádný ze zákonných důvodů podle § 16a odst. 1 písm. a) až písm. d), a naopak některé stížné důvody bylo možné zařadit pod více zákonných důvodů. Proto součet hodnot v posledních 4 sloupcích nemusí odpovídat počtu stížností uvedených v osmém sloupci.

Tabulka 8: Data z výročních zpráv povinných subjektů

Název	Kategorie	Rok	Žádostí	Odmítnuto	Odvolání	Úhrada	Stížností	§ 16a a)	§ 16a b)	§ 16a c)	§ 16a d)
Generální ředitelství cel	Bezpečnostní sbor	2015	64	7 (11 %) [4/3]	2 (3 % / 29 %)	6	1 (2 %)	×	×	×	×
Policie České republiky	Bezpečnostní sbor	2015	654	148 (23 %)	53 (8 % / 36 %)	×	42 (6 %)	2	25	9	6
Finanční úřad pro hlavní město Prahu	Finanční správa	2015	33	10 (30 %) [8/2]	5 (15 % / 50 %)	×	1 (3 %)	×	×	×	×
Finanční úřad pro Jihočeský kraj	Finanční správa	2015	7	2 (29 %)	0 (0 % / 0 %)	×	0 (0 %)	×	×	×	×
Finanční úřad pro Jihomoravský kraj	Finanční správa	2015	20	8 (40 %) [6/2]	0 (0 % / 0 %)	×	0 (0 %)	×	×	×	×
Finanční úřad pro Karlovarský kraj	Finanční správa	2015	8	3 (38 %) [3/0]	0 (0 % / 0 %)	×	0 (0 %)	×	×	×	×
Finanční úřad pro Kraj Vysočina	Finanční správa	2015	7	1 (14 %) [1/0]	0 (0 % / 0 %)	×	0 (0 %)	×	×	×	×
Finanční úřad pro Královéhradecký kraj	Finanční správa	2015	6	2 (33 %) [1/1]	0 (0 % / 0 %)	×	0 (0 %)	×	×	×	×
Finanční úřad pro Liberecký kraj	Finanční správa	2015	7	2 (29 %)	0 (0 % / 0 %)	×	0 (0 %)	×	×	×	×
Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj	Finanční správa	2015	22	6 (27 %)	2 (9 % / 33 %)	×	2 (9 %)	0	0	1	0
Finanční úřad pro Olomoucký kraj	Finanční správa	2015	7	1 (14 %)	0 (0 % / 0 %)	×	0 (0 %)	×	×	×	×
Finanční úřad pro Pardubický kraj	Finanční správa	2015	7	2 (29 %) [2/0]	0 (0 % / 0 %)	×	0 (0 %)	×	×	×	×
Finanční úřad pro Plzeňský kraj	Finanční správa	2015	8	2 (25 %) [1/1]	0 (0 % / 0 %)	×	0 (0 %)	×	×	×	×
Finanční úřad pro Středočeský kraj	Finanční správa	2015	20	8 (40 %) [6/2]	2 (10 % / 25 %)	×	1 (5 %)	0	0	0	0
Finanční úřad pro Ústecký kraj	Finanční správa	2015	8	2 (25 %) [1/1]	2 (25 % / 100 %)	×	1 (13 %)	0	0	0	1

Název	Kategorie	Rok	Žádostí	Odmítnuto	Odvolání	Úhrada	Stížností	§ 16a a)	§ 16a b)	§ 16a c)	§ 16a d)
Finanční úřad pro Zlínský kraj	Finanční správa	2015	21	4 (19 %) [3/1]	0 (0 % / 0 %)	×	0 (0 %)	×	×	×	×
Generální finanční ředitelství	Finanční správa	2015	96	13 (14 %) [4/9]	5 (5 % / 38 %)	5	4 (4 %)	×	×	×	×
Odvolací finanční ředitelství	Finanční správa	2015	14	4 (29 %) [1/3]	2 (14 % / 50 %)	×	1 (7 %)	0	0	0	1
Specializovaný finanční úřad	Finanční správa	2015	21	10 (48 %) [5/5]	2 (10 % / 20 %)	×	0 (0 %)	×	×	×	×
Jihočeský kraj	Kraj	2015	79	3 (4 %) [0/3]	5 (6 % / 167 %)	×	1 (1 %)	0	0	1	0
Jihomoravský kraj	Kraj	2015	192	62 (32 %) [21/41]	0 (0 % / 0 %)	×	2 (1 %)	×	×	×	×
Karlovarský kraj	Kraj	2015	63	0 (0 %)	1 (2 % / 0 %)	×	2 (3 %)	×	×	×	×
Kraj Vysočina	Kraj	2015	62	8 (13 %)	6 (10 % / 75 %)	×	1 (2 %)	0	0	0	1
Královéhradecký kraj	Kraj	2015	115	9 (8 %) [2/7]	1 (1 % / 11 %)	×	9 (8 %)	×	×	×	×
Liberecký kraj	Kraj	2015	75	5 (7 %)	3 (4 % / 60 %)	5	3 (4 %)	0	0	0	2
Moravskoslezský kraj	Kraj	2015	135	12 (9 %) [9/3]	5 (4 % / 42 %)	×	6 (4 %)	0	1	0	1
Olomoucký kraj	Kraj	2015	109	7 (6 %) [4/3]	1 (1 % / 14 %)	×	1 (1 %)	0	1	0	0
Pardubický kraj	Kraj	2015	58	9 (16 %)	4 (7 % / 44 %)	×	2 (3 %)	×	×	×	×
Plzeňský kraj	Kraj	2015	83	17 (20 %) [10/7]	4 (5 % / 24 %)	×	3 (4 %)	0	0	3	0
Středočeský kraj	Kraj	2015	183	35 (19 %)	7 (4 % / 20 %)	×	11 (6 %)	0	0	11	0

Název	Kategorie	Rok	Žádostí	Odmítnuto	Odvolání	Úhrada	Stížností	§ 16a a)	§ 16a b)	§ 16a c)	§ 16a d)
Ústecký kraj	Kraj	2015	183	35 (19 %)	7 (4 % / 20 %)	×	11 (6 %)	0	0	11	0
Zlínský kraj	Kraj	2015	102	8 (8 %) [4/4]	17 (17 % / 213 %)	×	7 (7 %)	×	×	×	×
Praha 1	Městská část	2015	162	21 (13 %)	5 (3 % / 24 %)	×	6 (4 %)	×	×	×	×
Praha 2	Městská část	2015	66	12 (18 %) [3/9]	2 (3 % / 17 %)	×	4 (6 %)	0	1	2	0
Praha 3	Městská část	2015	60	3 (5 %)	1 (2 % / 33 %)	×	2 (3 %)	0	0	1	0
Praha 4	Městská část	2015	125	20 (16 %) [9/11]	6 (5 % / 30 %)	×	15 (12 %)	×	×	×	×
Praha 5	Městská část	2015	100	1 (1 %)	1 (1 % / 100 %)	×	0 (0 %)	×	×	×	×
Praha 6	Městská část	2015	146	21 (14 %)	12 (8 % / 57 %)	8	10 (7 %)	0	3	4	2
Praha 7	Městská část	2015	71	7 (10 %)	4 (6 % / 57 %)	×	3 (4 %)	0	0	1	2
Praha 8	Městská část	2015	106	13 (12 %)	5 (5 % / 38 %)	×	0 (0 %)	×	×	×	×
Praha 9	Městská část	2015	53	6 (11 %)	4 (8 % / 67 %)	×	7 (13 %)	×	×	×	×
Praha 10	Městská část	2015	151	54 (36 %) [20/34]	12 (8 % / 22 %)	13	9 (6 %)	0	3	1	5
Praha 11	Městská část	2015	66	5 (8 %)	5 (8 % / 100 %)	×	1 (2 %)	0	0	1	0
Praha 12	Městská část	2015	48	9 (19 %) [5/4]	7 (15 % / 78 %)	×	4 (8 %)	0	0	0	0
Praha 13	Městská část	2015	35	1 (3 %)	2 (6 % / 200 %)	×	0 (0 %)	×	×	×	×

Název	Kategorie	Rok	Žádostí	Odmítnuto	Odvolání	Úhrada	Stížností	§ 16a a)	§ 16a b)	§ 16a c)	§ 16a d)
Praha 14	Městská část	2015	47	5 (11 %)	4 (9 % / 80 %)	×	4 (9 %)	0	1	0	1
Praha 15	Městská část	2015	40	1 (3 %)	1 (3 % / 100 %)	×	0 (0 %)	×	×	×	×
Praha 16	Městská část	2015	20	0 (0 %)	0 (0 % / 0 %)	×	0 (0 %)	×	×	×	×
Praha 17	Městská část	2015	30	4 (13 %)	2 (7 % / 50 %)	×	1 (3 %)	0	0	0	0
Praha 18	Městská část	2015	38	8 (21 %)	6 (16 % / 75 %)	×	5 (13 %)	0	1	0	1
Praha 19	Městská část	2015	17	0 (0 %) [0/0]	0 (0 % / 0 %)	×	0 (0 %)	×	×	×	×
Praha 20	Městská část	2015	38	3 (8 %)	2 (5 % / 67 %)	×	0 (0 %)	×	×	×	×
Praha 21	Městská část	2015	30	8 (27 %)	0 (0 % / 0 %)	×	0 (0 %)	×	×	×	×
Praha 22	Městská část	2015	21	1 (5 %)	1 (5 % / 100 %)	×	0 (0 %)	×	×	×	×
Ministerstvo dopravy	Ministerstvo	2015	386	73 (19 %) [40/33]	10 (3 % / 14 %)	×	15 (4 %)	4	0	0	0
Ministerstvo financí	Ministerstvo	2015	376	55 (15 %) [31/24]	21 (6 % / 38 %)	4	8 (2 %)	0	2	1	0
Ministerstvo kultury	Ministerstvo	2015	98	13 (13 %)	1 (1 % / 8 %)	×	0 (0 %)	×	×	×	×
Ministerstvo obrany	Ministerstvo	2015	142	15 (11 %) [11/4]	5 (4 % / 33 %)	4	5 (4 %)	0	2	3	0

Název	Kategorie	Rok	Žádostí	Odmítnuto	Odvolání	Úhrada	Stížností	§ 16a a)	§ 16a b)	§ 16a c)	§ 16a d)
Ministerstvo práce a sociálních věcí	Ministerstvo	2015	214	27 (13 %)	15 (7 % / 56 %)	×	14 (7 %)	0	4	4	1
Ministerstvo pro místní rozvoj³⁵⁵	Ministerstvo	2015	218	4 (2 %) [3/1]	4 (2 % / 100 %)	×	7 (3 %)	×	×	×	×
Ministerstvo průmyslu a obchodu	Ministerstvo	2015	181	43 (24 %) [12/31]	4 (2 % / 9 %)	×	6 (3 %)	1	2	1	2
Ministerstvo spravedlnosti	Ministerstvo	2015	638	28 (4 %) [27/1]	12 (2 % / 43 %)	8	43 (7 %)	0	0	41	2
Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy	Ministerstvo	2015	170	17 (10 %) [10/7]	9 (5 % / 53 %)	×	9 (5 %)	0	2	4	3
Ministerstvo vnitra	Ministerstvo	2015	237	17 (7 %)	4 (2 % / 24 %)	×	38 (16 %)	0	0	0	2
Ministerstvo zahraničních věcí	Ministerstvo	2015	117	14 (12 %)	4 (3 % / 29 %)	×	3 (3 %)	×	×	×	×
Ministerstvo zdravotnictví	Ministerstvo	2015	197	22 (11 %)	7 (4 % / 32 %)	×	4 (2 %)	0	0	3	1
Ministerstvo zemědělství	Ministerstvo	2015	198	6 (3 %)	4 (2 % / 67 %)	×	5 (3 %)	0	0	0	0
Ministerstvo životního prostředí	Ministerstvo	2015	112	16 (14 %)	5 (4 % / 31 %)	×	11 (10 %)	0	2	0	0
Kancelář prezidenta republiky	Orgán <i>sui generis</i>	2015	63	21 (33 %)	7 (11 % / 33 %)	×	4 (6 %)	0	0	0	4
Kancelář Veřejného ochránce práv	Orgán <i>sui generis</i>	2015	54	15 (28 %)	1 (2 % / 7 %)	×	1 (2 %)	×	×	×	×
Krajský soud v Brně	Soudy	2015	333	50 (15 %) [25/25]	0 (0 % / 0 %)	×	0 (0 %)	×	×	×	×

³⁵⁵ Data o počtu odmítnutých žádostí nebyla obsažena ve výroční zprávě. Ministerstvo pro místní rozvoj je poskytl podle zákona o svobodném přístupu k informacím (čj. 33845/2016).

Název	Kategorie	Rok	Žádostí	Odmítnuto	Odvolání	Úhrada	Stížností	§ 16a a)	§ 16a b)	§ 16a c)	§ 16a d)
Krajský soud v Českých Budějovicích	Soudy	2015	110	14 (13 %)	4 (4 % / 29 %)	×	0 (0 %)	×	×	×	×
Krajský soud v Hradci Králové	Soudy	2015	184	28 (15 %)	3 (2 % / 11 %)	×	2 (1 %)	×	×	×	×
Krajský soud v Ostravě	Soudy	2015	253	38 (15 %) [34/4]	10 (4 % / 26 %)	×	0 (0 %)	×	×	×	×
Krajský soud v Plzni	Soudy	2015	140	5 (4 %)	2 (1 % / 40 %)	×	1 (1 %)	0	0	0	1
Krajský soud v Praze	Soudy	2015	177	27 (15 %)	1 (1 % / 4 %)	×	1 (1 %)	0	0	0	0
Krajský soud v Ústí nad Labem	Soudy	2015	222	8 (4 %)	2 (1 % / 25 %)	×	1 (0 %)	0	0	1	0
Městský soud v Praze	Soudy	2015	740	46 (6 %)	39 (5 % / 85 %)	×	22 (3 %)	0	9	9	4
Nejvyšší soud	Soudy	2015	105	0 (0 %)	0 (0 % / 0 %)	×	4 (4 %)	×	×	×	×
Nejvyšší správní soud	Soudy	2015	47	4 (9 %)	2 (4 % / 50 %)	×	1 (2 %)	×	×	×	×
Ústavní soud	Soudy	2015	132	5 (4 %) [4/1]	5 (4 % / 100 %)	×	2 (2 %)	0	0	0	0
Dopravní podnik hlavního města Prahy	Obchodní společnost	2015	219	31 (14 %)	9 (4 % / 29 %)	×	1 (0 %)	0	0	1	0
Dopravní podnik měst Liberce a Jablonce nad Nisou	Obchodní společnost	2015	7	2 (29 %) [1/1]	0 (0 % / 0 %)	×	0 (0 %)	×	×	×	×
Brno	Statutární město	2015	482	62 (13 %)	22 (5 % / 35 %)	×	18 (4 %)	0	4	2	6
České Budějovice	Statutární město	2015	142	29 (20 %) [6/23]	2 (1 % / 7 %)	×	3 (2 %)	×	×	×	×
Děčín	Statutární město	2015	44	0 (0 %) [0/0]	0 (0 % / 0 %)	×	0 (0 %)	×	×	×	×

Název	Kategorie	Rok	Žádostí	Odmítnuto	Odvolení	Úhrada	Stížností	§ 16a a)	§ 16a b)	§ 16a c)	§ 16a d)
Frýdek-Místek	Statutární město	2015	50	11 (22 %)	2 (4 % / 18 %)	×	0 (0 %)	×	×	×	×
Havířov	Statutární město	2015	68	13 (19 %)	7 (10 % / 54 %)	×	2 (3 %)	×	×	×	×
Hradec Králové	Statutární město	2015	128	25 (20 %)	13 (10 % / 52 %)	×	6 (5 %)	0	6	1	0
Chomutov	Statutární město	2015	39	1 (3 %)	0 (0 % / 0 %)	×	0 (0 %)	×	×	×	×
Jablonec nad Nisou	Statutární město	2015	33	1 (3 %)	0 (0 % / 0 %)	×	2 (6 %)	0	0	1	0
Jihlava	Statutární město	2015	102	7 (7 %) [5/2]	3 (3 % / 43 %)	10	6 (6 %)	0	1	0	0
Karlovy Vary	Statutární město	2015	71	5 (7 %)	5 (7 % / 100 %)	×	2 (3 %)	0	1	0	1
Karviná	Statutární město	2015	88	12 (14 %) [0/12]	3 (3 % / 25 %)	×	7 (8 %)	1	0	0	2
Kladno	Statutární město	2015	114	38 (33 %)	0 (0 % / 0 %)	0	0 (0 %)	×	×	×	×
Liberec	Statutární město	2015	66	8 (12 %) [1/7]	0 (0 % / 0 %)	×	1 (2 %)	×	×	×	×
Mladá Boleslav	Statutární město	2015	82	2 (2 %)	1 (1 % / 50 %)	×	2 (2 %)	×	×	×	×
Most	Statutární město	2015	40	10 (25 %)	9 (23 % / 90 %)	1	0 (0 %)	×	×	×	×
Olomouc	Statutární město	2015	139	8 (6 %)	2 (1 % / 25 %)	×	5 (4 %)	0	1	0	0
Opava	Statutární město	2015	79	9 (11 %)	4 (5 % / 44 %)	×	4 (5 %)	0	2	0	2
Ostrava	Statutární město	2015	244	65 (27 %) [22/43]	13 (5 % / 20 %)	×	10 (4 %)	×	×	×	×

Název	Kategorie	Rok	Žádostí	Odmítnuto	Odvolení	Úhrada	Stížností	§ 16a a)	§ 16a b)	§ 16a c)	§ 16a d)
Pardubice	Statutární město	2015	129	12 (9 %)	5 (4 % / 42 %)	×	2 (2 %)	0	1	0	0
Plzeň	Statutární město	2015	71	7 (10 %)	2 (3 % / 29 %)	×	4 (6 %)	0	1	1	2
Praha	Statutární město	2015	446	112 (25 %)	53 (12 % / 47 %)	×	57 (13 %)	0	27	28	2
Prostějov	Statutární město	2015	103	15 (15 %) [6/9]	5 (5 % / 33 %)	×	2 (2 %)	0	0	0	0
Přerov	Statutární město	2015	68	11 (16 %)	4 (6 % / 36 %)	×	2 (3 %)	0	0	2	0
Teplice	Statutární město	2015	63	1 (2 %)	1 (2 % / 100 %)	×	6 (10 %)	×	×	×	×
Ústí nad Labem	Statutární město	2015	129	18 (14 %)	5 (4 % / 28 %)	×	1 (1 %)	0	0	1	0
Zlín	Statutární město	2015	99	10 (10 %)	6 (6 % / 60 %)	×	8 (8 %)	×	×	×	×
Český báňský úřad	Ústřední orgán státní správy	2015	89	4 (4 %)	1 (1 % / 25 %)	×	2 (2 %)	0	0	1	0
Český statistický úřad	Ústřední orgán státní správy	2015	11	1 (9 %)	0 (0 % / 0 %)	×	0 (0 %)	×	×	×	×
Český telekomunikační úřad	Ústřední orgán státní správy	2015	52	17 (33 %) [4/13]	11 (21 % / 65 %)	0	0 (0 %)	×	×	×	×
Český úřad zeměměřický a katastrální	Ústřední orgán státní správy	2015	42	5 (12 %) [1/4]	1 (2 % / 20 %)	×	3 (7 %)	0	0	0	1
Energetický regulační úřad	Ústřední orgán státní správy	2015	79	16 (20 %)	4 (5 % / 25 %)	×	1 (1 %)	×	×	×	×
Národní bezpečnostní úřad	Ústřední orgán státní správy	2014	9	1 (11 %)	1 (11 % / 100 %)	×	1 (11 %)	×	×	×	×
Rada pro rozhlasové a televizní vysílání	Ústřední orgán státní správy	2015	26	0 (0 %)	0 (0 % / 0 %)	×	0 (0 %)	×	×	×	×

Název	Kategorie	Rok	Žádostí	Odmítnuto	Odvolání	Úhrada	Stížností	§ 16a a)	§ 16a b)	§ 16a c)	§ 16a d)
Správa státních hmotných rezerv	Ústřední orgán státní správy	2015	45	25 (56 %)	17 (38 % / 68 %)	×	1 (2 %)	×	×	×	×
Státní úřad pro jadernou bezpečnost	Ústřední orgán státní správy	2015	25	1 (4 %) [0/1]	0 (0 % / 0 %)	×	0 (0 %)	×	×	×	×
Úřad pro ochranu hospodářské soutěže	Ústřední orgán státní správy	2015	127	68 (54 %)	24 (19 % / 35 %)	×	5 (4 %)	×	×	×	×
Úřad pro ochranu osobních údajů	Ústřední orgán státní správy	2015	75	23 (31 %) [0/23]	0 (0 % / 0 %)	×	0 (0 %)	×	×	×	×
Úřad průmyslového vlastnictví	Ústřední orgán státní správy	2015	11	0 (0 %)	0 (0 % / 0 %)	×	0 (0 %)	×	×	×	×
Úřad vlády České republiky	Ústřední orgán státní správy	2015	220	26 (12 %)	4 (2 % / 15 %)	×	5 (2 %)	0	4	1	0
Celkem			13923	1969 (14 %)	639 (5 % / 32 %)	64	553 (4 %)	8	107	152	59

C Seznam tabulek

Tabulka 1: Chyby při testování statistických hypotéz.	77
Tabulka 2: Celková data o vyřizování žádostí o informace povinnými subjekty.....	78
Tabulka 3: Celková data o vyřizování žádostí o informace povinnými subjekty přepočtená na jeden povinný subjekt.	79
Tabulka 4: Poměr počtu odvolání na jednu žádost, počtu odvolání na jedno rozhodnutí o odmítnutí žádosti a počtu stížností na jednu žádost.....	80
Tabulka 5: Porovnání ukazatelů pro Prahu a její jednotlivé městské části.....	81
Tabulka 6: Porovnání ukazatelů pro jednotlivé kraje a Prahu.	82
Tabulka 7: Analýza rozptylu ANOVA pro jednotlivé kategorie povinných subjektů.	84
Tabulka 8: Data z výročních zpráv povinných subjektů.....	149

Obstrukce spojené s právem na informace

Anotace:

Tématem diplomové práce jsou obstrukce spojené s realizací práva na informace, a to jak povinných subjektů, tak žadatelů o informace. Právo na informace je politickým právem zakotveným jak v Listině základních práv a svobod, tak v mezinárodních smlouvách upravujících lidská práva. Jeho vymezení je poměrně široké, ale není bezbřehé, protože vedle něj plynou z ústavního pořádku další práva, svobody či legitimní zájmy státu, se kterými může být právo na informace v konfliktu. Zejména jde o právo na ochranu soukromí nebo o zájem státu ochraňovat utajované informace, jejichž vyzrazení by mohlo ohrozit bezpečnost státu. Právo na informace však může kolidovat i s dalšími právy, svobodami nebo zájmy, a proto jej lze legitimně omezit a požadované informace neposkytnout. Takové omezení ale musí být zakotveno v zákoně, musí být proporcionální a musí být v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. V praxi je ale právo na informace omezováno i z důvodů, které zákon nepředvídá. Právo na informace je však vadně realizováno i v případě některých žadatelů o informace, kteří ho namísto uplatňování svého politického práva, spíše využívají k vyvolání konfliktu s povinným subjektem.

V práci je nejprve vyložen obsah práva na informace a způsoby jeho legitimního omezení. Poté jsou popsány způsoby obstrukcí povinných subjektů, které jsou demonstrovány na kazuistice z praxe. Na základě dat, získaných z výročních zpráv povinných subjektů, byla provedena analýza obstrukcí povinných subjektů. Dále jsou popsány způsoby obstrukcí žadatelů o informace, zejména pokud jde o šikanózní výkon práva na informace. Protože mají často obstrukce povinných subjektů a žadatelů o informace povahu zneužití práva či pravomoci, je tomuto fenoménu věnována zvláštní kapitola. Na tu pak navazuje popis právních prostředků ochrany před obstrukcemi *de lege lata*. Na ně navazují návrhy dalších potřebných právních prostředků *de lege ferenda*, které vycházejí zejména z nerealizovaných legislativních záměrů vlády a ze zahraniční právní úpravy.

Klíčová slova:

právo na informace, zneužití práva, obstrukce

Obstructions connected to the right to information

Abstract:

The master thesis's topic are obstructions connected with the execution of the right to information, both by obligated entities as well as by information requestors. The right to information is a political right anchored in the Charter of Fundamental Rights and Freedoms and also in the international contracts stipulating human rights. Its definition is relatively wide, but not unlimited, because next to it from constitutional order flow other rights, freedoms or legitimate national interests, with which the right to information can be in conflict. In particular, it is concerning the law on protecting privacy or the national interest for protecting secret information, whose disclosure could endanger the national safety. The right to information can collide with other rights, freedoms or interests, therefore can be rightfully restricted and it is possible not to provide the requested information. However, such a restriction has to be anchored in the law and must be proportional and essential to the protection of rights and freedom of others, national safety, public safety, protection of public health and morals in a democratic society. In reality, the right to information is restricted also for reasons unforeseen by the law. The right to information is nonetheless incorrectly executed even in cases of some requestors for information, who instead of ascertaining their political right rather use it to cause conflict with an obligated entity.

In this thesis, there is firstly explained the content of the right to the information and means for its legitimate restrictions. Next, there are described means of obstructions of obligated entities demonstrated in the case-based reasoning from experience. Based on the data gained from annual reports of obligated entities, an analysis of obstructions of bound entities was performed. Then, there are depicted the means of information requestors, especially if it concerns a bullying administration of the right to information. Considering the common tendencies to abuse the right or power for obstruction by the bound entities and information requestors, there is a special chapter related to this phenomenon. This is then followed by a description of the legal means of protection against obstructions *de lege lata*. This is linked to

proposals of other needed legal means *de lege ferenda*, which arise mainly from unrealised legislative governmental intentions and from foreign legal modifications.

Keywords:

right to information, abuse of law, obstructions